

กรอบความคิด

สำหรับผู้นำพาราวาส

มีส่วนร่วมในเรื่องราว ของพระเจ้า

Rob A. Fringer

Rob A. Fringer, เรียบเรียง

พระคัมภีร์บอกเราว่าผู้เชื่อเป็น “ปุโรหิต
หลวง” (1 เปโตร 2:9) สิ่งนี้หมายความว่าคริสเตียน
ทุกคนได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่พันธกิจและการเป็น
ผู้นำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง นี่ไม่ใช่เป็นเพียงสิทธิ
พิเศษอันยิ่งใหญ่เท่านั้นแต่ยังเป็นความรับผิดชอบ
อันหนักหน่วงด้วยเช่นกัน ชายและหญิงที่ปรารถนา
จะรับใช้ในการเป็นผู้นำคริสตจักรในหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่ง
ต้องผ่านการอบรมขั้นพื้นฐานเพื่อให้แน่ใจว่าเขาเข้าใจ
รากฐานแห่งความเชื่อของคริสตชนและเอกลักษณ์
ของความเป็นนาซารีนของเรา สิ่งนี้รวมถึงการมีความ
รู้และการเห็นคุณค่าอย่างลึกซึ้งของพระคริสตธรรม

คัมภีร์ หลักศาสนศาสตร์ งานรับใช้ พันธกิจ ประวัติศาสตร์ และความบริสุทธิ์ “กรอบความคิดสำหรับผู้นำ
ฆราวาส” เป็นชุดบทเรียนที่ประกอบด้วยหนังสือหกเล่มซึ่งได้รับการออกแบบมาเพื่อให้ทำหน้าที่ดังกล่าว นั่นคือ
การเตรียมผู้นำฆราวาสเพื่อพันธกิจในคริสตจักรไม่ว่าจะเป็นในระดับคริสตจักรท้องถิ่น ในระดับองค์การบริหาร
หรือในระดับองค์การบริหารสากลก็ตาม หนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้จะมีผลกระทบสูงสุดเมื่อเราอ่าน ใคร่ครวญ
ประยุกต์ใช้ และปรับให้เข้ากับบริบทด้วยการร่วมมือกับที่ปรึกษาผู้มีความซื่อสัตย์

ยินดีต้อนรับเข้าสู่การเดินทางไปสู่การเปลี่ยนแปลงสภาพ

มีส่วนในเรื่องราวของพระเจ้า พระคัมภีร์มีความสำคัญอย่างที่สุดต่อความเชื่อของคริสเตียนและควรเป็น
แหล่งแห่งการสำแดง สติปัญญา การสั่งสอน และการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้า ถึงกระนั้น พระคัมภีร์ยังเป็น
ที่เข้าใจผิด ตีความผิด และนำไปใช้ในทางที่ผิดอยู่อย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราต้อง
เข้าใจสิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับพระคัมภีร์ในฐานะที่เป็นคริสเตียนและเป็นเวสเลียน หนังสือเล่มนี้ช่วยขยายความ
แนวคิดที่ยู่งยากเกี่ยวกับสิทธิอำนาจและการ دلใจของพระคัมภีร์ หนังสือเล่มนี้แนะนำแนวการอ่านเรื่องราว
สำคัญในพระคัมภีร์ในเชิงศาสนศาสตร์โดยสังเขปพร้อมกับให้รากฐานและแบบอย่างสำหรับการตีความและ
การประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างมีประสิทธิภาพ

Rob A. Fringer, PhD อาจารย์และวิทยากรหลักในสาขาวิชา Biblical Studies และ Biblical Language แห่ง
วิทยาลัยศาสนศาสตร์นาซารีน (NTC) ในเมืองบริสเบน ประเทศออสเตรเลีย ท่านเป็นผู้รับใช้สถาปนาในคริสตจักรนา
ซารีนและมีประสบการณ์ในงานอภิบาลด้านการสร้างสาวกกับเยาวชนและผู้ใหญ่และการประกาศกับชุมชนเป็นเวลา
15 ปี ท่านเป็นผู้ร่วมเขียนหนังสือเรื่อง Theology of Luck: Fate, Chaos, and Faith และ The Samaritan Project
ซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Beacon Hill Press แห่งเมืองแคนซัสซิตี ท่านสมรสกับคุณเวเนซา และมีบุตรสาวหนึ่งคน
(เชียร์รา) และบุตรชายหนึ่งคน (เบรندن)

**GLOBAL NAZARENE
PUBLICATIONS**

ISBN 978-616-93394-4-1

9 786169 339441

มีส่วนร่วมในเรื่องราว ของพระเจ้า

(Engaging the Story of God)

Rob A. Fringer, เรียบเรียง

มีส่วนร่วมในเรื่องราว ของพระเจ้า

Rob A. Fringer

Global Nazarene Publications

มีส่วนร่วมในเรื่องราวของพระเจ้า

สงวนลิขสิทธิ์ 2019

ร็อบ เอ. ฟริงเจอร์

ISBN 978-616-93394-4-1

จัดพิมพ์โดย : มูลนิธินาซารีนทอแสงธรรม

25 หมู่ 9 ตำบลสนมหาพน อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

วรรณกรรมนาซารีน   เรียบเรียง

สุวิทย์ อมรกุลสวัสดิ์   รูปเล่ม

ห้ามจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ซ้ำ หรือเก็บไว้ในระบบเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ หรือถ่ายทอดด้วยรูปแบบอื่นใด เช่น ด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เครื่องกล การถ่ายสำเนา การบันทึกหรือด้วยวิธีการหนึ่งใดเหล่านี้โดยมิได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์อย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเฉพาะกับการอ้างอิงโดยย่อในบทความที่มีการตีพิมพ์

ข้ออ้างอิงพระคัมภีร์ทั้งหมดที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้นำมาจาก

พระคริสตธรรมคัมภีร์ไทยฉบับ 1971 จัดพิมพ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย

สงวนลิขสิทธิ์ไว้โดยได้รับอนุญาตจากสมาคมพระคริสตธรรมไทย

พิมพ์ครั้งที่ 1, เชียงใหม่ : ฮากิออส พับลิชชิ่ง

จำนวน 300 เล่ม

ราคาเล่มละ 100 บาท

สารบัญ

แนะนำหนังสือชุด “กรอบความคิดสำหรับผู้นำชมราวาส”

คำปรารภ

บทที่ 1:

แนะนำเรื่องราวของพระเจ้า 9

บทที่ 2:

เข้าใจเรื่องราวของพระเจ้า 13

บทที่ 3:

เรื่องราวของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม 29

บทที่ 4:

เรื่องราวของพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่ 49

บทที่ 5:

ตีความเรื่องราวของพระเจ้า 63

บทที่ 6:

สานต่อเรื่องราวของพระเจ้า 87

คำแนะนำสำหรับการอ่านเพิ่มเติม 91

ภาคผนวก 1: ข้อแนะนำโดยย่อสำหรับการตีความหมายพระคัมภีร์ 93

ภาคผนวก 2: เว็บไซต์ออนไลน์ที่เชื่อถือได้ 97

หมายเหตุ 99

พระคัมภีร์บอกเราว่าผู้เชื่อเป็น “ปุโรหิตหลวง” (1 เปโตร 2:9) สิ่งนี้หมายความว่าคริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่พันธกิจและการเป็นผู้นำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง นี่ไม่ใช่เป็นเพียงสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่ยังเป็นความรับผิดชอบอันหนักหน่วงด้วยเช่นกัน ชายและหญิงที่ปรารถนาจะรับใช้ในการเป็นผู้นำคริสตจักรในหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่ง ต้องผ่านการอบรมขั้นพื้นฐานเพื่อให้แน่ใจว่าเขาเข้าใจรากฐานแห่งความเชื่อของคริสตชนและเอกลักษณ์ของความ เป็นนาซารีนของเรา สิ่งนี้รวมถึงการมีความรู้และการเห็นคุณค่าอย่างลึกซึ้งของ พระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักศาสนศาสตร์ งานรับใช้ พันธกิจ ประวัติศาสตร์ และความ บริสุทธิ์ “กรอบความคิดสำหรับผู้นำชมราวาส” เป็นชุดบทเรียนที่ประกอบด้วยหนังสือ หกเล่มซึ่งได้รับการออกแบบมาเพื่อให้ทำหน้าที่ดังกล่าว นั่นคือ การเตรียมผู้นำ ชมราวาสเพื่อทำพันธกิจในคริสตจักรไม่ว่าจะเป็นในระดับคริสตจักรท้องถิ่น ในระดับ องค์การบริหาร หรือในระดับองค์การบริหารสากลก็ตาม หนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้ จะมีผลกระทบสูงสุดเมื่อเราอ่าน ไคร์ครวญ ประยุกต์ใช้ และปรับให้เข้าบริบท ในความร่วมมือกับที่ปรึกษาผู้มีคุณสมบัติ

ยินดีต้อนรับเข้าสู่การเดินทางไปสู่การเปลี่ยนแปลงสภาพ

มีส่วนในเรื่องราวของพระเจ้า

เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์สายเวสเลียน

ประมวลศาสนศาสตร์ของพันธกิจและภาวะผู้นำ

เข้าสู่พันธกิจของพระเจ้า

สำแดงออกถึงอัตลักษณ์นาซารีน

เปิดรับหลักคำสอนเรื่องความบริสุทธิ์

คำปรารภ

“กรอบความคิดสำหรับผู้นำชมราวาส” เป็นชุดบทเรียนของหนังสือหกเล่มซึ่งออกแบบไว้เพื่อเตรียมผู้คนที่เป็นมราวาสในธรรมเนียมคริสตจักรแห่งความบริสุทธิ์ตามแนวเวสเลียนให้พร้อมสำหรับงานรับใช้และเพื่อเตรียมผู้นำให้กับคริสตจักรท้องถิ่น คริสตจักรนาซารีนให้คำนิยามของคำว่า “คริสตจักร” ไว้ดังนี้ คริสตจักรคือ...

กลุ่มคนที่พบปะกันเป็นประจำเพื่อการเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณ
การนมัสการ หรือการสั่งสอนในเวลาและสถานที่ซึ่งแจ้งให้ทราบ
และระบุผู้นำไว้อย่างชัดเจนและอยู่ในแนวเดียวกันกับ
พันธกิจและคำสอนของคริสตจักรนาซารีน
คนกลุ่มนี้ได้รับการรับรองให้เป็นคริสตจักรและอยู่ในรายงาน
ด้านสถิติขององค์การบริหารและองค์การบริหารสากลของคริสตจักร
(หัวใจสำคัญของนาซารีน-Nazarene Essentials)

คำนิยามนี้อยู่บนพื้นฐานของศาสนศาสตร์ตามหลักพระคัมภีร์รวมทั้งวิธีปฏิบัติของคริสตจักรในยุคแรก ความเป็นคริสตจักรไม่ควรถูกจำกัดอยู่กับตัวอาคารรูปแบบใดโดยเฉพาะหรือไม่ควรเกี่ยวข้องกับตัวอาคารเลย คริสตจักรสามารถพบปะกันได้ทุกเวลาและทุกสถานที่ ในบริบทแห่งศตวรรษที่ 21 ของเราคำนิยามของคำว่า “คริสตจักร” คำนี้อาจชวนใจและปล่อยให้ผู้คนที่เป็นมราวาสใช้ชีวิตตามการทรงเรียกและใช้ของประทานของตนออกมา กล่าวคือ ผู้นำของคริสตจักรไม่ได้ถูกจำกัดอยู่กับผู้รับใช้สถาปนา นับจากปฐมกาลพระเจ้าทรงใช้ทั้งชายและหญิงคนหนุ่มและคนแก่ คนมีการศึกษาและไร้การศึกษา คนร่ำรวยและยากจนเพื่อทำพันธกิจของพระองค์ให้สำเร็จในโลก

คู่มือคริสตจักรนาซารีน (ย่อหน้า 503-503.9) กำหนดให้ผู้รับใช้ฆราวาสทั้งเพศชายและเพศหญิงรับใช้ในการเป็นผู้นำภายใต้การกำกับดูแลของศิษยาภิบาลและคณะกรรมการคริสตจักรหรือประธานองค์การบริหารและคณะกรรมการที่ปรึกษาองค์การบริหาร อย่างไรก็ตาม ก่อนที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ผู้รับใช้ฆราวาสต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่าเราคือใคร เราเชื่ออะไร และวิธีปฏิบัติบางอย่างที่จะขึ้นการทำให้พันธกิจกับผู้คน

นับจากวันเริ่มต้นคริสตจักรนาซารีนมีชื่อเสียงในเรื่องความใจกว้างด้านศาสนศาสตร์ คติพจน์สองข้อต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณดังกล่าวของเรา นั่นคือ “ในสิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญ จงรักษาความเป็นหนึ่ง ในสิ่งที่ไม่ใช่หัวใจสำคัญ จงให้เสรีภาพ และในสิ่งสสารพัด จงสำแดงความรัก” และ “ถ้าหัวใจของท่านเป็นเหมือนหัวใจของข้าพเจ้า จงยื่นมือของท่านมาให้กับข้าพเจ้าเถิด” ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้รับใช้ฆราวาสจะเข้าใจความเชื่อหลักและข้อแตกต่างของเรา (ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถต่อรองได้ อย่างเช่น ความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ของเราเรื่องพระเจ้าและพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ การเน้นหนักของเราเรื่องความบริสุทธิ์ตามแนวเวสเลียน และการสถาปนาผู้หญิงให้เป็นผู้รับใช้ เป็นต้น) ตลอดจนในด้านอื่นๆ ที่เราอาจเปิดรับการตีความหมายและความเห็นที่หลากหลาย (เช่น รูปแบบของพิธีบัพติศมา ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับวิธีการที่พระเจ้าทรงสร้างจักรวาล การรักษาบาปของพระเจ้าธรรมชาติและช่วงเวลาแห่งการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และโครงสร้างของคริสตจักร)

“กรอบความคิดสำหรับผู้นำฆราวาส” ได้รับการออกแบบไว้เพื่อชี้นำฆราวาสที่ผ่านหลักสูตรการศึกษาของผู้รับใช้ซึ่งได้รับการรับรองเพื่อนำพันธกิจด้านต่างๆ ในคริสตจักรนาซารีน บทเรียนชุดนี้มีประโยชน์เป็นพิเศษในบริบทที่ไม่มีผู้รับใช้สถาปนาที่จะก่อตั้งหรือนาคริสตจักรแห่งใหม่หรือกำกับดูแลคริสตจักรที่มีอยู่แล้วเมื่อสำเร็จหลักสูตรการเรียนนี้แล้วคนเหล่านี้จะได้รับประกาศนียบัตรผู้รับใช้ฆราวาสจากคณะกรรมการคริสตจักรหรือคณะกรรมการที่ปรึกษาขององค์การบริหารภายใต้คำแนะนำของผู้รับใช้สถาปนาของคริสตจักรนาซารีน

จอห์น มัวร์

ผู้ประสานงานการพัฒนา / การศึกษาของผู้รับใช้ประจำภาคพื้นเอเชีย-แปซิฟิก
ผู้ประสานงานยุทธศาสตร์ประจำภูมิภาคออสเตรเลีย/นิวซีแลนด์

บทที่ 1

แนะนำเรื่องราวของพระเจ้า

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มแรกที่เกิดออกมาจากแท่นพิมพ์พร้อมกับการได้รับการแปลและการตีพิมพ์มากกว่าหนังสือเล่มใดในโลก อย่างไรก็ตาม สำหรับคริสเตียน พระคัมภีร์เป็นมากกว่าหนังสือ เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้า แม้คริสเตียนส่วนใหญ่จะเห็นว่าคำกล่าวอ้างนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่บ่อยครั้งที่ความจริงข้อนี้ซับซ้อนเกินกว่าที่เราจะยอมรับได้ และผลเสียอาจเกิดขึ้นได้ถ้าคำกล่าวอ้างดังกล่าวไม่ได้รับการตรวจสอบและไม่เป็นที่เข้าใจอย่างถูกต้อง คำถามมากมายผุดขึ้นมาในความคิด เช่น “พระคำของพระเจ้า” หมายถึงอะไร คริสเตียนทุกคนเห็นพ้องกันกับความหมายนี้หรือไม่ พระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจจริงหรือ ถ้ามีจริง สิทธิอำนาจนั้นมาจากไหน พระคัมภีร์ได้รับการดลใจอย่างไร และเป็นไปได้หรือไม่ที่จะเคารพนับถือพระคัมภีร์มากเกินไป เป็นต้น เนื่องจากพระคัมภีร์มีความสำคัญอย่างยิ่งเราจึงต้องขยันหมั่นเพียรในการสำรวจสิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้และเหตุผลที่เราเชื่อ คริสเตียนไม่ควรกลัวที่จะตรวจสอบความเชื่อของตนเพื่อให้เข้าใจความเชื่อนั้นในระดับที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นและเพื่อกลั่นกรองความเชื่อนั้นเมื่อจำเป็น การตรวจสอบอย่างพิถีพิถัน (อย่างถ่องแท้หรืออย่างทะลุปรุโปร่ง) นี้จะสร้างความแข็งแกร่งให้กับความเชื่อของเราและช่วยให้เราสามารถพูดด้วยความมั่นใจและความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

นอกเหนือจากการศึกษาและการยอมรับในสิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับบทบาทของพระคัมภีร์แล้วการที่เราทำความเข้าใจวิธีการอ่านและการตีความหมายพระคัมภีร์ถือเป็นสิ่งสำคัญด้วยเช่นกัน พระคัมภีร์ประกอบด้วยหนังสือต่างๆ 66 เล่ม โดยแต่ละเล่มจะมีข้อมูลทางประวัติศาสตร์ โครงสร้างวรรณกรรม และจุดประสงค์ของตนเอง นอกจากนี้หนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้ได้รับการคัดเลือก การยืนยัน การจัดลำดับ และการตีความหมายโดยคริสตจักรทั่วโลก ฉะนั้นหนังสือเหล่านี้จึงมีความสำคัญทางด้านศาสนศาสตร์ในตัวเองและในภาพรวม เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์เรากลายเป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเราและนี่ควรทำให้เราหยุดคิด เราต้องการให้เกียรติหนังสือแต่ละเล่มรวมทั้งเรื่องราวทางด้านศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์โดยภาพรวมในการตีความหมายของเรา สิ่งนี้ทำให้เราต้องเอาใจใส่จริงจังกับการตีความหมายพระคัมภีร์และปรับให้เข้ากับพระสุรเสียงของพระวิญญาณที่ทรงทำการอยู่ในพระกายของพระคริสต์ผ่านกระบวนการนี้ เพื่อจะทำสิ่งนี้อย่างได้ผล เราต้องรู้ถึงแนวทางต่างๆ ของการมีส่วนร่วมกับพระคัมภีร์ในระดับที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นและรู้จักวิธีการดูพระคัมภีร์จากหลากหลายมุมมอง

กรอบความคิด (หรือธรรมเนียม) ทางด้านศาสนศาสตร์ของเราเองกลายเป็นปัจจัยสำคัญในการศึกษาพระคัมภีร์และเราต้องทราบถึงหลุมพรางของกรอบดังกล่าวด้วยเช่นกัน ถ้าเรายึดติดกับกรอบนั้นมากเกินไปหรือถ้าเราใช้กรอบนั้นเพียงอย่างเดียวในการตีความหมาย ถึงกระนั้นก็ตามเราต้องรู้เช่นกันว่ากรอบความคิดด้านศาสนศาสตร์ของเรามีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อความเข้าใจของเราในเรื่องพระเจ้าและกิจการของพระเจ้าในโลก กรอบนี้สร้างความเข้าใจของเราในเรื่องบทบาทของพระคัมภีร์และวิธีการตีความหมายพระคัมภีร์ของเรา พระคัมภีร์เป็นพื้นฐานสำหรับหลักศาสนศาสตร์ของเรา แต่บ่อยครั้งหลักศาสนศาสตร์ของเราจะควบคุมการตีความหมายของเราต่อตอนหนึ่งตอนใดของพระคัมภีร์ แทนที่จะช้อนจากสถานการณ์ลำบากนี้ เราต้องยอมรับทั้งสองอย่าง กล่าวคือ พระคัมภีร์และหลักศาสนศาสตร์ต้องยอมรับบทบาทของกันและกัน นอกจากนี้เราจะเห็นว่าเหตุผลและประสบการณ์มีส่วนร่วมสำคัญเช่นกันต่อวิธีการที่เราตีความพระคัมภีร์

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้มุ่งที่จะนำเราให้เข้าไปสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นเรื่องพระคัมภีร์ เรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์ และการตีความหมาย

พระคัมภีร์ ตลอดหนังสือเล่มนี้จะมีการแนะนำแนวคิดทางด้านเทคนิคอันท้าทายมากมายที่อาจขยายความคิดของเรา เราควรมองว่านี่เป็นสิ่งที่ดีเพราะเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนแห่งการเจริญเติบโตในความเชื่อศรัทธาแบบคริสตชนของเราและเติบโตอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นในความรู้และความรักของเรามีต่อพระเจ้า

คำถามเพื่อการอภิปราย

1. คุณหมายถึงอะไรเมื่อคุณพูดว่าพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้า
2. อะไรคือผลดีและผลเสียของการยอมให้เบี่ยงหลังทางด้านศาสนศาสตร์ของคุณมีอิทธิพลต่อวิธีการที่คุณอ่านและเข้าใจพระคัมภีร์

บทที่ 2

เข้าใจเรื่องราวของพระเจ้า

เราใช้คำศัพท์ที่มีน้ำหนักและมีความสำคัญหลายคำเพื่อจะพูดถึงพระคัมภีร์ เราพูดถึงสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ การดลใจของพระคัมภีร์ และลักษณะไร้ข้อผิดพลาดหรือไม่มีผิดพลาดของพระคัมภีร์ ศัพท์เหล่านี้ไม่ได้มีความหมายเดียวโดดๆ แต่มีความหมายกว้างมาก ในบทนี้เราจะสำรวจคำศัพท์เหล่านี้ในเชิงลึกยิ่งขึ้น จุดมุ่งหมายที่นี่ไม่ใช่เพื่อจะกำหนดความหมายที่ชัดเจนของความหมายเดียว แต่เราต้องการจะเข้าใจความซับซ้อนของภาษาดังกล่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างพระคำของพระเจ้า การฝึกฝนในช่วงเริ่มต้นนี้มีความสำคัญมาก เพราะสิ่งนี้จะช่วยเตรียมความพร้อมให้เราในการค้นหาความหมายในพระคัมภีร์

เมื่ออธิบายความหมายเราต้องระลึกถึงบทบาทของบริบทในการกำหนดความหมาย จำไว้ว่าถ้อยคำมีความหมายในบริบท¹ และบริบทไม่ได้ถูกจำกัดอยู่กับวรรคตอนในหน้านั้น เป็นสิ่งสำคัญที่จะรู้ว่าใครพูด พูดเมื่อไหร่ ทำไม่ถึงพูด พูดกับใคร พูดในวัฒนธรรมแบบไหน และประสบการณ์ของคนเหล่านั้นซึ่งมีอิทธิพลต่อวิธีการที่เขาพูด สิ่งนี้ไม่ใช่เป็นการพูดว่าความหมายเป็นสิ่งที่ไม่สามารถค้นพบได้หรือไม่ใช่ว่าความหมายทั้งหมดขึ้นอยู่กับบุคคลซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง แต่เป็นสิ่งที่เตือนให้ทราบว่าความหมายที่มีพื้นฐานอยู่บนความสัมพันธ์นั้นเป็นอย่างไร สาเหตุก็เพราะเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความสัมพันธ์ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ผู้ทรงมีความสัมพันธ์ เมื่อเรามองไม่เห็นความจริงข้อนี้และพยายามทำให้ทุกอย่าง

กลายเป็นสูตรที่เกี่ยวกับรูปธรรม เราก็คงพลาดโอกาสของการสำรวจที่น่าตื่นเต้น และพลาดการเจริญเติบโตในเรื่องความสัมพันธ์

สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

คำว่า “สิทธิอำนาจ” อาจมีความหมายแฝงทั้งที่เป็นบวกและเป็นลบก็ได้ เรายอมรับว่าแนวคิดเรื่องสิทธิอำนาจนั้นซับซ้อนเพียงใดเมื่อเราคิดถึงผู้นำของโลกหลายคนทั้งหญิงและชายเหล่านั้นบางคนใช้สิทธิอำนาจของตนเพื่อควบคุมและจัดการเพื่อทำให้ตนมีอำนาจ เงินทอง และเกียรติยศมากขึ้น คนอื่นๆ ใช้สิทธิอำนาจของตนต่อสู้เพื่อเสรีภาพ ความยุติธรรม และความเท่าเทียมและเพื่อให้อำนาจกับคนอื่นตัดสินใจด้วยตนเอง

คริสเตียนมีความโน้มเอียงที่จะยอมรับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์โดยไม่มีความลังเลมากนัก คริสเตียนส่วนใหญ่เห็นพ้องกันว่าพระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจเชื่อถือได้บนพื้นฐานของความเชื่อของเขาที่ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่ก็ยังต้องมีการตั้งคำถามว่า “เมื่อเราพูดว่าพระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจเชื่อถือได้นั้นเราหมายถึงอะไร” คำตอบของเราต่อคำถามนี้มีความเกี่ยวข้องกับแนวทางการดำเนินชีวิตของเราและวิธีการที่เราปฏิบัติกับคนอื่น ถ้าเราไม่ระมัดระวัง พระคัมภีร์อาจกลายเป็นเครื่องมือที่ถูกใช้เพื่อควบคุมผู้คนและสถานการณ์² และสิทธิอำนาจที่พระคัมภีร์มีอยู่นั้นอาจสูญหายไปในที่สุด

เป็นสิ่งสำคัญที่จะแยกความแตกต่างระหว่าง “พระคัมภีร์ที่เป็นสิทธิอำนาจ” กับ “พระคัมภีร์ที่เป็นการเปิดเผยถึงสิทธิอำนาจ” ความแตกต่างนี้อาจดูเล็กน้อยแต่มีความหมายอย่างมากซึ่งบ่อยครั้งเราไม่ได้ตระหนัก “พระคัมภีร์ที่เป็นสิทธิอำนาจ” มองว่าพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ไร้ชีวิตซึ่งคล้ายกับเป็นพจนานุกรมหรือสารานุกรมที่เป็นแหล่งข้อมูลให้กับเรา มุมมองแบบนี้เห็นว่าพระคัมภีร์คือจุดหมายปลายทางในตัวเอง บ่อยครั้งเราพบว่าตัวเราเองวางพระคัมภีร์ไว้บนหิ้งพร้อมกับกราบไหว้หนังสือเล่มนี้ ฉะนั้นเราจึงรู้สึกอารมณ์เสียเมื่อผู้คนไม่ให้เกียรติพระคัมภีร์ด้วยการวางพระคัมภีร์ไว้บนพื้นหรือเขียนบางสิ่งบางอย่างลงไปบนพระคัมภีร์ เราอาจปกป้องพระคัมภีร์ฉบับแปลบางฉบับอย่างเอาเป็นเอาตายว่าเป็นฉบับที่ “ถูกต้อง” ในอีกด้านหนึ่ง “พระคัมภีร์ที่เป็นการเปิดเผยถึงสิทธิอำนาจ” มองว่า

พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวที่มีพลังอำนาจเกี่ยวกับพระเจ้าและประชากรของพระองค์ ซึ่งเปลี่ยนแปลงเราให้มีชีวิตอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจนั้นและดำเนินชีวิตที่สำแดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าในชีวิตเรา มุมมองแบบนี้เห็นว่าพระคัมภีร์เป็นเครื่องมือที่นำไปสู่จุดหมาย ซึ่งจุดหมายปลายทางนี้ได้แก่การสำแดงของพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์

เราต้องจำไว้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระวาที่ดำรงอยู่ (เป็น “โลโกส” ที่เราอ่านพบในยอห์นบทที่ 1) ซึ่งเสด็จมารับสภาพเป็นเนื้อหนัง (การรับสภาพเป็นมนุษย์) เพื่อเปิดเผยพระบิดาให้โลกรู้จัก (ยอห์น 14:6-11) และเพื่อประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นองค์ผู้ช่วยแก่ผู้เชื่อ (ยอห์น 14:25-27; 16:7-15) ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์จึงทรงเป็นการเปิดเผยที่เต็มไปด้วยสิทธิอำนาจของพระเจาตรีเอกานุภาพ (พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์) พระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจตรงที่ว่าพระคัมภีร์เป็นพยานถึงพระเจ้า³ ความสัมพันธ์ของเราต้องไม่ความสัมพันธ์กับหนังสือ ไม่ว่าหนังสือเล่มนั้นจะศักดิ์สิทธิ์เพียงใดก็ตาม ตรงกันข้าม เราได้รับการทรงเรียกให้เข้ามามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และพระคัมภีร์ซึ่งได้รับการทำให้กระจ่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์คือเครื่องมือเบื้องต้น (แต่ไม่ใช่เป็นเพียงเครื่องมือเดียวที่มีอยู่) ที่ทำให้เรารับรู้ เข้าใจ และมีประสบการณ์กับพระเจ้าองค์นี้ ถ้าเราจริงใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับพระเจ้า เราต้องจริงใจเกี่ยวกับการใช้เวลาในพระคำของพระเจ้าและมุ่งที่จะเข้าใจสิ่งที่พระคัมภีร์สื่อสารเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างขยันหมั่นเพียรและด้วยใจอธิษฐาน เราต้องจำไว้เช่นกันว่าสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าไม่ใช่การตีความหมายของมนุษย์เรา

ประเด็นสุดท้ายนี้มีความสำคัญมากและควรทำให้เราหยุดคิดเมื่อเราขียนงานถึงการตีความหมายของเราเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนหนึ่งตอนใด อัครทูตเปโตรกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายต้องเข้าใจข้อนี้ก่อน คือผู้หนึ่งผู้ใดจะตีความหมายคำของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เอาเองไม่ได้” (2 เปโตร 1:20) เมื่ออ่านและตีความพระคัมภีร์ เราต้องรู้ถึงความสำคัญของการมีเครื่องป้องกันหลายๆ อย่าง ประการแรก พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้นำเรา เมื่อเรามุ่งที่จะเข้าใจสิ่งที่พระเจ้ากำลังเปิดเผยกับเราผ่านทางพระวจนะ (1 โครินธ์ 2:10-16; 2 เปโตร 1:21) สำหรับคริสเตียนการอ่านและการตีความหมายพระคัมภีร์ถือเป็นกิจกรรม

ฝ่ายวิญญาณและพระวิญญาณทรงสามารถช่วยแม้กระทั่งผู้เชื่อใหม่ล่าสุดให้เข้าใจ และประยุกต์ใช้ความจริงที่ถูกเปิดเผย⁴

อย่างไรก็ตาม เราตระหนักเช่นกันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เป็นของบุคคลหนึ่งบุคคลใด แต่เป็นของกลุ่มคนที่เป็นผู้เชื่อทั้งหมดซึ่งได้แก่คริสตจักร (โรม 8:1-17; 2 โครินธ์ 12:4-11) ด้วยเหตุนี้ ประการที่สอง การมีส่วนร่วมของชนรมิกชน (คอมมูนีโอ แซงโตรัม) ในอดีต ในปัจจุบัน และในอนาคตจึงเป็นเครื่องป้องกันอีกอย่างหนึ่ง เราไม่ได้เป็นเจ้าของพระวิญญาณบริสุทธิ์และเราก็ไม่ได้เป็นเจ้าของการเปิดเผยของพระเจ้าเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ เราควรเชิญชวนผู้อื่นในชุมชนคริสเตียนให้มาประเมิน ทำทนาย และยืนยันการอ่านพระคัมภีร์ของเรา

ประการที่สาม พระคัมภีร์เป็นเครื่องป้องกันตัวเอง การตีความหมายของเราควรเชื่อมโยงกับภาพของพระเจ้าที่เกิดขึ้นจากการสำแดงของพระเจ้าในพระคริสต์ตามที่พระคัมภีร์ทั้งหมดเป็นพยานถึง ในเรื่องนี้เราต้องจำไว้ว่าหนังสือเล่มต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นในห้วงเวลาที่ห่างไกลกันมากและจำไว้ว่าบริบทและประสบการณ์ที่หลากหลายของผู้เขียนและผู้อ่านส่งผลให้เกิดความหลากหลาย ถึงกระนั้น แม้ในความหลากหลายดังกล่าว ก็ยังมีความเชื่อมโยงกันในเรื่องราวที่โดยภาพรวมเกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์

การ دلใจของพระคัมภีร์

คำว่า “การ دلใจ” มาจากภาษาละตินที่แปลว่า “หายใจเข้า” เมื่อเราคิดเรื่องการ دلใจของพระคัมภีร์บ่อยครั้งเรามักคิดถึงถ้อยคำจาก 2 ทิโมธี 3:16-17 ที่ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการ دلใจจากพระเจ้า(หรือ นูสธอส แปลว่า “หายใจออก”) และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิดและการอบรมในความชอบธรรมเพื่อคนของพระเจ้าจะมีความสามารถและพร้อมเพื่การดีทุกอย่าง” เมื่อถ้อยคำเหล่านี้ถูกเขียนขึ้น ผู้คนในยุคนั้นกำลังอ้างอิงถึงพระคัมภีร์เดิมเนื่องจากในตอนนั้นการเขียนพระคัมภีร์ใหม่ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ และหนังสือเล่มต่าง ๆ ที่เขียนขึ้นยังไม่มีสิทธิอำนาจอย่างกว้างขวางในคริสตจักร ด้วยเหตุนี้ถ้อยคำของเปาโลจึงเป็นช่องทางหนึ่งของความเข้าใจโดยทั่วไปเรื่องความจริงแห่งการ دلใจของพระคัมภีร์ของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรใช้ข้อนี้เพื่อโต้แย้ง

ว่าหนังสือ 66 เล่มของเราในปัจจุบัน ถูกเขียนขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าหรือเน้นหนักถึงสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์มากจนเกินควร

ในฐานะคริสเตียน คำถามที่เรามุ่งที่จะตอบ ไม่ใช่คำถามที่ว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจหรือไม่ เราเชื่อว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจ แต่เราต้องการทำความเข้าใจถึงวิธีการที่พระเจ้าทรงดลใจถ้อยคำของพระคัมภีร์ มีทฤษฎีมากมายในเรื่องการดลใจซึ่งส่วนใหญ่แตกต่างกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ ด้านหนึ่งคือทัศนะต่างๆ ที่เน้นหนักอย่างมากถึงความเป็นผู้เขียนของพระเจ้า ทัศนะอย่างสุดขั้วของจุดยืนนี้คือทฤษฎีการเขียนตามคำบอกแบบคำต่อคำ (verbal dictation theory) ซึ่งผู้เขียนที่เป็นมนุษย์เป็นเพียงปากกาที่อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จุดยืนที่สมเหตุสมผลมากกว่าได้แก่ทฤษฎีการดลใจด้วยถ้อยคำอย่างสมบูรณ์ (verbal plenary inspiration theory) ซึ่งทฤษฎีนี้เห็นว่าผู้เขียนมีส่วนร่วมด้วยตนเองในกระบวนการในขณะที่ยืนยันว่าผู้เขียนใช้ถ้อยคำอย่างถูกต้องตามที่พระเจ้าทรงต้องการ ในอีกด้านหนึ่งมีทัศนะต่างๆ ที่ให้น้ำหนักอย่างมากกับผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ ยกตัวอย่าง เช่น ทฤษฎีสัญชาตญาณ (intuition theory) เน้นถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งของมนุษย์และสามารถอ้างอิงได้ถึงการดลใจจากพระเจ้าที่ทรงมอบให้ทุกคน (บางครั้งเรียกว่าการดลใจตามธรรมชาติหรือ natural inspiration) หรือการดลใจที่ทรงมอบให้คริสเตียนโดยเฉพาะ (บางครั้งเรียกว่าการให้ความกระจ่างฝ่ายวิญญาณหรือ spiritual illumination)⁵

จุดยืนที่เป็นกลางซึ่งมีชื่อว่าทฤษฎีความร่วมมือของการดลใจ (dynamic theory of inspiration) ที่ยืนยันว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจผ่านความสัมพันธ์แห่งความร่วมมือกันระหว่างพระเจ้ากับผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ พระเจ้าทรงดลใจผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้เขียนเรื่องราวของพระคัมภีร์ด้วยถ้อยคำของตนเองและภายในสภาพแวดล้อมทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของตนเอง เอช.ออร์ธอน ไวลีย์ ให้ความเห็นว่าทัศนะนี้ “ยืนยันว่าผู้เขียนที่ถูกทูลให้กับพระเจ้าได้รับความช่วยเหลืออย่างอัศจรรย์โดยไม่มีกัฏฏายก่ายกับคุณลักษณะหรือกิจกรรมส่วนตัวของเขา สิ่งนี้สงวนไว้ซึ่งความจริงของพระคัมภีร์ที่พระเจ้าตรัสผ่านตัวแทนที่เป็นมนุษย์ แต่ยืนยันว่าตัวแทนไม่ได้ถูกลดทอนลงไปเป็นเพียงเครื่องมือที่ไม่มีส่วนร่วม”⁶ สิ่งนี้หมายความว่าหนังสือเล่มต่างๆ ของพระคัมภีร์รวมไว้ซึ่งปัจจัย

สำคัญของความเป็นมนุษย์ที่ไม่ได้แสดงถึงทัศนะเรื่องพระเจ้า (อย่างครบถ้วน) เสมอไป ตัวอย่างหนึ่งอาจเห็นได้จากคำพูดของเปาโลที่พบใน 1 โครินธ์ 7:1-16 ที่ท่านแยกให้เห็นความแตกต่างอยู่หลายครั้งระหว่างถ้อยคำและความปรารถนาของตนเอง (ข้อ 1-9 และ 12-16) กับคำบัญชาของพระเจ้า (ข้อ 10-11)

คริสเตียนบางคนกล่าวว่าทัศนะแบบนี้ไม่ได้ยอมรับอิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างครบถ้วนและอาจทำให้สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ลดน้อยลง อย่างไรก็ตาม ทัศนะนี้มีจุดแข็งอยู่อย่างน้อยสามข้อด้วยกัน ข้อแรก ทัศนะนี้ยืนยันสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับพระเจ้าจากพระคัมภีร์ พระคัมภีร์วาดภาพให้เห็นถึงพระเจ้าแห่งความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ผู้ทรงมีส่วนร่วม กับมนุษย์ในแผนการแห่งการทรงไถ่ และการรื้อฟื้น และทัศนะนี้สอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับภาพของพระเจ้า พระเจ้าองค์นี้ทรงสร้างมนุษยชาติพร้อมเสรีภาพแห่งการตัดสินใจและหลังจากการล้มลงในความบาป พระเจ้าองค์นี้ทรงประทานพระคุณโดยไม่คิดมูลค่าซึ่งเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เลือกอย่างเสรีอีกครั้งหนึ่ง ข้อที่สอง ทัศนะนี้ช่วยให้เราอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างเรื่องราวในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเหตุการณ์เดียวกัน ตลอดจนมุมมองด้านศาสนศาสตร์ที่แตกต่างกันระหว่างหนังสือเล่มต่างๆ ของพระคัมภีร์ กล่าวคือ เราสามารถอธิบายถึงความแตกต่างเหล่านี้ได้ด้วยการคำนึงถึงมุมมอง ภูมิหลัง ผู้อ่าน และจุดประสงค์ที่ต่างกันของผู้เขียน ข้อที่สาม ทัศนะนี้ยังช่วยอธิบายถึงความคลาดเคลื่อนด้านประวัติศาสตร์ ด้านวิทยาศาสตร์ และด้านไวยากรณ์ที่พบในพระคัมภีร์รวมทั้งคำพูดและการกระทำของมนุษย์ที่ดูเหมือนจะขัดแย้งกับธรรมชาติของพระเจ้า (ตัวอย่าง เช่น กาลาเทีย 5:12)

ความไม่ผิดพลาด (Inerrancy) และความน่าเชื่อถือ (Infallibility)

ถ้าดูจากภายนอก คำสองคำนี้ (ในภาษาอังกฤษ—ผู้แปล) มีความหมายเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อคริสตจักรประยุกต์ใช้คำสองคำนี้กับพระคัมภีร์ คำเหล่านี้มีความหมายแตกต่างกันซึ่งบ่อยครั้งกลายเป็นต้นเหตุของความแตกแยกในด้านหนึ่ง ความไม่ผิดพลาดหมายถึง “ไร้ข้อผิดพลาด” และหมายความว่าพระคัมภีร์สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง ไม่เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักคำสอนและหลักจริยธรรมเท่านั้น แต่หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ซึ่งรวมถึง

ประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์ด้วยเช่นกัน ผู้คนที่ยึดถือทัศนะนี้เกี่ยวกับพระคัมภีร์มีแนวโน้มที่จะออกแรงอย่างมากในการปกป้องพระคัมภีร์ต่อการค้นพบทางประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์ที่ดูเหมือนจะคุกคามความถูกต้องและสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ ในทัศนะของคนเหล่านี้ถือว่าพระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจเด็ดขาดเสมอในทุกเรื่อง ใครหรือสิ่งใดก็ตามที่เห็นขัดแย้งไม่เพียงแต่กำลังตั้งคำถามพระคัมภีร์เท่านั้น แต่เขากำลังตั้งคำถามพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ในอีกด้านหนึ่ง ความน่าเชื่อถือหมายถึง “การเชื่อถือได้อย่างแน่นอน” และเมื่อใช้กับพระคัมภีร์จึงหมายถึงความไม่เปลี่ยนแปลงในประสิทธิผลซึ่งเกี่ยวกับจุดประสงค์ของพระคัมภีร์ เราจะเห็นได้ว่าแนวคิดนี้มีขอบเขตจำกัดมากกว่าผู้ที่สนับสนุนทัศนะนี้เชื่อว่าจุดประสงค์เบื้องต้นของพระคัมภีร์ ก็เพื่อเปิดเผยถึงเอกลักษณ์และแผนการเรื่องความรอดอย่างครบถ้วนของพระเจ้าซึ่งรวมถึงความสัมพันธ์ของมนุษยชาติกับพระเจ้าและบทบาทของมนุษยชาติในแผนการแห่งการรื้อฟื้นของพระเจ้า ในด้านต่างๆ เหล่านี้พระคำของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เชื่อถือได้อย่างแน่นอนและไม่เปลี่ยนแปลงในเรื่องประสิทธิผล อย่างไรก็ตาม โรเจอร์ โอลเซนกล่าวว่า “ถ้าพระคัมภีร์มีข้อผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนอยู่บางอย่างที่ไม่ส่งผลกระทบต่อฤทธิ์อำนาจของพระคัมภีร์ในการเปลี่ยนแปลงชีวิตผ่านการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่เต็มไปด้วยความเชื่อ ข้อผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนนั้นไม่ใช่สิ่งที่สำคัญ”⁷ ดังนั้นเราต้องจำไว้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้ที่เปิดเผยพระเจ้ากับเรา โดยผ่านทางพระคัมภีร์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา ไม่ใช่ตัวพระคัมภีร์เองที่เปลี่ยนแปลงเรา

ตอนนี้เราสามารถมองเห็นเส้นแห่งความเชื่อมต่อระหว่างคำศัพท์ต่างๆ ที่ถูกให้คำจำกัดความเอาไว้ ถ้าการดลใจเท่ากับทุกถ้อยคำของพระเจ้า พระคัมภีร์ต้องไม่ผิดพลาดในทุกสิ่ง และดังนั้นพระคัมภีร์จึงเป็นสิทธิอำนาจเด็ดขาด เป็นการลงมาบังเกิดครั้งสุดท้ายของพระเจ้าท่ามกลางมนุษยชาติ อย่างไรก็ตาม ถ้าการดลใจมีพลัง แม้พระคัมภีร์อาจแสดงให้เห็นถึงปัจจัยของมนุษย์ที่ไม่ใช่ของพระเจ้า ถึงกระนั้นพระคัมภีร์ก็ไม่มีข้อผิดพลาด เชื่อถือได้อย่างสิ้นเชิงในเรื่องที่เกี่ยวกับความรอดและเปิดเผยถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าตรีเอกานุภาพอย่างสมบูรณ์

หลักข้อเชื่อของคริสตจักรนาซารีนในเรื่องพระคริสตธรรมคัมภีร์ระบุว่า “เราเชื่อว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจอย่างครบบริบูรณ์จากพระเจ้าทั้งในภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่รวม 66 เล่ม น้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับมนุษย์และสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นต่อการรับความรอดพ้นจากบาปของเราได้สำแดงออกอย่างถูกต้อง (ต้นฉบับภาษาอังกฤษใช้คำว่า “โดยไร้ข้อผิดพลาด”—ผู้แปล) ในพระคัมภีร์ ดังนั้นสิ่งใดๆ ก็ตามที่ไม่ได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์จึงไม่สามารถนำมายึดถือเป็นหลักข้อเชื่อได้เลย”⁸ แม้จะมีการใช้คำว่า “ไม่มีข้อผิดพลาด” ในรูปคุณศัพท์ในแถลงการณ์หลักข้อเชื่อ (ในภาษาอังกฤษ) แต่คำนี้ก็ถูกจำกัดด้วยบริบทของการใช้ แทนที่จะใช้คำในรูปคุณศัพท์เพื่ออธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ (ตัวอย่างเช่น พระวจนะของพระเจ้าที่ไม่มีข้อผิดพลาด) แถลงการณ์หลักข้อเชื่อนี้ใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่ออธิบายลักษณะอาการว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่มีข้อผิดพลาดอย่างไรในการ “สำแดงน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับมนุษย์และสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นต่อการรับความรอดพ้นจากบาปของเรา” พูดอีกอย่างคือ การดลใจของพระเจ้าถูกจำกัดไว้ในส่วนที่มีผลกระทบต่อประเด็นเรื่องความรอด

สำหรับบางคน สิ่งนี้อาจดูเหมือนเป็นการจำกัดการดลใจของพระคัมภีร์อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้อาจเชื่อมโยงกับความเข้าใจที่ไม่ชัดเจนในหลักคำสอนเรื่องความรอด ความรอดมีความหมายมากกว่าการหนีพ้นจากนรก ความรอดรวมหมายถึงการคืนดีกับพระเจ้า การถูกรับเข้ามาอยู่ในพระกายของพระคริสต์ การเติมเต็มภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การยกโทษความผิดบาป และการเปลี่ยนแปลงไปสู่พระฉายาของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่เราเรียกว่าการเป็นสาวกและการได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ พูดอีกอย่างคือ ความรอดเกี่ยวข้องกับทั้งชีวิตในปัจจุบันและชีวิตหลังความตาย

สารบบและการจัดสารบบ

บ่อยครั้งมีการพูดถึงพระคัมภีร์ว่าเป็น “สารบบ” ซึ่งคำนี้หมายถึง “ไม้วัด” หรือ “ไม้บรรทัด” ศัพท์คำนี้เกี่ยวข้องกับขั้นตอนที่เกิดขึ้นในศาสนายิวและในคริสตศาสนายุคแรกซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อของการจัดสารบบซึ่งเป็นสิ่งที่ชุมชนเหล่านั้นใช้เพื่อกำหนดว่าหนังสือเล่มใด (ในพระคัมภีร์) ที่เขายอมรับว่าเป็นหนังสือที่มีสิทธิอำนาจ

เชื่อถือได้ ตรงนี้มีสิ่งสำคัญสองอย่างที่เรต้องรับรู้ สิ่งแรก ขั้นตอนนี้ใช้ระยะเวลาอันยาวนาน ขั้นตอนที่สอง มีหนังสือจำนวนมากที่อยู่ในการพิจารณาซึ่งหนังสือหลายเล่มไม่ได้รับการรวบรวมเข้าไว้ในสารบบ

สิ่งที่เราเรียกว่าพระคัมภีร์เดิมก็คือพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูหรือสารบบฮีบรูในศาสนาฮีบรู ชาวฮีบรูใช้คำว่า“ทานัค” (Tanakh) คือคำที่มาจากการเอาอักษรตัวแรกของสามหมวดหลักของคัมภีร์ทานัคมาประกอบกัน นั่นคือ หมวดโทราห์ (Torah—คำสอนหรือธรรมบัญญัติ) หมวดเนวิอิม (Nevi'im—ผู้เผยพระวจนะ) และหมวดเคทุวิม (Khetuvim—ปรีชาญาณ หรือ Writings) แม้พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูจะบรรจุหนังสือทุกเล่มเหมือนกับพระคัมภีร์เดิมของโปรเตสแตนต์ แต่ก็มีการจัดลำดับและหมวดหมู่ที่แตกต่างกันมากโดยพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูมีหนังสือเพียง 24 เล่มแทนที่จะเป็น 39 เล่ม (ดูภาพที่ 1)¹⁰

หนังสือเหล่านี้ถูกเขียนขึ้นระหว่างปี 1450-164 ก่อนคริสตศักราช¹¹ เชื่อกันว่าการจัดสารบบเกิดขึ้นเป็นขั้นเป็นตอนโดยคนอิสราเอลยอมรับหมวดโทราห์ก่อน ตามมาด้วยหมวดเนวิอิม และสุดท้ายหมวดเคทุวิม อย่างไรก็ตามเรารู้สึกเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับขั้นตอนที่เกิดขึ้น แต่ดูเหมือนจะมีการโต้แย้งกันอย่างต่อเนื่องในหมู่รับบีชาวฮีบรู (มาจนถึงศตวรรษที่ 1 และที่ 2 แห่งคริสตศักราช) เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของหนังสือสองสามเล่มซึ่งตอนนี้อยู่ในสารบบฮีบรู (ตัวอย่าง เช่น เอสเธอร์ ปัญญาจารย์ บทเพลงซาโลมอน¹²) แต่โรเจอร์ เบควิช ตั้งข้อสังเกตว่า “นับเป็นสิ่งที่โดดเด่นมากที่ (ในระยะเวลาที่นับจากศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตศักราช (อย่างน้อยล่าสุด) ถึงศตวรรษที่ 1 แห่งคริสตศักราช) ผู้เขียนจำนวนมากจากหลายชนชั้น (พวกฮีบรู พวกกรีก พวกฟาริสี พวกเอสซีน พวกคริสเตียน) แสดงความเห็นพ้องกันเกี่ยวกับสารบบ ซึ่งเป็นความเห็นพ้องทั้งกับซึ่งกันและกันและกับพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู”¹³ ที่จริง มีการอ้างอิงถึงหรือพาดพิงถึงหนังสือส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (พระคัมภีร์เดิมของเรา) ในงานเขียนหลายเล่มของพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเยซูและอัครทูตยุคแรกยอมรับสิทธิอำนาจของหนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้¹⁴

หาคัด (พระคัมภีร์ภาษาฮีบรู)	สารบบโปรเตสแตนต์
หมวดโทราห์	หมวดเบญจบรรณ (ธรรมบัญญัติ)
1. ปฐมกาล 2. อพยพ 3. เลวีนิติ 4. กัณดารวิถี 5. เฉลยธรรมบัญญัติ	1. ปฐมกาล 2. อพยพ 3. เลวีนิติ 4. กัณดารวิถี 5. เฉลยธรรมบัญญัติ
หมวดเนบิอิม	หมวดประวัติศาสตร์
6. โยชูวา 7. ผู้วินิจฉัย 8. 1 และ 2 ซามูเอล 9. 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ 10. อีสยาห์ 11. เยเรมีย์ 12. เอเสเคียล 13. พันธสัญญาของ 12 ปิตาจารย์ (ซึ่งประกอบด้วย โฮเซยา โยเอล อา โมส โอบาดีห์ โยนาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮะบากุก เศฟันยาห์ ฮักกัย เศคาริยาห์ มาลาคี)	6. โยชูวา 7. ผู้วินิจฉัย 8. นางรูธ 9. 1 ซามูเอล 10. 2 ซามูเอล 11. 1 พงศ์กษัตริย์ 12. 2 พงศ์กษัตริย์ 13. 1 พงศาวดาร 14. 2 พงศาวดาร 15. เอสรา 16. เนหะมีย์ 17. เอสเธอร์
หมวดเคทุบิม	หมวดบทกวี
14. สดุดี 15. สุภาพิต 16. โยบ 17. บทเพลงซาโลมอน 18. นางรูธ 19. บทเพลงคร่ำครวญ 20. ปัญญาจารย์	18. โยบ 19. สดุดี 20. สุภาพิต 21. ปัญญาจารย์ 22. บทเพลงซาโลมอน

21. เอสเธอร์ 22. ดาเนียล 23. เอสรา-เนหะมีห์ 24. 1 และ 2 พงศาวดาร	
	หมวดผู้พยากรณ์
	23. อิชยาห์ 24. เยเรมีย์ 25. บทเพลงคร่ำครวญ 26. เอเสเคียล 27. ดาเนียล 28. โฮเซยา 29. โยเอล 30. อาโมส 31. โอบาดีห์ 32. โยนาห์ 33. มีคาห์ 34. นาฮูม 35. ฮะบากุก 36. เศฟันยาห์ 37. ฮักกัย 38. เศคาริยาห์ 39. มาลาคีย์

(ภาพที่ 1)

ก่อนที่จะเข้าไปสู่การอภิปรายเกี่ยวกับการจัดสารบบของพระคัมภีร์ใหม่ ศัพท์อีกคำหนึ่งที่ต้องพูดถึงที่นี่คือคำว่า *พระคัมภีร์เดิมฉบับอรรถาธิบาย* คริสตจักรโรมันคาทอลิกและคริสตจักรอีสเทิร์นออร์ทอดอกซ์กลุ่มต่างๆ (เช่น กรีกออร์ทอดอกซ์ รัสเซียนอร์ทอดอกซ์ ซีเรียนออร์ทอดอกซ์ เอธิโอเปียนออร์ทอดอกซ์ เป็นต้น)

มีสารบบที่แตกต่างซึ่งรวบรวมงานเขียนกลุ่มหนึ่งเอาไว้ด้วยกันโดยเป็นที่รู้จักในชื่อของพระคัมภีร์เดิมฉบับอัครธรรม (The Old Testament Apocrypha—ภาษากรีกแปลว่า “ซ่อนเร้น”) พระคัมภีร์เดิมฉบับอัครธรรมประกอบด้วยหนังสือประมาณ 15 เล่ม (ขึ้นอยู่กับว่าหนังสือเหล่านี้มีการจัดแบ่งอย่างไร) ที่จัดลำดับตามประเภทของหนังสือโดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวด้านประวัติศาสตร์/นวนิยายหรือวรรณกรรมด้านสติปัญญา พระคัมภีร์เดิมฉบับอัครธรรมเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์เดิมฉบับเซปทัวจินต์บางฉบับ (แปลว่าเจ็ดสิบและมักใช้ตัวย่อด้วยหมายเลขโรมัน LXX) ซึ่งเป็นพระคัมภีร์เดิมที่แปลจากภาษาฮีบรูมาเป็นภาษากรีก หนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้ไม่เคยได้รับการยอมรับจากศาสนายิวว่ามีสิทธิอำนาจเชื่อถือได้และไม่มีการอ้างอิงถึงในพระคัมภีร์ใหม่¹⁵ อย่างไรก็ตาม งานเขียนของคริสเตียนในยุคแรกหลายเล่มใช้ประโยชน์จากหนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้ซึ่งรวมถึงงานเขียนของเหล่าปิตาจารย์ของคริสตจักร เช่น ออริเจน อาธานาเซียส และออกัสติน แม้แต่จอห์น เวสเลย์ก็ใช้ประโยชน์จากงานเขียนเหล่านี้บางเล่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือปัญญาของซาโลมอนและหนังสือสิริค (เป็นที่รู้จักในชื่อของปัญญาจารย์ด้วยเช่นกัน)¹⁶

จนกระทั่งถึงการปฏิรูปคริสตจักรที่คริสเตียนโปรเตสแตนต์แยกตัวออกมาจากคริสตจักรโรมันคาทอลิกในเรื่องพระคัมภีร์เดิมฉบับอัครธรรม สิ่งที่ต้องจดจำไว้เช่นกันก็คือว่าคริสตจักรโรมันคาทอลิกและคริสตจักรอีสเทิร์นออร์ทอดอกซ์กลุ่มต่างๆ (รวมทั้งคริสตจักรแองกลิกันและคริสตจักรเอพิสโคปอล) มองว่าพระคัมภีร์เดิมฉบับอัครธรรมเป็น “สารบบชั้นสอง” (deuterocanonical) และไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์อัครธรรมได้รับการดูแลและมีสิทธิอำนาจในระดับเดียวกันกับพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมด เจอโรม (ปิตาจารย์ของคริสตจักร) กล่าวว่า “คริสตจักรอ่าน (พระคัมภีร์ฉบับอัครธรรม) เพื่อศึกษาแบบอย่างชีวิตและคำสอนเรื่องขนบธรรมเนียม แต่กระนั้นก็มีได้นำสิ่งเหล่านั้นมาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างเป็นหลักคำสอนได้”¹⁷

หนังสือ 27 เล่มของสารบบพระคัมภีร์ใหม่ (ดูภาพที่ 2) ถูกเขียนขึ้นในช่วงระหว่างปีคริสต์ศักราช 48-110 และขั้นตอนการจัดสารบบใช้เวลาประมาณ 300 ปี เช่นเดียวกับพระคัมภีร์เดิม ขั้นตอนการจัดสารบบพระคัมภีร์ใหม่เริ่มต้นอย่างธรรมชาติจากการเป็นชุมชนแห่งการนมัสการที่ยอมรับถึงการดูแลและ

สิทธิอำนาจของหนังสือเล่มต่างๆ ด้วยการใช้หนังสือเหล่านั้นในการนมัสการ การสร้างสาวก และการเขียน งานเขียนยุคแรกชุดหนึ่ง (ศตวรรษที่ 1 และที่ 2) ซึ่งมีชื่อว่า *บิดาจารย์แห่งอัครทูต* หรือ *The Apostolic Fathers* (ประกอบด้วย 1 และ 2 คลีเมนต์ อิกนาเชียส โปลิขาป ดิดาเค บารนาบัส ผู้เลี้ยงแห่งเออร์มัส การสละชีพของโปลิขาป และจดหมายฝากของติโอเนทูล) งานเขียนเหล่านี้ล้วนใช้ประโยชน์จากหนังสือเล่มต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่กลายเป็นพระคัมภีร์ใหม่ในที่สุด เมื่อถึงปลายศตวรรษที่ 2 (ค.ศ. 170-200) เอกสารฉบับหนึ่งที่มีชื่อว่า “สารบบมูราทอเรียน” (*Muratorian Canon*) ระบุถึงหนังสือ 22 เล่มของพระคัมภีร์ใหม่โดยการละหนังสือฮีบรู ยากอบ 1 และ 2 เปโตร และ 3 ยอห์นเอาไว้ จนกระทั่งปีค.ศ. 367 ที่อาธานาเซียส (บิชอปแห่งอเล็กซานเดรีย) เขียนจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งระบุหนังสือ 27 เล่มที่มีสิทธิอำนาจเชื่อถือได้เหมือนกับที่เราມີอยู่ในปัจจุบัน จากนั้นสารบบพระคัมภีร์ใหม่ก็ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการมากขึ้นในที่ประชุมสภาแห่งฮิปโป (ค.ศ. 393) และสภาแห่งคาร์เธจ (ค.ศ. 397)

สารบบพระคัมภีร์ใหม่				
พระกิตติคุณ	ประวัติศาสตร์	จดหมายฝากของเปาโล	จดหมายฝากทั่วไป	วิวรณ์
1. มัทธิว 2. มาร์โก 3. ลูกา 4. ยอห์น	5. กิจการ	6. โรม 7. 1 โครินธ์ 8. 2 โครินธ์ 9. กาลาเทีย 10. เอเฟซัส 11. ฟิลิปปี 12. โคลัสสี 13. 1 เรสะโลนิกา 14. 2 เรสะโลนิกา 15. 1 ทิโมธี 16. 2 ทิโมธี 17. ติตัส 18. ఫิเลโมน	19. ฮีบรู 20. ยากอบ 21. 1 เปโตร 22. 2 เปโตร 23. 1 ยอห์น 24. 2 ยอห์น 25. 3 ยอห์น 26. ยูดา	27. วิวรณ์

(ภาพที่ 2)

หลายคนอาจประหลาดใจว่ามีการถกเถียงกันเป็นเวลาหลายปีเกี่ยวกับหนังสือสองสามเล่มของพระคัมภีร์ใหม่ บางทีสิ่งนี้อาจเป็นเพราะต้องใช้เวลานานในการส่งต่อหนังสือเหล่านี้และทำให้เป็นที่รู้จักทั่วไปในคริสตจักร นอกจากนี้หนังสือฮีบรูถูกตั้งคำถามเพราะไม่มีชื่อผู้เขียนแนบมากับงานเขียนเล่มนี้ และแม้จะมีการเสนอชื่ออัครทูตเปาโลเป็นผู้เขียน แต่ก็ยังมีข้อสงสัยอยู่มากมายทั้งในเวลานั้นและในปัจจุบัน การถกเถียงกันเรื่องหนังสือยากอบเป็นเพราะเข้าใจว่ามีความขัดแย้งกันกับเปาโลในประเด็นเรื่องการประพฤติดกับพระคุณซึ่งในความเป็นจริงไม่ได้มีความขัดแย้งกันเลย มีการตรวจสอบความเป็นผู้เขียนของ 2 เปโตรเนื่องจากลีลาการเขียนที่แตกต่างจากหนังสือ 1 เปโตร และมีข้อซักถามเกี่ยวกับคุณค่าอันยั่งยืนของจดหมายฝากที่สั้นที่สุดฉบับอื่น ๆ ได้แก่ 2 ยอห์น 3 ยอห์น และยูดา เนื่องจากจดหมายฉบับเหล่านี้รวบรัดมาก¹⁸ บางคนอาจประหลาดใจที่พบว่าหนังสืออื่นๆ อีก 14 เล่มได้รับการพิจารณาเพื่อเข้าสู่สารบบ แต่สุดท้ายก็ถูกปฏิเสธ หนังสือที่โดดเด่นที่สุดในหนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้ได้แก่ ผู้เลี้ยงแห่งเฮอรั่มส จดหมายฝากของบาร์นาบัส และวิวรณ์ของเปโตร¹⁹

เราเห็นได้ว่าขั้นตอนของการจัดสารบบทั้งของพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่เป็นความเพียรพยายามที่ผันแปรไปมาซึ่งเกี่ยวข้องกับงานของชุมชนคริสเตียน พระคริสตธรรมคัมภีร์และขั้นตอนของการจัดสารบบเป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมคริสตจักร ถ้าปราศจากคริสตจักรเราก็ไม่มีพระคัมภีร์ จากจุดเริ่มต้นจนถึงที่สุด พระคัมภีร์เป็นหุ่นส่วนระหว่างพระเจ้ากับคริสตจักรของพระองค์ เราไม่ควรประหลาดใจกับเรื่องนี้ พระเจ้าแห่งความสัมพันธ์พระองค์นี้ ทรงรวมมนุษยชาติเข้าไว้เสมอในพันธกิจแห่งการทรงไถ่และการทรงรื้อฟื้นของพระองค์

คำถามเพื่อการอภิปราย

1. อะไรบ้างคือตัวอย่างของการที่ผู้คนนำสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ไปใช้ในทางที่ผิด
2. เพราะเหตุใดเราจึงให้ความสำคัญกับการเชิญชวนคนอื่นๆ ในชุมชนคริสเตียนมาประเมิน ทำหาย และยืนยันถึงการอ่านพระคัมภีร์ของเรา

3. ในมุมมองของคุณ อะไรคือข้อดีและข้อเสียของทฤษฎีต่างๆ เรื่องการจิตใจ
ทฤษฎีความสัมพันธ์เรื่องจิตใจแตกต่างจากทฤษฎีอื่นๆ อย่างไร
4. อะไรคือข้อแตกต่างหลักระหว่างแนวคิดต่างๆ ในเรื่องความไม่ผิดพลาด
และความน่าเชื่อถือเมื่อประยุกต์ใช้กับพระคัมภีร์ เหตุใดข้อแตกต่างเหล่านี้
จึงมีความสำคัญ
5. มีอะไรที่ทำให้คุณประหลาดใจบ้างเกี่ยวกับขั้นตอนการจัดสารบบ ถ้ามี
โปรดระบุ และทำไมสิ่งนั้นจึงทำให้คุณประหลาดใจ
6. ความเข้าใจเรื่องการเป็นพระเจ้าแห่งความสัมพันธ์ช่วยเราอย่างไรในการ
เข้าใจถึงแนวคิดบางอย่างที่น่าเสนอไว้ในบทนี้
7. คุณจะอธิบายความเชื่อของคุณเกี่ยวกับพระคัมภีร์กับคนที่ไม่เชื่อและคนที่
เป็นพี่น้องในความเชื่ออย่างไร

บทที่ 3

เรื่องราวของพระเจ้า ในพระคัมภีร์เดิม

เรื่องราวเป็นสิ่งสำคัญ เรื่องราวให้อารมณ์ร่วมกับเราและเข้าใจเรา เรื่องราวเชื่อมต่อเราเข้าด้วยกัน เรื่องราวเตือนให้เรารู้จักอดีตของเราและสามารถสอนเราในปัจจุบัน เรื่องราวสามารถให้จุดประสงค์และความหวังกับเรา เรื่องราวช่วยให้เราเป็นส่วนหนึ่งของภาพรวมที่ใหญ่กว่า ไม่ว่าเราจะคิดแบบนี้หรือไม่ก็ตาม แต่ชีวิตของเราเป็นเครือข่ายของเรื่องราวต่างๆ ที่เชื่อมต่อระหว่างกันซึ่งมารวมกันเพื่อบอกให้รู้ว่าเราคือใคร เมื่อเรื่องราวของเราถูกรวมเข้ากับเรื่องราวของครอบครัวของเรา เพื่อนฝูงของเรา หรือชุมชนในวงกว้างของเรา สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดเรื่องเล่าที่สำคัญยิ่งซึ่งบ่อยครั้งสามารถช่วยให้เราเข้าใจเรื่องราวของแต่ละบุคคลที่อยู่ในเรื่องเล่านั้นลึกซึ้งมากขึ้น พระคัมภีร์คือตัวอย่างที่ดีที่สุดเยี่ยมของแนวคิดนี้ แท้ที่จริงพระคัมภีร์คือเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ที่สุด พระคัมภีร์ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องราวเกี่ยวกับอิสราเอลและคริสตจักรในประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่พระคัมภีร์ยังเป็นเรื่องราวอันกว้างใหญ่ไพศาลที่รวมเอาการทรงสร้างทั้งหมดไว้ด้วยกัน ด้วยเหตุนี้ พระคัมภีร์จึงให้ข้อมูลเชิงลึกกับเรื่องราวของเราแต่ละคน เอ็น.ที. ไรท์กล่าวว่า “เราอ่านพระคัมภีร์เพื่อกระตุ้นความทรงจำและความเข้าใจของเราเกี่ยวกับเรื่องราวที่ตัวเราเองเป็นตัวละคร เพื่อเตือนให้เราทราบเรื่องราวนั้นมาจากไหนและกำลังจะไปไหน และดังนั้นจึงทราบว่าจะไรคือบทบาทของเราที่ควรจะเป็นในเรื่องราวนั้น”²⁰

นี่เป็นเครื่องเตือนความจำที่ดีต่อเราว่าในเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเราเป็นตัวประกอบและไม่ใช่พระเจ้าเป็นตัวประกอบ เช่นเดียวกัน ตัวละครต่างๆ ที่แสดงบทบาทในหนังสือเล่มต่างๆ ของพระคัมภีร์ (เช่น อับราฮัม ซาร่าห์ ดาวิด เอสเธอร์ อิชยาห์ มารีย์ เปาโล) เป็นตัวประกอบด้วยเช่นกัน มนุษย์ไม่สามารถแสดงบทบาททั้งหมดที่ว่าพระเจ้าเป็นใครและไม่สามารถทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงกำลังกระทำในโลกได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราวางตัวเองไว้ในเรื่องราวของพระเจ้าเราค้นพบจุดประสงค์และมุมมองของเรา จุดประสงค์และมุมมองนี้เกิดจากความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับว่าพระเจ้าคือใคร (พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์) และพระองค์ได้ทรงกระทำ กำลังกระทำ และจะกระทำสิ่งใด เพราะเหตุนี้ เราควรอ่านพระคัมภีร์ด้วยจุดประสงค์ที่จะรู้จักและเข้าใจพระเจ้าองค์นี้ในระดับที่ลึกซึ้งมากขึ้น พระลักษณะที่มั่นคงของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยอยู่ในหน้าต่างๆ ของพระคริสตธรรมคัมภีร์

เมื่ออ่านจากระดับจุลภาคเรารู้อย่างรวดเร็วว่าพระคัมภีร์บรรจุตอนเล็กๆ จำนวนมากเอาไว้ซึ่งแตกต่างกันมากในข้อมูลเฉพาะแต่เหมือนกันในบางด้าน ถ้าเราตั้งอกตั้งใจ เราอาจจำแบบแผนที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ดังต่อไปนี้ได้ นั่นคือ คำเชิญชวนของพระเจ้าเพื่อเข้าสู่ความสัมพันธ์ การไม่เชื่อฟังของมนุษย์และผลที่เกิดขึ้นตามมา การเข้ามามีส่วนร่วมครั้งใหม่ของพระเจ้าซึ่งส่งผลให้เกิดการอุทิศตัวและการปลดปล่อยครั้งใหม่ เมื่ออ่านจากระดับมหภาค เราสามารถพูดได้ว่าเรื่องราวของพระคัมภีร์มีจุดเริ่มต้น (การทรงสร้าง) ความขัดแย้ง (การล้มลงในความบาป) แผนการ (การทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลเพื่อทำให้พันธกิจของพระองค์สำเร็จ) จุดสูงสุด (เหตุการณ์ของพระคริสต์) แผนการต่อเนื่อง (การทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อคริสตจักรเพื่อทำให้พันธกิจของพระองค์สำเร็จ) และทางออก (การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ การรื้อฟื้นและการทรงสร้างขึ้นใหม่) การอ่านทั้งสองระดับมีความสำคัญและให้ข้อมูลเชิงลึกกับเราเพื่อศึกษาพระคัมภีร์ในระดับศาสน-ศาสตร์ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจพระเจ้าดีขึ้นและประยุกต์ใช้ความรู้นี้กับชีวิตของเราและกับบริบทของเราได้สอดคล้องมากขึ้น เราสามารถเรียกระดับศาสนศาสตร์นี้ว่าเป็นภาพรวม เพราะเป็นสิ่งที่มุ่งทำความเข้าใจและตอบคำถามสามข้อต่อไปนี้

1. เราเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า
2. เราเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด
3. เราเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับบทบาทของเราในเรื่องราวที่เปิดเผยออกมา

ตรงนี้ เราไม่สามารถศึกษาหนังสือแต่ละเล่มของพระคัมภีร์อย่างครอบคลุมได้ แต่เราแบ่งพระคัมภีร์ออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ที่มีหัวข้อครอบคลุมและคล้ายคลึงกัน และเน้นให้เห็นจุดสำคัญบางจุดของคำตอบต่อคำถามภาพรวมทั้งสามข้อ หวังว่าบทสรุปนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการศึกษาและการปฏิสัมพันธ์กับเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น ในบทนี้เราจะครอบคลุมพระคัมภีร์เดิมทั้งหมดและในบทต่อไปจะเป็นพระคัมภีร์ใหม่

พระเจ้าผู้ทรงสร้าง (ปฐมกาลบทที่ 1 – 11)

บทแรกๆ ของหนังสือปฐมกาลมีความสำคัญและให้โครงสร้างสำหรับเรื่องราวทั้งหมดของพระเจ้าที่ค่อยๆ เปิดเผยออกมา ในบทแรกๆ นั้นเรามองเห็นได้อย่างรวดเร็วว่าพระเจ้าองค์นี้คือพระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่งและทุกคน (ข้อโต้แย้งอื่นๆ ที่รายล้อมปฐมกาลบทที่ 1 และ 2 ไม่สำคัญมากนัก) การทรงสร้างไม่ใช่แค่สิ่งที่พระเจ้าองค์นี้ได้ทรงกระทำ แต่สิ่งนี้คือหัวใจสำคัญแห่งพระลักษณะของพระองค์ นั่นคือ พระเจ้าทรงเป็นชีวิตและพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง ยอห์น 1:3-4 กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมาโดยพระวาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระวาทะ พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์” พูดอีกอย่างคือ พระเจ้าทรงให้คำจำกัดความว่าชีวิตคืออะไร และชีวิตที่แท้จริงพบได้ในพระองค์เท่านั้น นอกจากนี้ มนุษย์ทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาและตามอย่างพระเจ้าองค์นี้ (ปฐมกาล 1:26-27) และมนุษย์มีลมปรานแห่งชีวิตของพระเจ้า (ปฐมกาล 2:7)

สิ่งนี้้นำเราไปสู่คำถามที่ลึกลับและเร่งด่วนที่สุดคำถามหนึ่งเกี่ยวกับชีวิต นั่นคือ ทำไมเราถึงอยู่ที่นี้ คำตอบง่ายๆ ก็เพราะพระเจ้าทรงต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับเรา พระเจ้าไม่ได้เป็นเพียงชีวิตและความสว่างเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักด้วย (1 ยอห์น 4:8, 16) เราที่เป็นเวสเลียนเชื่อว่าความ

รักคือพระลักษณะแรกและพระลักษณะที่สำคัญของพระเจ้า พระลักษณะอื่นใดที่พระเจ้าทรงเป็นหรือไม่เป็นถูกกำหนดไว้ด้วยความรักของพระองค์ ซึ่งรวมถึงความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระองค์ นี่หมายความว่าพระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งออกมาจากความรัก และเพราะความรักพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความสัมพันธ์²¹ สิ่งนี้เปิดเผยให้เห็นถึงธรรมชาติของเราเอง เราเป็นมนุษย์แห่งความสัมพันธ์ เราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าและไม่ว่าพระฉายาของพระเจ้า (*imago Dei*—อิม่าโก เด) จะหมายถึงสิ่งใดก็ตามสำหรับมนุษย์ พระฉายานี้รวมถึงความสัมพันธ์ (เปรียบเทียบปฐมกาล 2:18; 5:3)

ความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์และความปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์ที่แท้จริงหมายความว่าพระองค์ทรงสร้างเราให้มีเสรีภาพในการตัดสินใจ อาดัมและเอวาไม่ได้ถูกบังคับให้เข้ามามีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ทั้งสองคนมีทางเลือก ซึ่งหนึ่งในทางเลือกนั้นคือความเป็นไปได้ของการไม่เชื่อฟัง เรื่องราวของการล้มลงในความบาปแสดงให้เห็นถึงความจริงข้อนี้ พระเจ้าทรงให้อาดัมและเอวามีอำนาจครอบครองเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวงของแผ่นดินโลก (ปฐมกาล 1:26-30; 2:15-20) แต่ทั้งสองยกชูสิ่งทรงสร้างขึ้นสูงกว่าพระเจ้าผู้สร้างด้วยการคิดว่าคำพูดของงูถูกต้องกว่าคำตรัสของพระเจ้า (ปฐมกาล 3:5) พุดอีกอย่างคือ ความบาปครั้งแรกเป็นความบาปแห่งการไหว้รูปเคารพซึ่งเป็นการทำให้บางคนหรือบางสิ่งอยู่เหนือพระเจ้าและเป็นการบิดเบือนระเบียบแบบแผนที่ทรงสร้างไว้รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า (เปรียบเทียบกับโรม 1:18-32) กระนั้น แม้ในท่ามกลางการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ พระเจ้ายังทรงสำแดงความเมตตาและทรงแสวงหามนุษย์ต่อไปด้วยความรักโดยหวังว่ามนุษย์จะยอมรับพระลักษณะที่แท้จริงของพระองค์ไว้วางใจในพระองค์ และแสดงให้เห็นถึงพระองค์

แม้ความบาปจะมีผลลัพธ์ตามมา (ปฐมกาล 3:14-24) (ซึ่งมีผลต่อการขาดสะบั้นของความสัมพันธ์) แต่พระเจ้ายังทรงหยิบนพระคุณให้เปล่าๆ ซึ่งทำให้มนุษย์สามารถกลับมาเลือกพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แม้ด้วยสิ่งนี้ เรื่องราวของมนุษย์ยังคงเป็นเรื่องของความบาปและการเหินห่างจากพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง เราสามารถอธิบายเรื่องราวของปฐมกาลบทที่ 3-11 ว่าเป็นการถล่มทลายไปในการไม่เชื่อฟังอย่างรวดเร็วและการถูกแยกออกจากพระเจ้ามากยิ่งขึ้น สิ่งนี้เริ่มต้นด้วยการละเมิด

คำสั่งของพระเจ้าบานปลายไปสู่การฆาตกรรมอย่างรวดเร็ว (ปฐมกาลบทที่ 4) ความเสื่อมถอยอย่างสิ้นเชิงของมนุษย์ (ปฐมกาลบทที่ 6-9) และความพยายามของมนุษย์ที่จะสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองโดยไม่มีพระเจ้า (ปฐมกาลบทที่ 11) ถึงกระนั้น แม้ความบาปจะครอบงำ แต่ความรักของพระเจื่อก็มีอำนาจครอบครองยิ่งใหญ่กว่า สิ่งนี้เป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนในการสนทนาของพระเจื่อกับอาดัมและเอวาหลังจากการล้มลงในความบาป การตรัสของพระองค์กับคาอินหลังจากที่เขาฆ่าอาเบลน้องชายของตน ในการทรงเลือกโนอาห์ รุ่งแห่งพันธสัญญาของพระองค์หลังจากน้ำท่วม และแม้กระทั่งในการที่พระเจ้าทรงให้มนุษย์เกิดความสับสนในเรื่องภาษาและการกระจัดกระจายไปของมนุษย์ พระเจ้าองค์นี้ทรงจริงจังกับการทรงสร้าง การทรงสร้างขึ้นใหม่ และการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ นี่เป็นเรื่องราวจากปฐมกาลและเป็นเรื่องราวต่อไปตลอดพระคัมภีร์และตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษย์

โดยสรุป เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าของเราคือพระเจ้าผู้ทรงสร้างและรู้ว่าการทรงสร้างนี้เกิดขึ้นจากความรักอย่างลึกซึ้งและกว้างใหญ่ไพศาลของพระองค์ พุดอีกอย่างคือ การทรงสร้างสรรคคือการหยิบนามธรรมชาติสำคัญแห่งความรักของพระองค์ให้กับมนุษย์ เราเรียนรู้ว่าแผนการของพระเจ้ารวมไปถึงความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องกับมนุษย์ผู้ที่ได้รับการเชิญชวนให้ร่วมมือกับพระเจ้าในขั้นตอนของการทรงสร้างและการทรงสร้างขึ้นใหม่ สุดท้ายเราเรียนรู้ว่าบทบาทของเราในเรื่องราวของพระเจ้าที่เปิดเผยออกมาคือการยอมรับว่าพระองค์คือผู้ใด การเดินอยู่ในความสัมพันธ์อย่างแท้จริงกับพระองค์ และการแสดงพระองค์ให้โลกเห็น

พระเจ้าผู้ทรงเรียก (ปฐมกาลบทที่ 12 - อพยพ)

ผู้คนที่คุ้นเคยกับเรื่องราวต่างๆ ในพระคัมภีร์ จะไม่ประหลาดใจกับการพุดว่าพระเจ้าองค์นี้เป็นพระเจ้าผู้ทรงเรียก มีตัวอย่างมากมายของการที่พระเจ้าทรงเรียกผู้คน ให้เข้าสู่ความสัมพันธ์และพันธกิจกับพระองค์ การทรงเรียกของอับราฮัมและของโมเสสเป็นตัวอย่างของการทรงเรียกที่สำคัญที่สุด เนื่องจากทั้งสองท่านเป็นทางเลือกของพระเจ้าเกี่ยวกับคนอิสราเอลและการเข้าสู่พันธสัญญากับคนเหล่านั้น พันธสัญญาคือ “ข้อผูกมัดที่ปฏิญาณไว้อย่างจริงจังซึ่งเป็นการรับประกัน คำสัญญาหรือข้อผูกพันที่กระทำขึ้นโดยคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่าย”²² ถ้า

คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ได้ยึดตามส่วนหนึ่งส่วนใดของข้อตกลงนั้น พันธสัญญาดังกล่าวก็สิ้นสุดลงและอาจมีผลกระทบที่สำคัญตามมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคู่สัญญาที่อ่อนแอกว่า

พันธสัญญาที่มีเงื่อนไขเหล่านี้เป็นสิ่งที่มียู่ทั่วไปในบริบทและวัฒนธรรมต่างๆ ของโลกพระคัมภีร์ สิ่งที่ทำให้หัวใจสำคัญของพันธสัญญาส่วนใหญ่ระหว่างพระเจากับมนุษย์มีเอกลักษณ์อยู่ตรงที่ว่าพระสัญญาเหล่านั้นไม่มีเงื่อนไข อับรามได้รับการทรงเรียกให้ไปยังดินแดนใหม่ (ปฐมกาล 12:1) ผู้ชายชาวอิสราเอลได้รับคำสั่งให้เข้าสู่หัต (ปฐมกาล 17:9-14) โมเสสได้รับการทรงเรียกให้เข้าเฝ้าฟาโรห์และนำคนอิสราเอลไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา (อพยพ 3:10) และคนอิสราเอลได้รับคำบัญชาให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า (อพยพ 19:5) ถึงกระนั้นการตัดสินใจของคนเหล่านั้นที่จะเข้าร่วมในพระสัญญาของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่กำหนดว่าพระสัญญาเหล่านั้นจะบรรลุผลหรือไม่ โดยทั่วไปการตัดสินใจของเขาจะเป็นสิ่งที่กำหนดว่าผู้คนที่เข้าร่วมจะถูกรวมไว้ในพระพรหรือไม่และสิ่งนั้นจะเปลี่ยนวิธีการอย่างเฉพาะเจาะจงที่พระเจ้าจะทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จหรือไม่ แต่พระเจ้าก็ยังทรงตั้งพระทัยที่จะทำให้พระประสงค์ของพระองค์ในการทำให้พระองค์เป็นที่รู้จักของบรรดาประชาชาติ การอวยพรคนเหล่านั้น ตลอดจนการไถ่และการรื้อฟื้นสรรพสิ่งที่ปวงที่ทรงสร้างขึ้นมาใหม่ให้สำเร็จเป็นจริง พระเจ้าเพียงแต่เชิญชวนอิสราเอลให้เข้าร่วมในพระพรดังกล่าวของคนอื่น (ปฐมกาล 12:3; 22:18) เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเชิญชวนผู้เชื่อทุกคนในปัจจุบันให้เข้าร่วมในพันธกิจของพระเจ้า

การทรงเรียกของพระเจ้าเหนือผู้คนนั้นมีหลายด้านที่ทำให้สับสนงงงวยประการแรก พระเจ้าทรงรวมมนุษย์ไว้ในแผนการทรงไถ่ของพระองค์แม้พระองค์ทรงทราบว่ามนุษย์จะปฏิเสธ ไม่เชื่อฟัง และล้มเหลวก็ตาม ประการที่สอง พระองค์ไม่ทรงบีบบังคับให้เข้าร่วม แต่ละคนได้รับเชิญให้เลือกที่จะตอบรับการเชิญชวนและเลือกที่จะดำเนินชีวิตของตนในแต่ละวันอย่างสัตย์ซื่อ ประการที่สาม พระเจ้าทรงเสาะหามนุษย์ต่อไปแม้มนุษย์ยังคงปฏิเสธ ไม่เชื่อฟัง และล้มเหลวอย่างต่อเนื่องก็ตาม ประการที่สี่ พระเจ้าทรงเชิญชวนให้มีการปฏิสัมพันธ์อย่างมีชีวิตชีวาและตรงไปตรงมาภายในความสัมพันธ์ ตัวอย่างของข้อสุดท้ายนี้พบได้ในการที่

พระเจ้าทรงอนุญาตให้อับราฮัมตั้งคำถามถึงเจตนาของพระเจ้าที่มีต่อเมืองโสโดม (ปฐมกาล 18:22-33) ในการที่ยาโคบได้รับอนุญาตให้ลี้ภัยกับพระเจ้า (ปฐมกาล 32:22-32) ในการที่โมเสสได้รับอนุญาตให้ส่งสยการที่พระเจ้าทรงเลือกท่านให้เป็นผู้นำที่เหมาะสมสำหรับภารกิจที่อยู่ต่อหน้าท่าน (อพยพ 3:10-4:17) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการที่โมเสสสามารถโต้แย้งกับพระเจ้าจนถึงจุดที่พระเจ้า “ทรงกลับพระทัย” เกี่ยวกับการทำลายอิสราเอล (อพยพ 32:7-14)***

ดูเหมือนว่าข้อต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้พระเจ้าไม่มีความสำคัญ อย่างน้อยในมุมมองแบบชาวโลก แต่กระนั้น ข้อเหล่านี้คือสิ่งพิสูจน์ว่าพระเจ้าองค์นี้ไม่เหมือนพระเจ้าองค์อื่นๆ ที่เราพยายามจะสร้างขึ้นในมโนภาพของเราเอง ซึ่งโดยทั่วไปจะอยู่บนพื้นฐานของความต้องการอำนาจของมนุษย์ ตรงกันข้าม พระเจ้าเที่ยงแท้ (แม้จะมีฤทธิ์อำนาจสูงสุดและความรอบรู้ในสิ่งสารพัด) ทรงเป็นความรักที่บริสุทธิ์และทรงปรารถนาความสัมพันธ์มากกว่าการเชื่อฟังอย่างไร้สติ เพราะเหตุนี้ การทรงเรียกเบื้องต้นของเราไม่ใช่เพื่อให้ทำภารกิจบางอย่าง แต่เป็นการทรงเรียกเพื่อให้เข้าสู่ความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับพระเจ้าและกับคนอื่น

เราสามารถเห็นความสัมพันธ์ของพระเจ้าได้ในพระบัญญัติสิบประการ (อพยพ 20:1-17; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:6-21) และในพลับพลา (อพยพบทที่ 25-31) พระบัญญัติสิบประการให้แนวทางกับอิสราเอลเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพระเจ้า (พระบัญญัติข้อ 1-4) และกับคนอื่น (พระบัญญัติข้อ 5-10) ดังนั้น พระเยซูจึงทรงสรุปพระบัญญัติข้อใหญ่ไว้ด้วยถ้อยคำต่อไปนี้ว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้าและด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” (เปรียบเทียบกับเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) และ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (เปรียบเทียบกับเลวีนิติ 19:18) และพระองค์ตรัสเพิ่มเติมว่า “ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้น ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มัทธิว 22:37-40) นอกจากนั้น พลับพลาเป็นสัญลักษณ์ของการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าในท่ามกลางชุมชนและความเต็มใจของพระองค์ที่จะดำเนินไปกับเขาในการเดินทางมุ่งหน้าไปสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา

โดยสรุป เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าผู้ทรงเรียกเพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะรื้อฟื้นความสัมพันธ์ที่ขาดสะบั้นลงขึ้นมาใหม่ พุดอีกอย่างคือ การทรงเรียกคือ

การหยิบบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความรักของพระเจ้าให้กับมนุษย์ นอกจากนี้ เราเรียนรู้ว่าความสัมพันธ์ของพระเจ้าหมายถึงการที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะรวมมนุษยชาติไว้ในแผนการแห่งการคืนดีและการรื้อฟื้นของพระองค์ และการที่พระองค์จะทรงเรียกมนุษย์ให้กลับเข้ามาสู่ความสัมพันธ์และจะทรงเรียกมนุษย์ให้เข้าสู่พันธกิจต่อไป สุดท้าย เราได้รับการเตือนให้ระลึกว่าบทบาทของเราคือการดำเนินชีวิตในความไว้วางใจและการเชื่อฟัง ซึ่งสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราตอบรับการทรงเรียกให้มีความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับพระเจ้าและกับคนอื่น และเมื่อเรายอมรับเอาพันธกิจของพระเจ้า ว่าเป็นการทรงเรียกของเราเองเท่านั้น

พระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียม (เลวีนิติ - โยชูวา)

เมื่อเรื่องราวของพระคัมภีร์เปิดเผยออกมา เราเริ่มเห็นชัดเจนว่าพระเจ้าทรงมุ่งที่จะสำแดงพระองค์เองกับอิสราเอลและทรงมุ่งที่จะช่วยพวกเขาให้เข้าใจว่าพระองค์คือพระเจ้าแบบไหน ในการสำแดงนั้นคนอิสราเอลเรียนรู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียม ทั้งในสิ่งต่างๆ และหนทางที่พระองค์ทรงจัดเตรียม ในเลวีนิติ เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ และรู้ว่าความบริสุทธิ์นี้มีไว้สำหรับคนเหล่านั้นด้วยเช่นกัน “เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์เพราะเราพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์” (เลวีนิติ 19:2) แม้บางคนเห็นว่าสิ่งนี้เป็นเพียงคำสั่งที่ไม่อาจบรรลุสำเร็จได้ แต่เราต้องเข้าใจเช่นกันว่าสิ่งนี้เป็น (1) คำประกาศถึงธรรมชาติของพระเจ้า และ (2) คำเชิญชวนให้เปลี่ยนแปลงธรรมชาติของเราด้วยธรรมชาติของพระองค์ พูดอีกอย่างคือ พระเจ้าองค์นี้ทรงปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับมนุษย์มาจนพระองค์ทรงจัดเตรียมหนทางไว้เพื่อปรับเปลี่ยนการแตกสลายนั้นและเพื่อทำให้มนุษย์สมบูรณ์และบริสุทธิ์ ทั้งในรูปของปัจเจกบุคคลและในรูปของชุมชน เราเรียนรู้เกี่ยวกับความบริสุทธิ์รวมถึงการดูแลเพื่อนบ้านที่เหมือนเรา และดูแลเพื่อนบ้านที่ไม่เหมือนเรา ซึ่งได้แก่ “คนต่างด้าว” (เลวีนิติ 19:33-34; เปรียบเทียบกับ ลูกา 10:29-37) พระเจ้าทรงปรารถนาให้มีการคืนดีและการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีต่อกันและกัน และท้ายที่สุดแม้ว่าความบริสุทธิ์จะถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า แต่ความบริสุทธิ์นี้ก็สำแดงออกและคงรักษาไว้ในความ

สัมพันธ์กับคนอื่นเช่นกัน

การจัดเตรียมขั้นแรกสำหรับความบริสุทธิ์นี้เกิดขึ้นผ่านระบบถวายเครื่องบูชา สำหรับหลายคนในปัจจุบัน ระบบถวายบูชาดูเหมือนเรื่องป่าเถื่อนและไม่จำเป็น อย่างไรก็ตาม ภายในสภาพแวดล้อมทางสังคมของคนอิสราเอล ระบบนี้ได้ให้แนวทางที่คุ้นเคยกับเขาในการนมัสการและการถวายเกียรติพระเจ้าของเขา ระบบถวายเครื่องบูชาเปิดเผยให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะพบปะกับมนุษย์ในที่ที่เขายู่มากกว่าที่จะคาดหวังให้มนุษย์พบปะกับพระองค์ในจุดที่พระองค์อยู่ถึงกระนั้น ในความคุ้นเคยของระบบนี้ก็ยังไม่คุ้นเคยอยู่ด้วยเช่นกัน ระบบถวายเครื่องบูชาที่สร้างขึ้นสำหรับอิสราเอลแตกต่างจากระบบถวายเครื่องบูชาของชนชาติต่างๆ ที่อยู่โดยรอบ ยกตัวอย่าง ชนชาติอื่นถวายเด็กทารกเป็นเครื่องบูชา (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:31; สดุดี 106:38) มีการเชือดเนื้อตัวเอง (1 พงศกษัตริย์ 18:28) และเชื่อแม้กระทั่งว่าเครื่องบูชาของพวกเขาเลื่องลือเหล่าเทพเจ้า²³ (เปรียบเทียบกับสดุดี 50:12-14) นอกจากนั้น เหตุผลโดยทั่วไปสำหรับการถวายเครื่องบูชาของคนเหล่านี้ก็เพื่อบวงสรวงเหล่าเทพเจ้าหรือเพื่อชกแจงเทพเจ้าเหล่านี้ให้อวยพรในบางเรื่อง (เช่น การมีชัยชนะในสงคราม การเก็บเกี่ยวพืชผลที่จะมีอย่างอุดมสมบูรณ์ หรือเรื่องของลูกหลาน เป็นต้น)

ระบบถวายเครื่องบูชาของอิสราเอลประกอบด้วยเครื่องบูชาที่ต่างกัน ห้าชนิด สามชนิดเป็นเครื่องบูชาโดยสมัครใจ (เครื่องเผาบูชา ธัญบูชา และสถานติบูชา) ซึ่งช่วยให้อิสราเอลยอมรับถึงความผิดบาปโดยทั่วไปของมนุษย์ เพื่อแสดงถึงการอุทิศตนและการขอบพระคุณแด่พระเจ้าและเพื่อฉลองโอกาสพิเศษ (เลวีนิติบทที่ 1-3) เครื่องบูชาสองชนิดสุดท้ายเกี่ยวข้องกับกรล่วงละเมิด เครื่องบูชาไถ่บาปมุ่งเป้าไปที่การจัดเตรียมเรื่องการชำระให้สะอาด การไถ่โทษ และการยกโทษความผิดสำหรับบาปแห่งการละเลยและความผิดโดยไม่ตั้งใจ (เลวีนิติ 4:1-5:13) ในทำนองเดียวกัน เครื่องเผาบูชาเป็นการจัดเตรียมเพื่อการไถ่โทษและการยกโทษความผิดที่เกิดขึ้นจากความบาปทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ และรวมถึงการชดใช้ค่าเสียหายพร้อมกับเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของมูลค่า (เลวีนิติ 5:14-6:7) นอกจากนั้น วันลบมลทินหรือวันลบบาป (เลวีนิติ 16; 23:26-32; กันดารวิถี 29:7-11) (ซึ่งถือเป็นวันที่บริสุทธิ์ที่สุด) เป็นการจัดเตรียมสำหรับการไถ่โทษและการยกโทษ

ให้กับประชาชนโดยรวม เมื่อสำรวจเครื่องบูชาชนิดต่างๆ เราเห็นว่าเครื่องบูชาเหล่านี้มีไว้เพื่อประชาชนไม่ใช่เพื่อพระเจ้า (เปรียบเทียบกับอิสยาห์ 1:10-15) ระบบถวายเครื่องบูชาเป็นการเตรียมช่องทางของการถวายเกียรติแด่พระเจ้าและรักษาความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์ สิ่งนี้ยังช่วยให้คนเหล่านั้นสามารถดำเนินชีวิตอย่างสมานฉันท์กับเพื่อนบ้านของเขาด้วยการชดใช้ให้กับความผิดของตนเช่นกัน ระบบถวายเครื่องบูชาเตรียมหนทางให้กับประชาชนในการมีส่วนร่วมในชีวิตของพระเจ้าและชีวิตของชุมชน

พระเจ้าแห่งการจัดเตรียมองค์นี้ทรงให้การอุม্মชูแก่อิสราเอลในขณะที่พวกเขากระเหเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร (อพยพ 16:1-17:7; กันดารวิถี 11:31-34) และในที่สุดทรงจัดเตรียมแผ่นดินแห่งพันธสัญญาให้แก่พวกเขาคือแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินนี้มีความสำคัญไม่ใช่เพียงแค่เป็น “แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” (อพยพ 3:8; โยชูวา 5:6) แต่ที่ตั้งทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญของแผ่นดินนี้เชื่อมต่อดินแดนต่างๆ ในแถบเมดิเตอร์เรเนียนทั้งภาคเหนือและภาคใต้ แผ่นดินนี้เปิดโอกาสให้อิสราเอลเป็นพยานถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าในวิถีทางของการดำเนินชีวิตและการนมัสการของพวกเขา ถึงกระนั้น แม้ในท่ามกลางการจัดเตรียมเหล่านี้ของพระเจ้า อิสราเอลก็ยังปล้ำสู้กับการไม่เชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง

โดยสรุป เราเรียนรู้ว่าในที่สุดการจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับการหยิบบิ้นคำเชิญชวนแห่งความสัมพันธ์ของพระองค์ให้กับมนุษยชาติ พุดอีกอย่างคือ การจัดเตรียมของพระเจ้าคือการมอบความรักและความปรารถนาของพระองค์ให้กับมนุษย์เพื่อให้เข้าร่วมในความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับพระองค์ เราเรียนรู้เช่นกันว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่บริสุทธิ์และรู้ว่าพระองค์ทรงหยิบบิ้นความบริสุทธิ์นี้ให้แก่มนุษย์ แผนการส่วนหนึ่งแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าคือการรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ ซึ่งมีความหมายมากกว่าการปลดปล่อย สิ่งนี้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงไปเป็นประชากรผู้บริสุทธิ์ที่แพร่กระจายความบริสุทธิ์นี้เข้าไปในโลก เราได้รับการทรงเรียกให้ยอมจำนนต่อพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงเราเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มชนเพื่อให้เราเป็นประชากรที่บริสุทธิ์และเป็นการจัดเตรียมของพระเจ้าในการนำคนอื่น

มารู้จักกับพระองค์ นมัสการพระองค์ และสำแดงพระเจ้าองค์นี้ให้ปรากฏเช่นกัน

พระเจ้าผู้ทรงปรับสภาพ (ผู้วินิจฉัย - 2 พงศาวดาร)

การให้สมญานามพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงปรับสภาพอาจฟังดูแปลกประหลาด การแสดงออกถึงการปรับสภาพของพระเจ้ารวมถึงส่วนประกอบของการจัดเตรียมและความเมตตา แต่ยิ่งกว่านั้น สิ่งนี้รวมถึงการปรับตัวหรือการปรับเปลี่ยนในส่วน of พระเจ้าเพื่อพบปะกับมนุษย์ในสภาพที่เขาเป็นอยู่ ซึ่งปกติจะอยู่ในสภาพของความบาปหรือความปรารถนาที่ไม่ถูกต้องของเขา ดังนั้น การให้สมญานามนี้จึงเหมาะสมและเผยให้เห็นถึงขนาดแห่งความอดทนของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล เพื่อเห็นแก่ความสัมพันธ์อันต่อเนื่อง หนังสือผู้วินิจฉัยให้ภาพรวมที่ดีเกี่ยวกับวงจรแห่งการไม่เชื่อฟังอย่างต่อเนื่องของอิสราเอล เมื่อชนรุ่นใหม่วิถีขึ้นมา คนเหล่านั้นล้มการกระทำดีของพระเจ้า ละทิ้งพระเจ้า หันกลับไปสู่หนทางแห่งความชั่วของตน และปรนนิบัติพระอื่น (เปรียบเทียบกับผู้วินิจฉัย 2:10-11) การหันกลับนี้นำไปสู่ความพ่ายแพ้ในการทำสงคราม ความตาย และการถูกทำลายซึ่งในจุดนั้นเขาร้องทูลพระเจ้าผู้ทรงแต่งตั้งผู้นำขึ้นมา (เรียกว่า “ผู้วินิจฉัย”) เพื่อปลดปล่อยอิสราเอล และรื้อฟื้นเขาให้กลับสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง²⁴ ผู้วินิจฉัยเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการปรับสภาพของพระเจ้า พุดอีกอย่างคือ คนอิสราเอลไม่ใช่ต้นแบบที่สมบูรณ์ คนเหล่านี้เป็นเหมือนสิ่งที่พระเจ้าต้องยอมรับสภาพของเขาโดยปริยายในส่วน of พระองค์

การเรียกร้องของอิสราเอลเพื่อขอให้มิถุนันที่เป็มนุษย์เป็นการปรับสภาพอีกครั้งหนึ่งของพระเจ้า²⁵ อิสราเอลต้องการจะมีกษัตริย์เพื่อจะสามารถเป็นเหมือนชนชาติอื่นๆ คำตอบของพระเจ้าที่ให้กับซาอูเอลผู้ทุกขใจเผยให้เห็นอย่างชัดเจน “จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องที่พวกเขาพูดกับเจ้า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ละทิ้งเจ้าแต่พวกเขาละทิ้งเรา ไม่ให้เราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา” (1 ซามูเอล 8:7) การปรับสภาพของพระเจ้ามาพร้อมกับคำตักเตือนอย่างชัดเจนเกี่ยวกับความเสียหายซึ่งเกิดจากกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ต่ออิสราเอล (1 ซามูเอล 8:11-18; เปรียบเทียบกับเฉลยธรรมบัญญัติ 17:14-20) ซึ่งส่วนใหญ่สำเร็จเป็นจริงในช่วงการครองราชย์ของซาโลมอน (1 พงศ์กษัตริย์ 11:1-13; 2 พงศาวดาร 1-9) และส่งผล

ให้เกิดการแบ่งแยกเป็นสองอาณาจักร (1 พงศกษัตริย์ 12) พระเจ้าทรงสถาปนาระบอบเทวธิปไตย แต่ประชาชนต้องการระบอบราชาธิปไตย คนเหล่านั้นต้องการตัวแทนของพระเจ้าที่เป็นมนุษย์ในท่ามกลางพวกเขาตลอดเวลา อย่างไรก็ตามตัวแทนที่เป็นมนุษย์ส่วนใหญ่มักจะส่งผลให้ประชาชนลืมว่าพระเจ้าคือกษัตริย์ที่แท้จริงของพวกเขา “ผู้ประทับบนพระที่นั่งอันสูงส่งและรับการเทิดทูน” (อิสยาห์ 6:1)

พระเจ้าทรงปรับสภาพอิสราเอลด้วยพลับพลาเช่นกัน ความปรารถนาที่จะสร้างที่ประทับถาวรให้พระเจ้าของกษัตริย์ดาวิดได้รับคำตอบด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาพงศ์พันธุ์อิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ และเราเองก็ไปกับเต็นท์และกับพลับพลา ในที่ต่างๆ ที่เราเองไปกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด เราเคยพูดสักคำกับผู้นำคนไหนในเผ่าของอิสราเอลผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชากรของเราไหมว่า ทำไมพวกเจ้าไม่สร้างนิเวศไม้สนสีดาร์ให้เรา” (2 ซามูเอล 7:6-7) เช่นเดียวกับบทบาทของกษัตริย์ พระวิหารช่วยให้เกิดความมั่นคงและความสำคัญให้กับประชาชน สิ่งนี้แสดงถึงความเชื่อมโยงกับพระเจ้าและการสนับสนุนที่เขาได้รับจากพระองค์²⁶ ความปรารถนาของดาวิดที่จะสร้างพระวิหารให้กับพระเจ้าและการสร้างให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ของซาโลมอนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสถาปนาสถานที่ศูนย์รวมสำหรับการปกครองและการทหารเพื่อรวบรวมอาณาจักรเป็นหนึ่งเดียวพอๆ กับเรื่องความต้องการที่จะสร้างที่ประทับอันเหมาะสมให้กับพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ 2 พงศาวดาร 2:1; 7:11) ในบางแง่มุม สิ่งนี้เป็นความพยายามที่จะควบคุมความเคลื่อนไหวของพระเจ้า แม้สุดท้ายพระเจ้าทรงอนุญาตให้สร้างพระวิหารนั้น แต่พระเจ้าทรงเตือนให้ซาโลมอนจำไว้ว่าการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์จะอยู่ท่ามกลางเขาตราบไคที่ซาโลมอนและประชาชนถ่อมตัวลง อธิษฐาน แสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า และหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขาเท่านั้น (2 พงศาวดาร 7:12-22) นอกจากนี้พระเจ้าทรงเตือนดาวิดให้ระลึกว่าพระเจ้าคือผู้ที่สถาปนาราชวงศ์ของดาวิด (ไม่ใช่ดาวิดเป็นผู้กระทำให้เกิดขึ้น) (2 ซามูเอล 7:11-16; เปรียบเทียบกับสดุดี 89) ซึ่งเป็นการบอกไว้ล่วงหน้าถึงการเตรียมของพระเจ้าในเรื่องพระคริสต์

โดยสรุป ตลอดเรื่องราวทั้งหมดเหล่านี้เราเห็นถึงความอดทนและพระคุณของพระเจ้า ในท่ามกลางความบาปและความต้องการของมนุษย์ พระเจ้าทรงปรับ

สภาพคนเหล่านี้ด้วยการจัดให้มีผู้วินิจฉัย กษัตริย์ และพระวิหาร แม้สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการดั้งเดิมของพระองค์ก็ตาม เพราะเหตุใด เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบถึงความเสี่ยงของการล้มลงในความบาปและพลังอำนาจของวัฒนธรรม และ เพราะว่าพระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะดำเนินอยู่ในความสัมพันธ์กับประชากรเหล่านี้ เราเรียนรู้ว่ารายละเอียดแห่งแผนการของพระเจ้ายืดหยุ่นได้ แต่พระองค์ทรงแน่วแน่ในพระประสงค์แห่งการทรงไถ่และการทรงรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ของพระองค์เสมอ ในที่สุดแผนการนี้มีพื้นฐานอยู่ในพระคริสต์ แต่ยังคงรวมเอาความสัตย์ซื่อของมนุษย์ไว้ต่อไป เราเรียนรู้เช่นกันว่าเราต้องเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องในความเข้าใจของเราว่าพระเจ้าองค์นี้คือผู้ใดและแผนการของพระองค์คืออะไร สิ่งนี้กำหนดให้เราต้องก้าวข้ามความต้องการของเราเอง และแม้กระทั่งความเคยชินด้านวัฒนธรรมของเราเอง เพื่อตั้งคำถามว่าความต้องการและความเคยชินของเราสอดคล้องกับพระลักษณะและพันธกิจของพระเจ้าหรือไม่ นอกจากนี้ การปรับสภาพของพระเจ้าควรหนุนใจให้เราปรับตัว (อดทน) มากขึ้นกับคนอื่นที่แตกต่างจากเราในเรื่องชีวิตและการดำเนินในความเชื่อ

พระเจ้าผู้ทรงปล้ำสู้ (โยบ - บทเพลงซาโลมอน บทเพลงคร่ำครวญ)

บางทีการให้สมญานามนี้คือสิ่งที่ประหลาดที่สุดในบรรดาสมญานามทั้งหมดที่เราสำรวจมา ถึงกระนั้น ในแง่ของสิ่งที่เราเรียนรู้เกี่ยวกับอิสราเอลและเกี่ยวกับตัวเรา เราไม่ควรแปลกใจที่เราปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงปล้ำสู้และพระเจ้าผู้ทรงเชิญชวนให้มีการปล้ำสู้ เราได้กล่าวถึงการปล้ำสู้กับพระเจ้าของยาโคบไปแล้วอย่างสรุป (ปฐมกาล 32:22-32) แต่เรายังไม่ได้สำรวจถึงความหมายแฝงอย่างครบถ้วนของเรื่องนี้ ผลลัพธ์ของการปล้ำสู้ครั้งนี้คือยาโคบ (แปลว่า “คนหลอกลวง” หรือ “คนขี้โกง”) กลายเป็นอิสราเอล (แปลว่า “คนที่ดิ้นรนต่อสู้/แข่งขัน/ปล้ำสู้กับพระเจ้า”) และเรื่องราวของยาโคบแสดงให้เห็นภาพของเรื่องราวของอิสราเอล (และของมนุษย์) โดยรวม ตลอดพระคัมภีร์พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่กลัวที่จะลดฐานะของพระองค์ลงมาพร้อมทำสิ่งที่ยากลำบากทำทนายและแปดเปื้อนเพื่อมนุษย์เพราะเห็นแก่ความสัมพันธ์ที่ซื่อสัตย์และแท้จริง และพระองค์ทรงเชิญชวนคนอิสราเอลให้ทำแบบเดียวกัน แม้ในท่ามกลางการไม่เชื่อฟังอย่างต่อเนื่องของ

คนเหล่านั้น ถ้าอิสราเอลมีส่วนร่วมกับพระเจ้าและปล้ำสู้กับพระองค์อย่างต่อเนื่อง พระองค์จะทรงปล้ำสู้กับพวกเขาต่อไปเช่นกัน

เรื่องราวของโยบเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการปล้ำสู้แห่งความสัมพันธ์ดังกล่าว เมื่อเราอ่านหนังสือเล่มนี้เรารู้สึกตกใจกับคำร้องทุกข์อย่างไม่ยั้งและด้วยจิตใจขมขื่นของโยบที่มีต่อพระเจ้า “ข้าจะทูลพระเจ้าว่า ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระองค์ทรงโต้แย้งกับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถกิจของพระองค์และทรงโปรดแผนการของคนอธรรม...แม้พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์มิได้เป็นคนอธรรม และไม่มีใครช่วยกู้ให้ออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้” (โยบ 10:2-3, 7) เช่นเดียวกับ “สหาย” ของเขา โยบเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระเจ้า แต่สิ่งที่ทำให้โยบแตกต่างจากคนอื่นซึ่งถูกดำเนินเพราะคำพูดของเขาก็คือ แท้จริงแล้วโยบได้สนทนากับพระเจ้าแบบซึ่งหน้าและในทางกลับกัน พระเจ้าก็ได้ทรงตรัสตอบกับโยบแบบซึ่งหน้าเช่นกัน (โยบ 38-41)²⁷

ตัวอย่างที่แพร่หลายที่สุดของการที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้มนุษย์ปล้ำสู้กับพระองค์ พบอยู่ในสวดดีแห่งการคร่ำครวญ ซึ่งมีมากกว่าหนึ่งในสามของสวดดีบทคร่ำครวญเหล่านี้เขียนขึ้นในนามของปัจเจกบุคคลหรือของทั้งชุมชนและเปิดเผยให้เห็นถึงความอ่อนล้าของอารมณ์ความรู้สึกในเชิงลึก ซึ่งรวมถึงความโศกเศร้า ความโกรธ ความคับแค้นใจ และความสงสัย ในแต่ละกรณีพระเจ้าทรงอนุญาตให้มนุษย์ร้องทูลต่อพระเจ้าผู้ทรงรับฟังในความเจ็บปวดของเขา “ข้าแต่พระเจ้าอีกนานเท่าใด พระองค์จะทรงลืมน้ำพระองต์เสียเป็นนิรันดร์หรือ พระองค์จะเบือนพระพักตร์จากข้าพระองค์นานเท่าใด” (สวดดี 13:1) “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้งได้ทรงทำลายที่ป้องกันของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงพระพิโรธ ขอทรงช่วยให้ข้าพระองค์กลับคืนอีก” (สวดดี 60:1) การคร่ำครวญให้โครงสร้าง “เพื่อขับเคลื่อนผู้คนจากการเจ็บปวดไปสู่ความชื่นชมยินดี จากความมืดไปสู่ความสว่าง จากความสิ้นหวังไปสู่ความหวัง”²⁸ ท้ายที่สุด การคร่ำครวญนี้เป็นช่องทางสำหรับ การแสดงความไว้วางใจในพระเจ้าในท่ามกลางสภาวะการณ์ที่ดูเหมือนว่าพระองค์ไม่ได้สถิตอยู่ที่นั่น “แต่ข้าพระองค์วางใจในความรักมั่นคงของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความรอดของ

พระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำ แก่ข้าพเจ้าอย่างดี” (สดุดี 13:5-6) “โดยพื้งในพระเจ้าข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติ อย่างเข้มแข็ง พระองค์เองทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลายลง” (สดุดี 60:12)

สดุดีไม่ใช่หนังสือเล่มเดียวที่มีการร้องให้คร่ำครวญ เราได้ยินการร้องให้ คร่ำครวญในหลายที่หลายแห่งตลอดพระคัมภีร์เดิม บทเพลงคร่ำครวญทั้งเล่มเป็น หนังสือแห่งความเจ็บปวดโดยมีการยอมรับถึงผลของความบาปและการวิงวอนขอ พระเมตตาจากพระเจ้า ซึ่งเป็นการเตือนให้เรารู้ว่า “ความทุกข์โศกไม่ใช่เรื่องส่วนตัว ผู้เขียนท้าทายให้เราพูดอย่างเปิดเผยถึงความทุกข์และความเจ็บปวดของเรารวมทั้งความวุ่นวายที่ร่ายล้อมการดำรงชีวิตของเรา”²⁹ ส่วนที่สำคัญที่สุดด้านหนึ่งของวรรณกรรมหมวดสดุดีปัญญา (โยบ สุภาษิต และปัญญาจารย์) และบทเพลงของ ชุมชนมุข (สดุดี บทเพลงซาโลมอน และบทเพลงคร่ำครวญ) ก็คือว่าหนังสือเหล่านี้ที่เป็นพยานยืนยันถึงสติปัญญาโดยรวมของคนหลายรุ่นที่มาอยู่ร่วมกันเพื่อแบ่งปัน ความยินดีและความยากลำบากของชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า หนังสือเหล่านี้เตือนเราให้ทราบว่ พระเจ้าไม่กลัวคำถามและความสงสัยของเรา (ไม่กลัวแม้กระทั่งความโกรธของเรา) ตราบใดที่สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการแสวงหาความสัมพันธ์ที่ซื่อตรงและแท้จริง

โดยสรุป เราเรียนรู้ถึงความล้าลึกแห่งความรักของพระเจ้า ความเต็มใจของพระองค์ที่จะมีส่วนร่วมกับมนุษย์ในการปล้ำสู้เพื่อเห็นแก่ความสัมพันธ์อย่างแท้จริง ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์ตอบสนองต่อการมีส่วนร่วมในความสัมพันธ์อย่างซื่อสัตย์กับพระองค์ พูดอีกอย่างคือ ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบนายกับบ่าว แต่เป็นความสัมพันธ์ต่อกันแบบมิตรสหาย โดยยังคงยอมรับถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าในขณะเดียวกัน (ดูยอห์น 15:12-17) ความสัมพันธ์เช่นนี้กำหนดให้เราต้องเป็นคนเปิดเผยและซื่อสัตย์กับพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเชิญชวนเราเข้าสู่การปล้ำสู้ เราได้รับการทรงเรียกให้เข้ามามีส่วนร่วมกับพระเจ้าในสภาพทั้งหมดที่เราก็คือ ให้ร้องทูลต่อพระองค์ทั้งใน

ยามทุกข์และยามสุข เราได้รับการทรงเรียกให้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงกับคนอื่นและร่วมแบ่งปันในการเดินทางนี้ด้วยกัน

พระเจ้าผู้ทรงปลดปล่อย (อิสยาห์ – มาลาคิ; เอสรา – เอสเธอร์)

วิธีการเบื้องต้นของหลายคนในการทำความเข้าใจพระเจ้าคือการมองว่าพระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงปลดปล่อย แต่บ่อยครั้งคนเหล่านี้มักมองการปลดปล่อยนี้คับแคบเกินไป ในจุดหนึ่งอิสราเอลมีความยุ่งยากในการมองเรื่องการปลดปล่อยของพระเจ้าที่คับแคบเกินไปเช่นกัน ซึ่งนำไปสู่การปฏิเสธผู้คนที่แตกต่างจากพวกเขา แม้อิสราเอลได้รับการทรงเรียกให้เป็นพระพรกับบรรดาประชาชาติ (ปฐมกาล 12:3; 22:18) แต่การไม่เชื่อฟังของพวกเขานำไปสู่การทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่ดูหมิ่นในท่ามกลางประชาชาติ (เอเสเคียลบทที่ 36) และนำไปสู่ความล้มลงและการตกเป็นเชลยของพวกเขา (2 พงศาวดาร 36:15-21) พระเจ้าทรงเตือนให้อิสราเอลระลึกถึงความรักของพระองค์ ที่มีต่อสิ่งทรงสร้างทั้งปวงผ่านทางผู้เผยพระวจนะ (เช่น โยนาห์) และความปรารถนาของพระองค์ที่จะอวยพรบรรดาประชาชาติผ่านการเชื่อฟังของอิสราเอล (เช่น เยเรมีย์ 4:1-2; เศคาริยาห์ 8:13)

เมื่อเราอ่านหนังสือผู้เผยพระวจนะเล่มต่างๆ เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องสังเกตความแตกต่างระหว่างคำเผยพระวจนะเชิงพยากรณ์กับคำเผยพระวจนะเชิงชี้แนะ คนส่วนใหญ่คุ้นเคยกับคำเผยพระวจนะเชิงชี้แนะซึ่งทำนายไว้ล่วงหน้าในปัจจุบันถึงความแน่นอนของเหตุการณ์ในอนาคต ถึงกระนั้น คำเผยพระวจนะส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์เป็นการชี้แนะซึ่งประกาศถึงกิจการต่างๆ ที่สอดคล้องกับพระลักษณะของพระเจ้าและการเปิดเผยเชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับกิจการของพระเจ้า สิ่งนี้เป็นการทำนายไว้ล่วงหน้า “ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับการดลใจให้จุดประเด็นหรือประกาศหลักคำสอนใดๆ ที่ไม่ได้ถูกบรรจุไว้ในหนังสือเบญจบรรณ”³⁰ คำประกาศของผู้เผยพระวจนะคือสิ่งเตือนใจอย่างต่อเนื่องให้กับอิสราเอลเกี่ยวกับการไม่เชื่อฟังของตนและผลลัพธ์อันเนื่องมาจากการไม่เชื่อฟังนั้น สิ่งนี้บังคับให้อิสราเอลจดจำถึงพันธสัญญาของพระเจ้าและพระลักษณะของพระองค์

เมื่อประชาชนระลึกถึงพระเจ้าและร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังและทรงปลดปล่อยพวกเขาในที่สุด อย่างไรก็ตาม การปลดปล่อยของพระองค์ไม่ได้

เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเหมือนกับที่ประชาชนคาดหวัง ประชาชนมักถูกเตือนให้ระวังผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จที่สร้างความหวังอย่างลมๆ แล้งๆ ให้แก่พวกเขา (เช่น เยเรมีย์ 23:16; มีคาห์ 3:11) ด้วยการประกาศถึงการปลดปล่อยอิสราเอลให้เป็นอิสระในทันที ตรงกันข้าม ในท่ามกลางการตกไปเป็นเชลยของอิสราเอล พระเจ้าทรงเชิญชวนอิสราเอลให้ทำตามการทรงเรียกให้สำเร็จ ในการอวยพรชนชาติอื่น (แม้กระทั่งชนชาติที่จับพวกเขาไปเป็นเชลย) “แต่จงส่งเสริมสวัสดิภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสวัสดิภาพของเจ้าในสวัสดิภาพของเมืองนั้น” (เยเรมีย์ 29:7)

การปลดปล่อยอิสราเอลครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของพระเจ้ามักเกิดขึ้นผ่านทาง “ผู้รับใช้” ที่ไม่น่าเป็นไปได้ การปลดปล่อยจากบาบิโลนเกิดขึ้นผ่านทางกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย (อิสยาห์ 45:1-7) ไซรัสไม่เพียงแต่ปลดปล่อยอิสราเอลออกจากการเป็นเชลยเท่านั้น ท่านยังสานต่อคำสั่งจากพระเจ้าให้สร้างพระวิหารในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และส่งคืนทรัพย์สมบัติที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ โขมขมมาจากพระวิหารหลังเดิม (เอสรา 1) ด้วยเช่นกัน บางทีเอสเธอร์ (เด็กกำพร้าชาวยิวที่โมรเดคัยผู้เป็นญาติรับเธอไว้เป็นบุตรบุญธรรม) น่าจะเป็นผู้ปลดปล่อยที่เหลือเชื่อมากที่สุด เธอเสี่ยงชีวิตของตนและใช้ตำแหน่งใหม่ของเธอในฐานะราชินีแห่งเปอร์เซียเพื่อช่วยชาวยิวทั้งหมดให้รอดจากการถูกฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (เอสเธอร์ 8) ในที่สุดพระเจ้าทรงทำการผ่านทางกษัตริย์อาร์ทาเซิร์ซแห่งเปอร์เซีย เพื่อปลดปล่อยเนหะมีย์ให้กลับไปสร้างกำแพงรอบเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ (เนหะมีย์ 2)

การปลดปล่อยของพระเจ้าไม่ได้จำกัดอยู่กับอิสราเอล (เช่น เมืองนินะเวห์) หรือไม่จำกัดอยู่กับช่วงเวลาเฉพาะในประวัติศาสตร์ ตลอดหนังสือผู้เผยพระวจนะเราเห็นร่องรอยของความรอดอันกว้างใหญ่ไพศาลและสมบูรณ์มากขึ้น ซึ่งเป็นการไถ่บาปของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง ถ้อยคำของอาโมสเกี่ยวกับวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัว (อาโมส 5:18-20; เทียบกับอิสยาห์ 2) พัฒนาไปเป็นแนวคิดเชิงอนาคตศาสตร์ (ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งสุดท้าย) (เศฟันยาห์ 3:11-13; มาลาห์ 4:5-6) ซึ่งเป็นแนวคิดที่คริสตจักรยุคแรกเชื่อว่าเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการในความเป็นบุคคลของพระคริสต์ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ ที่จริงคริสตจักรเริ่มเชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้รับใช้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานตัวจริงของ

อิสยาห์ 40-55 ผู้ “เทวิญญาณจิตของท่านถึงความมรณะ... แบกบาปของคนเป็นอันมากและทำการอ้อนวอนเพื่อผู้ทรยศ” (อิสยาห์ 53:12) มีปรากฏการณ์อื่นอีกมากมายที่เชื่อมโยงกับการไถ่เชิงอนาคตศาสตร์ของพระเจ้า เช่น เยเรมีย์พูดถึงการสถาปนาพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าที่พระบัญญัติจะถูกจารึกไว้ในจิตใจของมนุษย์ (เยเรมีย์ 31:33-34) โยเอลพูดถึงวันที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะถูกเทลงมาเหนือมนุษย์ทั้งปวง (โยเอล 2:28-29; เทียบกับเอเสเคียล 37:1-14); อิสยาห์พูดถึงการทรงสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งที่นั่นจะไม่มีใครร้องให้อีกต่อไปและสุนัขป่ากับลูกแกะจะกินอยู่ร่วมกัน (อิสยาห์ 65:17-25; 66:22-23) และดาเนียลพูดถึงกษัตริย์องค์หนึ่งที่เสด็จมาพร้อมกับอาณาจักรนิรันดร์ (ดาเนียล 7:9-28) สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ต้องสังเกตก็คือในแต่ละปรากฏการณ์เหล่านี้ประชากรของพระเจ้าได้รับการทรงเรียกให้มีส่วนร่วมในการปลดปล่อยและการรื้อฟื้นของพระเจ้าอย่างเอาจริงเอาจัง

โดยสรุป เราเห็นว่าความบาปและการไม่เชื่อฟังของมนุษย์มีผลลัพธ์ตามมาอย่างถาวรซึ่งยังไม่รวมถึงการถูกแยกออกจากพระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์ ขอบคุณพระเจ้าที่เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ปลดปล่อยที่ยิ่งใหญ่และรู้ว่าการปลดปล่อยของพระองค์เชื่อมโยงกับความรักและพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อของพระองค์ นอกจากนี้ เราเรียนรู้ว่าแผนการแห่งการปลดปล่อยของพระเจ้ารวมถึงปัจจุบันและอนาคต (การปลดปล่อยเชิงอนาคตศาสตร์) รวมทั้งกับมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด ตลอดเรื่องนี้เราเห็นว่าการปลดปล่อยของพระเจ้ารวมถึงการมีส่วนร่วมของมนุษย์ อันดับแรกในการที่เราจะลึกถึงพระเจ้าและในการ

ที่เราไว้วางใจในพระองค์ จากนั้นในการที่เราขยายการปลดปล่อยและการรื้อฟื้นของพระเจ้าออกไปในโลกนี้

คำถามเพื่อการอภิปราย

1. เรื่องราวต่างๆ มีความสำคัญมากเพียงใดในบริบททางวัฒนธรรมของคุณ คุณเคยคิดบ้างหรือไม่ว่า พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ คุณเห็นเรื่องราวของพระเจ้ากับเรื่องราวของคุณเอง (หรือของคริสตจักรของคุณ) มาบรรจบกันอย่างไร
2. ความจริงเรื่องพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างมีอิทธิพลต่อวิธีที่คุณมองมนุษย์และความปรารถนาที่จะสร้างสรรค์ของมนุษย์อย่างไร
3. อะไรคือสิ่งที่คุณเห็นว่าเป็นการทรงเรียกของพระเจ้าในชีวิตของคุณ อะไรคือการทรงเรียกของคริสตจักรท้องถิ่นของคุณ เรื่องราวของเจ้ามีอิทธิพลต่อการทรงเรียกเหล่านั้นอย่างไร
4. พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้กับตัวคุณ ครอบครัวของคุณ และคริสตจักรของคุณอย่างไรบ้าง การจัดเตรียมนี้ช่วยให้คุณบริสุทธิ์และทำให้คุณนมัสการพระเจ้าได้มากขึ้นอย่างไร
5. คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับแนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงปรับสภาพเราเพื่อเห็นแก่ความสัมพันธ์ พระเจ้าทรงปรับสภาพคุณและคริสตจักรของคุณอย่างไรบ้าง คุณสามารถเรียนรู้อะไรได้จากสิ่งนี้
6. คุณเคย “ปล้ำสู้” กับพระเจ้าหรือไม่ อะไรคือสาเหตุและผลลัพธ์เป็นอย่างไร สิ่งนี้สอนเราอย่างไรเกี่ยวกับพระเจ้า และความปรารถนาของพระองค์ที่มีต่อความสัมพันธ์ที่แท้จริง
7. ทศนะของคุณ (หรือของคริสตจักรของคุณ) เกี่ยวกับการปลดปล่อยของพระเจ้า จำเป็นต้องขยายกว้างมากขึ้นในทางใดบ้าง

บทที่ 4

เรื่องราวของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่

สำหรับคริสเตียนหลายคน อย่างดีที่สุดพระคัมภีร์เดิมก็เป็นเพียงสิ่งที่ห่างไกลและอย่างแย่ที่สุดพระคัมภีร์เดิมเป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับเขาอย่างสิ้นเชิง บางคนถึงกับมองว่าพระคัมภีร์เดิมเป็นสิ่งที่อยู่ตรงกันข้ามกับพระคัมภีร์ใหม่อย่างสิ้นเชิง มุมมองเช่นนี้เป็นสิ่งที่ไม่น่าเกิดขึ้นเนื่องจากในความเป็นจริงพระคัมภีร์ใหม่คือความต่อเนื่องของพระคัมภีร์เดิม เพราะเหตุนี้ความหมายและความสำคัญของพระคัมภีร์ใหม่จึงได้รับการเปิดเผยอย่างครบถ้วนเป็นอย่างมากเมื่อเราอ่านในแง่มุมมองของพระคัมภีร์เดิม เมื่อเราอ่านทั้งสองพันธสัญญาไปด้วยกันเราจะเห็นความครบบริบูรณ์ของความรักของพระเจ้าตามที่แสดงให้เห็นในพระราชกิจของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ จากพระสัญญาไปถึงความสำเร็จ

พระเจ้าผู้เสด็จมา (มัทธิว - ลูกา)

“เธอจะประสูติบุตรชายแล้ว เจ้าจงเรียกนามท่านว่าเยซู เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา”...ดูเถิดหญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเขาจะเรียกนามของท่านว่าอิมมานูเอล (แปลว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา)” (มัทธิว 1:21, 23) ถ้อยคำเหล่านี้คือข้อเตือนใจอย่างชัดเจนเพื่อให้เราทราบว่าเรารับใช้พระเจ้าผู้เสด็จมา ในตัวบุคคลของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ “พระวาหะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่

ท่ามกลางเรา” (ยอห์น 1:14) การรับสภาพเป็นมนุษย์คือหลักฐานอันล้ำลึกแห่งความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยชาติและแสดงให้เห็นถึงระยะทางที่พระองค์จะมุ่งไปเพื่อรื้อฟื้นเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ขึ้นมาใหม่ ในการรับสภาพเป็นมนุษย์ “พระเจ้าทรงกำลังสร้างความเป็นมนุษย์ของเราขึ้นใหม่” “พระเจ้าและมนุษย์มาบรรจบกันในพระเยซูคริสต์และพันธสัญญาใหม่ได้รับการสถาปนาขึ้นและสำเร็จเป็นจริงชั่วนิรันดร์”³¹

การรับสภาพเป็นมนุษย์ของพระเยซูเป็นการเริ่มต้นแผ่นดินของพระเจ้าหรืออาณาจักรแห่งสวรรค์ (ซึ่งคำสองคำนี้สามารถใช้สลับเปลี่ยนกันไปมาได้) ในความเข้าใจของชาวยิว แผ่นดินของพระเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับสถานที่ตั้ง แต่เป็นการครอบครองของจอมภคัตริย์ เมื่อใดก็ตามและที่ใดก็ตามที่มีการยอมรับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าและการครอบครองของพระองค์ได้รับการยอมรับ แผ่นดินของพระองค์ก็อยู่ที่นั่นและในเวลานั้น แม้ชาวยิวจะรู้ว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจครอบครองสูงสุดตลอดกาล แต่คนเหล่านั้นก็เชื่อว่าจะมีวันหนึ่งที่ทุกเขาจะคุกกลางกราบและทุกสิ่งจะยอมรับถึงความจริงข้อนี้ (อิสยาห์ 45:23; โรม 14:11; พิลิปปี 2:10-11) เพราะเหตุนี้พระเยซูจึงทรงสอนสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” (มัทธิว 6:10) แผ่นดินของพระเจ้าเป็นความจริงเกี่ยวกับการสิ้นโลกซึ่งอยู่ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

มีการตั้งข้อสังเกตว่าการศึกษาเรื่องการสิ้นโลกเกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องสิ่งสุดท้าย น่าเสียดายที่แนวคิดนี้มักถูกกำหนดไว้ให้เป็นเพียงหลักคำสอนเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และ “ยุคสุดท้าย” แต่หลักคำสอนนี้ครอบคลุมมากกว่านั้น มากกว่าเป็นเพียงแค่เหตุการณ์หนึ่ง แต่เป็นโลกทัศน์ที่ปะติดปะต่อกันอยู่ทั่วไปในโครงสร้างของพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่รวมทั้งงานเขียนส่วนใหญ่ในยุคแรกของชาวยิว โลกทัศน์นี้เข้าใจว่าเวลาเป็นสิ่งที่ชั่วขณะและเป็นเส้นตรงโดยมีจุดเริ่มต้นอย่างชัดเจนและมุ่งหน้าไปสู่จุดสิ้นสุดที่ชัดเจน ดังนั้นการทรงสร้างทั้งมวลจึงมีจุดประสงค์ โลกทัศน์นี้ยังยึดถือมุมมองเชิงจักรวาลเช่นกันโดยเชื่อว่าการกระทำของพระเจ้าและการมีส่วนร่วมของมนุษย์รวมอยู่ในชะตากรรมแห่งระเบียบแบบแผนของการทรงสร้างทั้งหมด สุดท้าย โลกทัศน์เรื่องวาระสิ้นโลกมีศูนย์กลางอยู่ที่การทรงไถ่ของพระเจ้าและการทรงรื้อฟื้นสิ่งทรงสร้างของพระองค์

ขึ้นใหม่และการช่วยมนุษย์ให้ได้รับความรอดและการเปลี่ยนแปลงของประชากรของพระเจ้า

พระเยซูเสด็จมาในฐานะพระเมสสิยาห์ (“ผู้ถูกเจิม”) ที่ผู้คนคาดหวังมา ยาวนานและเป็นผู้เริ่มต้นยุคสุดท้ายซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ไม่ได้เป็นไปตามความคาดหวังของผู้คน จำนวนมากซึ่งต้องการผู้นำทางการเมืองหรือการทหารเพื่อล้มล้างโรมและสถาปนา การปกครองของอิสราเอลในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ พุดอีกอย่างคือ ยุคพระ เมสสิยาห์ควรเป็นช่องทางแห่งการปลดปล่อยสำหรับประชากรของพระเจ้าและ การพิพากษาของพระเจ้าต่อบรรดาประชาชาติที่ต่อสู้กับพระเจ้าและประชากรของ พระองค์ เนื่องจากมีความคาดหวังมากมายผูกติดอยู่กับ “พระเมสสิยาห์” พระเยซู จึงตรัสถึงพระองค์ในฐานะ “บุตรมนุษย์” (มัทธิว 9:6; มาระโก 8:31; ลูกา 9:22) ตำแหน่งนี้น่าจะยืมมาจากดาเนียล 7:13-14 และยอมให้พระเยซูอธิบายถึงความ เป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ผู้ “ประทานครีวชีวิตของท่าน ให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก” (มาระโก 10:45) ซึ่งสะท้อนภาษาและสัญลักษณ์ ของอิสยาห์ 52:13-53:12 (เทียบกับมัทธิว 26:28) โดยการสิ้นพระชนม์และ การคืนพระชนม์ของพระเยซูพระองค์ทรงมีชัยเหนือความบาปและความตายด้วย การเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป (โรม 3:25) ในถ้อยคำของฮีบรู 9:28 ที่ว่า “พระคริสต์ ก็ฉันนั้นคือพระองค์ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาครั้งเดียวเพื่อจะได้ทรง แบกบาปของคนเป็นอันมากไว้ พระองค์จะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สองมิใช่เพื่อกำจัด บาปแต่เพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รอดอยู่ด้วยใจจดจ่อให้ได้รับความรอด” การเสด็จ มาครั้งแรกของพระเยซูมีจุดสำคัญอยู่ที่การแสวงหาและการช่วยผู้หลงหายให้รอด (ลูกา 19:10) การเสด็จมาครั้งแรกมีเครื่องหมายอยู่ที่พระคุณ ความรัก ความยุติธรรม การรักษา และการเสียสละพระองค์เอง จุดมุ่งหมายหนึ่งเดียวนี้นำให้หลายคน สืบสนซึ่งรวมถึงผู้นำศาสนาและแม้กระทั่งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มัทธิว 11:2-6) เช่นเดียวกับคำสอนของพระเยซูเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ สาเหตุก็ เพราะว่าชาวยิวมีทัศนคติในเรื่องราวเวลาและประวัติศาสตร์เป็นแนวตรง (ดูภาพที่ 3)

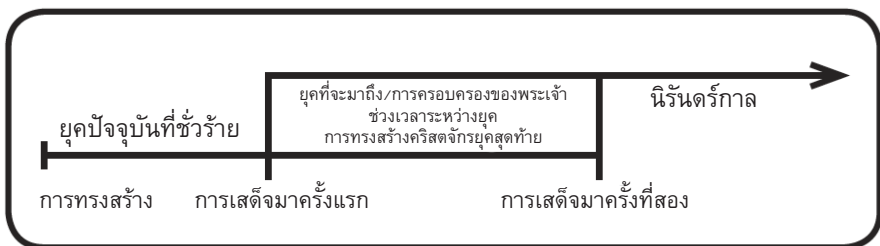
ทัศนะของชาวยิวเรื่องเวลาและประวัติศาสตร์

(ภาพที่ 3)

พระเยซูทำให้เกิดการสะดุดในเส้นเวลาซึ่งเราเรียกสิ่งนี้ว่า “ช่วงเวลาระหว่างยุค” (ดูรูปที่ 4) นี่เป็นพื้นที่ซึ่งเราอาศัยอยู่ในฐานะคริสตจักรยุคสุดท้าย แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ที่นั่นแล้ว แต่ยังไม่ได้ปรากฏกับทุกคน เรามีประสบการณ์กับความรอดของพระเจ้าที่มาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าแล้ว แต่เรา ยังไม่ได้ชื่นชมกับความไพบูลย์ของความรอดนั้น ในท่ามกลางสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วกับสิ่งที่ ยังไม่ได้เกิดขึ้น เราผู้เป็นคริสตจักรได้รับเชิญให้เข้าร่วมในพันธกิจของพระเจ้า ด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้มีประสบการณ์กับความรอดของพระเจ้าที่มาพร้อมกับแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังเกิดขึ้น เราได้รับเชิญให้รับสภาพของพระคริสต์ในโลกของเราด้วยการสำแดงพระบัญญัติข้อใหญ่เรื่องความรักที่มีต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนบ้าน (มัทธิว 22:37-40) และด้วยการประยุกต์ใช้พระมหาบัญชาของการสร้างสาวกที่เป็นเหมือนพระคริสต์ในโลกของเรา (มัทธิว 28:19-20)

ทัศนะของพระเยซูเรื่องเวลาและประวัติศาสตร์

(ภาพที่ 4)

โดยสรุป เราเห็นว่าการรับสภาพเป็นมนุษย์ของพระคริสต์พร้อมกับชีวิต ความตาย และการเป็นขึ้นมาจากพระองค์เป็นหลักฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งความรักของพระเจ้า เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าเสด็จเข้ามาในโลกทรงรับสภาพเป็นมนุษย์เพื่อทำลายการครอบงำของความบาปเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง และเพื่อสำแดงให้มนุษยชาติเห็นถึงหนทางที่ดีกว่าที่จะดำเนินชีวิตในความสนิทสนมและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ยิ่งไปกว่านั้น การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ยังเป็นช่องทางแห่งการไถ่บาปและเริ่มต้นกระบวนการของการนำเอาความไพบูลย์แห่งแผ่นดินของพระเจ้ามาไว้บนแผ่นดินโลกเช่นกัน เราได้รับการทรงเรียกให้รับสภาพของพระคริสต์ด้วยการสวมใส่พระคริสต์ ดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คนในทุกซ์ยากและเจ็บปวด และแสดงออกให้พวกเขาเห็นถึงความรักและความรอดของพระคริสต์อย่างเป็นรูปธรรม

พระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ (ยอห์น - กิจการ)

การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าในท่ามกลางประชากรของพระองค์ไม่ใช่เรื่องใหม่ เราเห็นสิ่งนี้มาตั้งแต่เริ่มต้น อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงเรื่องการที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ภายในประชากรของพระองค์เป็นเรื่องที่ลึกซึ้งและพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ แม้มีหลายโอกาสในพระคัมภีร์เดิมที่พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาในชั่วขณะหนึ่งเหนือบุคคลที่ได้รับการทรงเลือกเพื่อภารกิจใดภารกิจหนึ่ง โดยเฉพาะ (เช่น อพยพ 31:2-3; ผู้วินิจฉัย 3:10; อิสยาห์ 11:2) แต่นั่นเป็นข้อยกเว้น ไม่ใช่กฎเกณฑ์ ประชากรของพระเจ้าตั้งตารอคอยวันเวลาเมื่อพระเจ้าจะทรงเทพะวิญาณบริสุทธิ์อย่างถาวรมาเหนือมนุษย์ทุกคนทั้งชายและหญิง เด็กและผู้ใหญ่ ทาสและไท (โยเอล 2:28-29) ความฝันนี้กลายเป็นจริงผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์

หนังสือกิจการบอกเล่าถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนือบรรดาผู้เชื่อในวันเพ็นเทคอสต์ หลังจากเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ ผู้เชื่อเหล่านั้นเริ่มพูดภาษาอื่นๆ เพื่อให้ผู้คนที่อยู่ในสถานที่แห่งนั้นได้ยินถ้อยคำในภาษาแม่ของเขาเอง (กิจการ 2:4-12) บางคนอธิบายเหตุการณ์นี้ว่าเป็นการพลิกกลับของเรื่องราวหอบาเบล (ปฐมกาล 11:1-9) เนื่องจากเหตุการณ์นี้นำภาษาต่างๆ มาอยู่ร่วมกัน³²

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นกับหอบาเบลไม่ใช่การมีภาษาเดียวกัน แต่เป็นปัญหาที่ผู้คนไม่ต้องการ “กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน” (ปฐมกาล 11:4) คนเหล่านั้นเพิกเฉยต่อคำสั่งที่พระเจ้าทรงมอบให้กับมนุษย์ก่อนหน้านั้น เพื่อให้มีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดินด้วยสงวราศิของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:28; 9:1 เทียบกับอิสยาห์ 11:9; ฮาบากุก 2:14)³³ ในอีกด้านหนึ่ง หนังสือกิจการวางโครงสร้างตามพระบัญชาของพระเยซูเพื่อให้เผยแพร่วางสารของพระคริสต์ไปทั่วโลก “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่านและท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรียและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8) โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตจักรได้รับการเสริมกำลังให้สามารถสำแดงพันธกิจของพระเจ้าในโลก การเป็น “พยาน” ของพระคริสต์ด้วยคำพูดและการกระทำ กลายเป็นส่วนสำคัญของเอกลักษณ์ของคริสตจักร³⁴

ส่วนสำคัญของพยานนี้คือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชุมชนแรกแห่งนี้ “บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียวและทรัพย์สินของของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง” (กิจการ 2:44) คนเหล่านั้น “เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (กิจการ 4:32) คนกลุ่มนี้สำแดงพระบัญญัติข้อใหญ่และพระมหาบัญชาออกมาในชีวิตของตนอย่างเอาจริงเอาจัง และผลลัพธ์ก็คือ “ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้คนทั้งหลายซึ่งกำลังจะรอดมาเข้ากับพวกสาวกทุกวันๆ” (กิจการ 2:47) การมีส่วนร่วมในพระวิญญาณองค์เดียวกันของคนเหล่านั้นช่วยให้เขาสามารถให้ความสำคัญกับคนอื่นก่อนตนเอง (เทียบกับฟิลิปปี 2:1-4) สำแดงให้เห็นถึงผลของพระวิญญาณอย่างเป็นรูปธรรม (กาลาเทีย 5:22-23) และใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณของตนเพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 12:4-11; เอเฟซัส 4:1-16) การทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในชีวิตของคริสตจักรทำให้คนธรรมดากลายเป็นคนที่ไม่ธรรมดา พระวิญญาณทรงสร้างเราให้เป็นวิหารอันบริสุทธิ์หนึ่งเดียวของพระเจ้าในโลกของเรา (1 โครินธ์ 3:16-17)

ในพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูตรัสถึงการส่ง “พาราเคลเต” คำภาษากรีกที่มักแปลว่า “ผู้สนับสนุน” “ผู้ช่วย” “ที่ปรึกษา” หรือ “เพื่อนร่วมงาน” คำนี้แปลตามอักษรได้อีกว่า “ผู้ที่ถูกเรียกมาเดินเคียงข้าง” บทบาทของ “พาราเคลเต” หรือ

“พระวิญญาณแห่งความจริง” คือการเข้าสนิทอยู่ในผู้เชื่อด้วยการทำให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระเจ้า (ยอห์น 14:17, 20) การสอนผู้เชื่อใน “ทุกสิ่ง” (ยอห์น 14:26; 16:12-14) การมอบสันติสุขให้กับผู้เชื่อ (ยอห์น 14:27) การเป็นพยานถึงพระเยซูโดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านทางผู้เชื่อ (ยอห์น 15:26-27) และการทำให้โลกเห็นถึงความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา (ยอห์น 16:8-11) ในหลายแง่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำการอยู่ภายในสำหรับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำการอยู่ภายนอก ในขณะที่ทรงอยู่กับเหล่าสาวกของพระองค์ (เทียบ กับ 1 ยอห์น 2:1)

คำสอนที่สำคัญอีกคำสอนหนึ่งเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ปรากฏอยู่ในโรมบทที่ 8 ในบทนี้เปาโลชี้ให้เห็นถึงจุดเด่นต่อไปนี้: “กฎของพระวิญญาณ” ทำให้เกิดความแตกต่างอย่างเด็ดขาดในการปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระจาก “กฎแห่งบาปและความตาย” (ข้อ 1-2) ผู้เชื่อคือผู้ “ที่สนใจในสิ่งที่เป็ของพระวิญญาณ” และด้วยเหตุนี้เขาจึงมีความคิดและความปรารถนาเดียวกันกับพระวิญญาณ (ข้อ 5-6) ผู้คนที่มิพระวิญญาณเท่านั้นที่เป็นของพระคริสต์ (ข้อ 9) พระวิญญาณทรงนำชีวิตจากความตายให้เป็นขึ้นมาใหม่อย่างแท้จริงให้แก่คริสเตียนในปัจจุบันและช่วยเราให้เอาชนะความบาป (ข้อ 10-13) พระวิญญาณทรงเป็นเครื่องหมายของการเข้าเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าโดยทำให้เราเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ (ข้อ 14-17) พระวิญญาณคือผลแรกของความรอดที่สมบูรณ์ซึ่งในวาระสุดท้ายของยุคนี้เราจะมีประสบการณ์ในการทรงไถ่ของร่างกายของเรา (ข้อ 23-25) และพระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยการทรงอธิษฐานขอเพื่อเรา “ตามที่เราชอบพระทัยพระเจ้า” (ข้อ 26-27)

โดยสรุป เราเรียนรู้ว่าการที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในเรา ทำให้การทรงสถิตอยู่ท่ามกลางเรารู้สึกซึ่งมากขึ้น ซึ่งเป็นการขยายความรักของพระองค์ที่มีต่อเราและการยอมรับถึงความต้องการของเราในเรื่องความสนิทสนม การทรงนำ และความรัก เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าไม่เพียงแต่ปรารถนาที่จะช่วยเราให้รอดเท่านั้น แต่พระองค์ต้องการเปลี่ยนแปลงเราทั้งที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มด้วย ทำให้เราเป็นประชากรผู้บริสุทธิ์ที่สะท้อนให้เห็นถึง “*imago Dei*” (พระฉายาของพระเจ้า) ในโลกของเรา เราได้รับการทรงเรียกให้เปิดรับการทรงสถิตอยู่ด้วยนี้เพื่อยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เปลี่ยนแปลงเรา ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกัน สอนเรา และใช้เราเพื่อเปิดเผย

ให้คนอื่นมองเห็นพระคริสต์ จี.อาร์. บีสลีย์-เมอร์เรย์กล่าวว่า “คริสตจักร (ซึ่งได้รับคำบัญชาและสิทธิอำนาจจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ฟื้นคืนพระชนม์) ได้รับการทรงสร้างใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้เดินตามพันธกิจของตนในโลกในสามัคคีธรรมอันบริสุทธิ์ของพระองค์ สง่าราศีของพระคริสต์ในการสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการยกย่องสรรเสริญพระองค์ได้รับการเปิดเผยผ่านทางคริสตจักรโดยความช่วยเหลือตลอดเวลาของพระวิญญาณบริสุทธิ์”³⁵

พระเจ้าผู้ทรงรวบรวม (โรม - ยูดา)

ตลอดเรื่องราวของพระเจ้า เราได้เห็นถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ทุกคนและทุกชนชาติซ้ำแล้วซ้ำอีก ในความเป็นบุคคลของพระคริสต์และผ่านการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตจักรในยุคแรกเป็นพยานโดยตรงต่อความสำเร็จแห่งถ้อยคำของอิสยาห์ที่ว่า “พระเจ้าผู้ทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจายตรัสว่า เราจะรวบรวมคนอื่นมาไว้กับเขา นอกจากคนเหล่านั้นที่ได้รวบรวมไว้แล้ว” (อิสยาห์ 56:8 เทียบกับอิสยาห์ 2:1) ความเป็นจริงของการที่คนต่างชาติเข้ามามีความเชื่อในพระคริสต์และได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์คือหลักฐานพิสูจน์ว่ายุคสุดท้ายมาถึงแล้วและพระเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงรวบรวมคนมากมายเหลือคณานับ “มาจากทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติทุกภาษา” อย่างแท้จริง (วิวรณ์ 7:9)

การกลับใจมาเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ของเปาโลและการทรงเรียกของท่านเพื่อเป็นอัครทูตไปสู่คนต่างชาติ (กาลาเทีย 1:11-24; กิจการ 26:12-18) คือส่วนสำคัญแห่งแผนการของพระเจ้าที่จะเปิดเผยพระองค์เองกับบรรดาประชาชาติบุคคลภายในลำดับสูงสุดแห่งอำนาจของลัทธิยูดาได้เปลี่ยนจากผู้ข่มเหงไปเป็นผู้ส่งเสริมพระกิตติคุณของพระคริสต์ จากความบริสุทธิ์อันหุ้มนิยามไปสู่การเป็นผู้ปกป้องอย่างสุดขีดให้กับผู้คนที่ถูกมองว่ามีมลทิน การเดินทางไปเป็นมิชชันนารีของเปาโลเที่ยวต่าง ๆ ทำให้เห็นคนต่างชาติจำนวนมากเข้ามามีความเชื่อในพระคริสต์นอกเหนือไปจากการงานของธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งในทางกลับกัน เกือบทำให้คริสตจักรที่ดั่งขึ้นใหม่แตกแยกกัน ในการประชุมสภาที่กรุงเยรูซาเล็มนั่นเอง (กิจการ 15:1-35; กาลาเทีย 2:1-10) ที่เปาโลและบาร์นาบัสร่วมกับพวกผู้นำในเยรูซาเล็มเพื่อโต้เถียงในเรื่องความถูกต้องของพันธกิจที่ปลดปล่อยธรรมเนียมปฏิบัติ

ไปสู่คนต่างชาติ ในที่ประชุมนั้นมีการเห็นพ้องต้องกันว่าพระเจ้าทรงกำลังกระทำสิ่งใหม่ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งต้องไม่ถูกขัดขวางด้วยการบีบบังคับให้คนต่างชาติรักษามาตรฐานของชาวยิวในเรื่องทำตามธรรมเนียมปฏิบัติ

เปาโลไม่ได้ทำงานในท่ามกลางบรรดาประชาชาติเพียงลำพัง เปโตรทำงานรับใช้ทั้งกับชาวยิวและชาวต่างชาติ (กิจการบทที่ 10-11) และมีความเป็นไปได้ว่า 1 เปโตรเขียนส่งไปยังผู้อ่านที่ส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ³⁶ ซึ่ง “เป็นผู้ที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงเลือก...ที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคับปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย” (1 เปโตร 1:1-2) สิ่งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงประเด็นของเชื้อชาติ ตัวอย่างของพระคุณแห่งการรวบรวมของพระเจ้าที่สร้างความแตกต่างมากที่สุดตัวอย่างหนึ่งปรากฏอยู่ในเรื่องราวของฟิลิปกับขันทีชาวเอธิโอเปีย (กิจการ 8:26-39) พระบัญญัติหลายข้อในพระคัมภีร์เดิมห้ามไม่ให้ขันทีเป็นปุโรหิต (เลวีนิติ 21:18-20) และห้ามไม่ให้ “เข้าร่วมในการประชุมของพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 23:1) เป็นไปได้ที่ฟิลิป (ซึ่งเป็นผู้ที่นำขันทีมาถึงพระคริสต์และให้บัพติศมากับท่าน) คิดถึงถ้อยคำแห่งยุคสุดท้ายของอิสยาห์ 56:3-5 การปรากฏขึ้นของแผ่นดินของพระเจ้าได้ทำลายอุปสรรคของการแบ่งแยกที่มนุษย์สร้างขึ้น เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิงเพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์” (กาลาเทีย 3:28) นอกจากนั้น ถ้อยคำเหล่านี้ของเปโตรน่าจะเป็นคำพูดที่ทำให้หลายคนได้รับการปลดปล่อย ซึ่งรวมถึงขันทีคนนี้ “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้วเป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืดเข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่มีชาติ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว” (1 เปโตร 2:9-10)

เมื่อคริสตจักรขยายออกไปทั่วอาณาจักรโรม สิ่งท้าทายต่างๆ ต่อการเจริญเติบโตเกิดขึ้นในรูปของการข่มเหงฝ่ายร่างกาย การต่อสู้ฝ่ายจิตวิญญาณ และความผิดเพี้ยนด้านหลักคำสอน จดหมายฝากเล่มต่างๆ ของพระคัมภีร์ใหม่ (โรมถึงยูดา)

ถูกเขียนขึ้นเพื่อพูดถึงประเด็นเหล่านี้ จดหมายฝากเหล่านี้เตือนให้ผู้เชื่อระลึกว่า “แท้จริงบรรดาคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทิโมธี 3:12) การต่อสู้ฝ่ายวิญญาณของเราไม่ใช่เป็นการต่อสู้กับ “เนื้อหนังและเลือด” แต่ “ต่อสู้กับเทพผู้ครองศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพ ในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (เอเฟซัส 6:12) และรู้ว่าเราต้อง “พิสูจน์วิญญาณนั้นๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามี ผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากจาริกไปในโลก” (1 ยอห์น 4:1) ในท่ามกลางการต่อสู้ จดหมายฝากเหล่านี้ให้ความหวังกับเราว่า ไม่มีสิ่งใดสามารถ “กระทำให้เราทั้งหลาย ขาดจากความรักของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:39) และจดหมายฝากเหล่านี้ท้าทายเราให้รักคนอื่น ซึ่งเป็นคำบัญชาและ คำเชิญชวนที่ประชากรของพระเจ้าได้รับซ้ำแล้วซ้ำอีก (โรม 13:9; กาลาเทีย 5:14; ฮีบรู 13:1; ยากอบ 2:8; 1 ยอห์น 4:21) จดหมายฝากเหล่านี้เปิดเผยให้เห็นว่า ความปรารถนาของพระเจ้าไม่ใช่เพียงแค่จะรวบรวมประชากรมาไว้กับพระองค์เท่านั้น แต่มากยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงต้องการช่วยให้เติบโตขึ้นในความรู้ ความบริสุทธิ์ และพันธกิจ เพื่อเป็นสาวกที่สร้างคนอื่นให้เป็นสาวกต่อไป พูดอีกอย่างก็คือ คริสตจักรเป็นทั้งชุมชนของพระคริสต์ที่รวมตัวกันและที่กระจัดกระจายออกไปในโลก³⁷

โดยสรุป เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงรวบรวมคนอื่นๆ มาไว้กับพระองค์เพราะทุกคนสำคัญต่อพระองค์ ความรักของพระองค์มีไว้ให้ทุกคน ทั้งยังเป็นความรักที่ลึกและกว้างอยู่ตลอดไป พระเจ้าทรงต้องการให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งสิ้นของพระองค์ มารู้จักและรักพระองค์เสมอ จากปฐมกาลเป็นต้นมา พระองค์ทรงทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จเป็นจริง ด้วยการชักนำบรรดาประชาชาติให้เข้ามาหาพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมหนทางเพื่อให้เขาเข้ามาหาพระองค์ และการเข้ามาหาพระองค์ ดังกล่าวทำให้คนเหล่านั้นค้นพบสันติสุขและจุดประสงค์ที่แท้จริงสำหรับชีวิตของเขา เราได้รับการทรงเรียกให้เป็นเหมือนพระเจ้า เป็นประชากรแห่งการหลอมรวมกัน การยอมรับกัน และการรักซึ่งกันและกัน เพื่อคนอื่นจะมีประสบการณ์กับความรักของพระเจ้าและถูกรวมมาไว้กับพระองค์และในคริสตจักรของพระองค์พร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงและถูกส่งออกไปเพื่อรวบรวมคนอื่นเข้ามาหาพระองค์

พระเจ้าผู้ทรงรื้อฟื้น (วิวรณ์)

จุดสำคัญของหนังสือวิวรณ์คือการนำความหวังมาสู่คริสตจักรที่อยู่ในการทำกลางการทดลองและการข่มเหงและเพื่อท้าทายผู้เชื่อให้สัตย์ซื่อมั่นคง วิวรณ์เป็นคำเตือนใจให้เราระลึกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าและแผนการและพระสัญญาอันต่อเนื่องของพระองค์ที่จะทรงรื้อฟื้นสิ่งสารพัดขึ้นมาใหม่ แท้ที่จริงพระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงรื้อฟื้น

เราสามารถสรุปหนังสือวิวรณ์ด้วยคำสองคำ นั่นคือ “พระเจ้าชนะ” ในทำนองเดียวกัน ผู้คนที่มอบความไว้วางใจของเขาไว้ในพระองค์ก็ชนะเช่นกัน จักรวาลทั้งสิ้นก็ชนะเช่นกัน ไม่เคิล กอร์แมนเน้นถึงเรื่องราวสำคัญที่น่าจรรโลงใจและมีความคาบเกี่ยวกันในหนังสือวิวรณ์ไว้ห้าเรื่องโดยเรื่องราวเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงพระประสงค์และความสัตย์ซื่อของพระเจ้า เรื่องราวเหล่านี้ได้แก่:

- (1) การทรงสร้างและการทรงสร้างขึ้นใหม่ นี่เป็นเรื่องราวของพระเจ้าพระผู้สร้างพระเจ้าแห่งพันธกิจ และพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อที่ทรงนำมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงไปสู่จุดหมายปลายทางที่ถูกต้องของตน นั่นคือ การคืนดีกัน ความปรองดองกัน และความชื่นชมยินดีนิรันดร์ในการทรงสถิตของพระเจ้า
- (2) การไถ่ เรื่องนี้เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับเรื่องราวของพระเมษโปดกที่เป็นพระผู้ไถ่ พระเมษโปดกแห่งพันธกิจผู้สัตย์ซื่อที่ทรงพระชนม์อยู่ สิ้นพระชนม์ ทรงครอบครอง และจะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่งเพื่อทำพันธกิจของพระเจ้าพระผู้สร้างและเพื่อสร้างประชากรแห่งพันธกิจที่สัตย์ซื่อ
- (3) การพิพากษา นี่เป็นเรื่องราวของพระเจ้าแห่งพันธกิจที่สัตย์ซื่อและพระเมษโปดกผู้ทรงทำให้ความชั่วร้ายหมดสิ้นไปซึ่งเป็นวิธีการที่จำเป็นเพื่อจุดประสงค์แห่งการสร้างขึ้นมาใหม่และการไถ่ครั้งสุดท้าย
- (4) พยาน: คริสตจักรที่ทนทุกข์ในขณะที่จาริกบนโลกนี้ นี่เป็นเรื่องราวของผู้คนแห่งพันธกิจที่สัตย์ซื่อบนแผ่นดินโลก ผู้ได้รับการไถ่โดยพระเมษโปดกและได้รับการเสริมกำลังด้วยพระวิญญาณเพื่อให้มีสการและเป็นพยานถึงพระเจ้าและพระเมษโปดกแม้ในท่ามกลางอันตรายและการข่มเหง

- (5) ชัยชนะ: คริสตจักรที่มีชัย นี่เป็นเรื่องราวของผู้คนแห่งพันธกิจที่สัตย์ซื่อ ซึ่งมีสักการพระเจ้าและพระเมษโปดกผู้ทรงดำรงอยู่ในเวลานี้ และสืบไปเป็นนิรันดร์ พร้อมกับรางวัลที่เหมาะสมสำหรับความสัตย์ซื่อของเขาแม้ต้องเผชิญกับความตาย³⁸

เรื่องราวทั้งห้าเรื่องนี้ทำให้เราเห็นภาพของความสำเร็จสมบูรณ์แห่งแผนแม่บทของพระเจ้าซึ่งเป็นการครบถ้วนสมบูรณ์ของเรื่องเล่าอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้ในเอาองค์ประกอบของเรื่องราวจำนวนมากที่เราเน้นเอาไว้ตลอดการอ่านพระคัมภีร์ในแง่ศาสนศาสตร์ของเรา

พระคัมภีร์ให้ร่องรอยของเหตุการณ์บางเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นอันเป็นส่วนหนึ่งแห่งความสำเร็จสมบูรณ์และการรื้อฟื้นครั้งสุดท้ายนี้ ยกตัวอย่าง พระคัมภีร์บอกเราว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาอีกครั้ง (มัทธิว 24:30; 2 เธสะโลนิกา 1:7) คนตายจะเป็นขึ้นมา (1 เธสะโลนิกา 4:13-18) ผู้ได้รับการทรงเลือกจะถูกรวบรวมไว้ (มัทธิว 24:31) โลกจะถูกพิพากษา (มัทธิว 25:32-46) ผู้เชื่อจะเข้าสู่สง่าราศี (โคโลสี 3:4) และได้รับการเปลี่ยนแปลง (1 โครินธ์ 15:51-52) อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์บอกเราอย่างชัดเจนว่า เราจะไม่รู้วันหรือเวลาที่แน่นอนว่าเมื่อไหร่พระคริสต์จะเสด็จกลับมา (มาระโก 13:32; มัทธิว 24:44; กิจการ 1:7) ด้วยเหตุนี้ พระคัมภีร์จึงเรียกร้องให้เราเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา (มัทธิว 25:1-13; 1 เธสะโลนิกา 5:6; วิวรณ 3:2-3, 14-22)

นอกจากนี้ เราต้องจำไว้ว่าเมื่อเราพูดถึง “อวสาน” แท้ที่จริงสิ่งนี้เป็นเพียงการเริ่มต้น สิ่งนี้เป็นการทรงสร้างขึ้นใหม่ ในการทรงสร้างขึ้นใหม่นี้พระเจ้าทรงนำเอาสิ่งต่างๆ กลับไปสู่เป้าหมายดั้งเดิม ยิ่งกว่านั้น ในการทรงสร้างสรรพสิ่งใหม่ของพระเจ้า พระองค์ทรงสถิตอยู่อย่างต่อเนื่องในท่ามกลางประชากรของพระองค์ใน “โลกใหม่” และผลกระทบอย่างสมบูรณ์ของการไถ่จะสำเร็จเป็นจริง ในการสิ้นสุดของความบาปและความตาย (วิวรณ 21:1-4; 1 โครินธ์ 15:54-57) พระคัมภีร์บอกเราเช่นกันว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงรอคอยไปจนถึงวาระสุดท้ายเพื่อเริ่มต้นแผนแห่งการรื้อฟื้นของพระองค์ พระองค์ทรงทำตามแผนการนี้มาตั้งแต่ปฐมกาลและการทรงสร้างใหม่ของพระเจ้าเป็นความจริงที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจนแล้วสำหรับทุกคนที่อยู่

ในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:17) เราเป็นมือและเป็นเท้าของพระเจ้าด้วยการเอาใจใส่ดูแล “ผู้เล็กน้อยเหล่านี้” (มัทธิว 25:34-40) เป็นเสียงของพระเจ้าที่ประกาศข่าวดี (โรม 10:14-15) และเป็นความรักของพระเจ้าที่สำแดงความรักกับคนอื่น (ยอห์น 15:9-17) พระเจ้าผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์แต่องค์เดียว ยังคงประทับอยู่บนบัลลังก์เพื่อทรงสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่และพระองค์กระทำสิ่งเหล่านี้ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังทำงานอยู่ในคริสตจักรของพระองค์ในโลก (วิวรณ์ 21:5ก)

โดยสรุป เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าได้ทรง ยังทรง และจะทรงรื้อฟื้นสิ่งสารพัดขึ้นใหม่อย่างต่อเนื่องเพราะพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อและความรักของพระองค์ที่มีต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างและความปรารถนาของพระองค์ พระองค์ทรงรักเรามากเกินไปที่จะทอดทิ้งเรา และมากเกินไปที่จะปล่อยให้เราอยู่ในสภาพเดิม แผนการของพระเจ้าคือการรื้อฟื้นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงอย่างสมบูรณ์เสมอและแบบแผนการทรงสร้างใหม่ของพระองค์จะดีกว่าแบบแผนเดิม เพราะพระเจ้าจะทรงสถิตอยู่ท่ามกลางเราและในเราตลอดไป เราได้รับการทรงเรียกให้เป็นประชากรของพระองค์และให้เปิดเผยถึงแผ่นดินของพระเจ้า “ที่มาถึงแล้วและยังมาไม่ถึง” กับทุกคนที่เราพบเห็น เราร่วมมือกับพระเจ้าในแผนการแห่งการรื้อฟื้นของพระองค์ด้วยการสำแดงความจริงแบบใหม่ในปัจจุบัน

ภาพรวม

ตลอดพระคัมภีร์เรามองเห็นเรื่องราวของพระเจ้าแห่งความสัมพันธ์ ผู้ทรงสร้าง ทรงเรียก ทรงจัดเตรียม ทรงปรับสภาพ ทรงปล้ำสู้ ทรงปลดปล่อย ทรงเสด็จมา ทรงสถิตอยู่ ทรงรวบรวม และทรงรื้อฟื้นสรรพสิ่งของการทรงสร้างขึ้นใหม่แม้ในท่ามกลางมนุษย์ที่ทำบาป ไม่เชื่อฟัง และปฏิเสธอย่างต่อเนื่อง ในภาพนี้เราเรียนรู้ถึงความรักอันลึกซึ้งของพระองค์ที่มีต่อสรรพสิ่งของการทรงสร้างของพระองค์ และความปรารถนาของพระองค์ที่ต้องการให้มนุษย์เลือกด้วยความเต็มใจที่จะเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์และรับการทรงกระทำให้บริสุทธิ์ เราเรียนรู้ว่าเราคือใคร และเราได้รับการทรงเรียกให้ร่วมมือกับพระเจ้าแห่งความสัมพันธ์องค์นี้ด้วยวิธีใด ในแผนการทรงไถ่อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ไม่ใช่ด้วยการพยายามทำตัวให้เหมาะสม ไม่ใช่ด้วยความรู้สึกผิด ไม่ใช่ด้วยความอาย ไม่ใช่ด้วยความเกลียดชัง ไม่ใช่

ด้วยสงคราม หรือไม่ใช่ด้วยการเคร่งครัดในกฎเกณฑ์ แต่โดยการใช้ความสัมพันธ์ด้วยการรักพระองค์และรักคนอื่นโดยความรักของพระเจ้า

คำถามเพื่อการอภิปราย

1. การรับสภาพเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ช่วยให้เข้าใจถึงวิธีการที่เราต้องรักคนอื่นอย่างไรบ้าง
2. ความเข้าใจของคุณเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าเปลี่ยนไปหรือเพิ่มพูนขึ้นอย่างไรบ้าง เหตุใดความเข้าใจอย่างเรื่องวันสิ้นโลก/วาระสุดท้ายจึงเป็นสิ่งสำคัญ
3. ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของผู้เชื่อเป็นสิ่งที่โดดเด่นอย่างไรสำหรับคุณ เพราะอะไร
4. ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ปรากฏชัดเจนในคำพยานและความเป็นอันหนึ่งเดียวกันของคริสตจักรคุณหรือไม่ ถ้าปรากฏชัด คุณจะพัฒนาต่อยอดในเรื่องนี้อย่างไร ถ้าไม่ปรากฏชัด มีขั้นตอนอะไรบ้างที่ต้องทำเพื่อให้คริสตจักรมีชีวิตที่สอดคล้องกับการทำงานของพระวิญญาณมากขึ้น
5. คุณเคยเห็นพระเจ้าทรงรวบรวมคนอื่นมาอยู่กับพระองค์อย่างไรบ้าง พระเจ้าทรงเรียกคุณและคริสตจักรของคุณให้เข้าร่วมในภารกิจแห่งการรวบรวมนี้อย่างไรบ้าง
6. แผนแห่งการรื้อฟื้นของพระเจ้าทำให้คุณประหลาดใจ ทำให้คุณตื่นเต้นและ/หรือทำให้คุณกังวลใจอย่างไรบ้าง เพราะอะไร
7. ให้สรุปถึงสิ่งที่คุณเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าว่าพระองค์คือใคร แผนการสำหรับการทรงสร้างของพระองค์คืออะไร และบทบาทของคุณในแผนการนี้มีอะไรบ้าง มีขั้นตอนภาคปฏิบัติใดบ้างที่คุณและคริสตจักรของคุณจะทำได้เมื่อคำนึงถึงความจริงเหล่านี้

บทที่ 5

ตีความหมายเรื่องราวของพระเจ้า

คำว่า “การตีความหมาย” มักจะทำให้นึกถึงภาพของนักแปลที่กำลังแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การตีความหมายเป็นเรื่องกว้างไกลกว่ามากและครอบคลุมทั้งหมด การตีความหมายคือกระบวนการของความพยายามที่จะนำเอาความหมายมาใส่ให้การแสดงออกของการสื่อสาร การตีความหมายเป็นทั้งสิ่งที่จำเป็นและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และเราตีความหมายอยู่นับร้อยนับพันครั้งในแต่ละวัน เป็นที่ชัดเจนว่าการตีความหมายมีส่วนเกี่ยวข้องเมื่ออ่านพระคัมภีร์ด้วยเช่นกัน เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นช่องทางสำคัญสำหรับคริสตจักรเพราะพระเจ้าทรงสื่อสารผ่านทางพระคัมภีร์ ความจริงนี้ทำให้มีความสำคัญอย่างมากสำหรับผู้คนโดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสเตียน ที่จะมีแนวทางเพื่อช่วยพวกเขาในการตีความหมายและประยุกต์ใช้พระคำได้ดีและถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากนั้น

ระมัดระวังช่องว่าง

การตีความหมายระหว่างคนสองคนที่รู้จักกัน มาจากวัฒนธรรมเดียวกันและพูดภาษาเดียวกันก็ยากพอแล้ว แต่ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงตัวแปรเหล่านี้หนึ่งตัวแปรหรือมากกว่าก็จะยิ่งทำให้สิ่งต่างๆ เกิดความยุ่งยากมากขึ้นหลายเท่า สาเหตุก็เพราะว่าความแตกต่างเหล่านี้เป็น “ช่องว่าง” ในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพเมื่อตีความหมายพระคัมภีร์จะมีช่องว่างตัวจริงและช่องว่างที่อาจเกิดขึ้นได้อีกมากมาย ต่อไปนี้เป็นช่องว่างสำคัญบางส่วนของที่เราควรรับรู้ไว้

ช่องว่างทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ผู้คนที่เขียนพระคัมภีร์และเรื่องราวต่างๆ ที่เขาเขียนถึงเกิดขึ้นเมื่อหลายพันปีก่อน ผลลัพธ์ก็คือเขาได้รับอิทธิพลจากสถานที่ ผู้คน และเหตุการณ์ต่างๆ มากกว่าเรา คนเหล่านั้นใช้ชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมที่มีบรรทัดฐาน ค่านิยม และกฎเกณฑ์ที่เราไม่คุ้นเคยและมีโครงสร้างทางด้านสังคม การเมือง และศาสนาที่แตกต่างจากเรา สิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเขาเป็นอย่างที่พวกเขาเป็นอยู่ในเวลานั้นและคนเหล่านั้นใช้ลีลาการเขียนที่ทำให้ผู้อ่านดั้งเดิมของพวกเขาเข้าใจ ถ้าเราต้องการเข้าใจถ้อยคำเหล่านี้ให้ครบถ้วนมากขึ้น เราต้องมุ่งทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์ทางด้านประวัติศาสตร์เหล่านี้

ช่องว่างทางวรรณกรรม หนังสือเล่มต่างๆ ของพระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นในรูปแบบหรือประเภทวรรณกรรมที่หลากหลาย นับจากหมวดเรื่องเล่า บทกวี และจดหมายฝากไปจนถึงประเภทวรรณกรรมที่เจาะจงมากขึ้น เช่น หมวดสติปัญญา บทบัญญัติ ผู้เผยพระวจนะ พระกิตติคุณ และวิวรณ์ แม้กระทั่งประเภทวรรณกรรมย่อยต่างๆ เช่น การบรรยายเหตุการณ์ การลำดับวงศ์ตระกูล เรื่องการอัศจรรย์ และคำอุปมา ถ้าผู้อ่านในปัจจุบันไม่เข้าใจว่าวรรณกรรมประเภทต่างๆ เหล่านี้ทำหน้าที่อะไรในบริบททางประวัติศาสตร์ของตน ผู้อ่านในปัจจุบันก็จะมีโอกาสเข้าใจผิดและตีความหมายด้านต่างๆ ที่สำคัญ ของหนังสือแต่ละเล่มผิดพลาดไป ผู้อ่านควรรับรู้ถึงการทำหน้าที่ของกลวิธีทางวรรณศิลป์บางประเภท (เช่น สัญลักษณ์ อุปมาอุปไมย การทำให้เป็นบุคคล การพูดหรือการเขียนที่เกินจริง สิ่งเท่าเทียมหรือความคล้ายคลึงกัน และการพาดพิงหรืออ้างถึง) ด้วยเช่นกัน

ช่องว่างทางศาสนศาสตร์ในความหมายทั่วไปศาสนศาสตร์คือความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระเจ้าและวิธีการที่พระองค์ทรงกระทำในโลก ผู้คนที่แตกต่างกันมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องศาสนศาสตร์ ความแตกต่างในบางเรื่องก็ใหญ่โตและในบางเรื่องก็เล็กน้อย หรือแม้แต่ไม่สำคัญนัก นี่เป็นกรณีที่เกิดขึ้นเมื่อเราคิดถึงผู้เขียนพระคัมภีร์หลายคน และชุมชนหลายแห่งที่พวกเขาอาศัยอยู่ และชุมชนต่างๆ ที่พวกเขาเขียนหนังสือถึง ความแตกต่างเหล่านี้มักจะผูกติดกับประสบการณ์เฉพาะของพวกเขาซึ่งเชื่อมโยงกับบริบททางด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเฉพาะของพวกเขา เราควรถือว่าประเด็นเรื่องศาสนศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งของการอ่านพระคัมภีร์ของเรา เป็นการง่ายเกินไปที่จะครอบงำเนื้อหาของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม หรือบางข้อบาง

ตอนของพระคัมภีร์ด้วยอคติทางด้านศาสนศาสตร์ของเราเองโดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนพูดในสิ่งที่เขาตั้งใจที่จะสื่อออกมา ถ้าเราไม่ระมัดระวัง เราจะมีอิทธิพลต่อพระคัมภีร์มากกว่าที่จะให้พระคัมภีร์มีอิทธิพลกับเรา

ช่องว่างทางภาษา พระคัมภีร์เดิมเขียนขึ้นด้วยภาษาฮีบรูโดยมีส่วนที่เขียนด้วยภาษาอารเมคจำนวนเพียงเล็กน้อย (ประมาณ 250 ข้อจากทั้งหมด 23,000 ข้อ) พระคัมภีร์ใหม่เขียนขึ้นด้วยภาษากรีก แม้กระทั่งสำหรับผู้คนที่รู้ภาษาฮีบรูหรือภาษากรีกสมัยใหม่หรือผู้ที่ศึกษาภาษาสมัยโบราณ ช่องว่างทางภาษาก็ยังมีอยู่สำหรับคนเหล่านี้ สาเหตุเพราะว่าภาษาเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและความหมายของถ้อยคำก็ถูกควบคุมด้วยบริบทที่หลากหลายของคำเหล่านั้น สิ่งนี้เห็นได้อย่างชัดเจนเป็นพิเศษเมื่อเราพยายามทำความเข้าใจกับอุปมาอุปไมย สำนวน และคำสแลง (คำที่ใช้เฉพาะกลุ่ม) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทุกวัฒนธรรมที่รวมถึงผู้ที่อยู่ในพระคัมภีร์เช่นกัน แม้คนหนึ่งจะรู้จักความหมายมาตรฐานตามพจนานุกรมของถ้อยคำ แต่ถ้อยคำเหล่านี้จะไม่มี ความหมายนอกบริบททางประวัติศาสตร์ของตน

ช่องว่างทางการแปล สิ่งที่เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับช่องว่างทางภาษาคือช่องว่างทางการแปล ไม่มีการแปลที่สมบูรณ์แบบ และความแตกต่างอย่างละเอียดของความหมายมักจะหายไปอยู่เสมอในการแปล สาเหตุก็เพราะว่าภาษาแต่ละภาษาจะผูกติดอยู่กับบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของผู้พูดอย่างเป็นเอกลักษณ์ นอกจากนี้ เราต้องยอมรับว่าการแปลเป็นการตีความหมายของการแสดงออกถึงการสื่อสารดั้งเดิมและผู้แปลก็มีความอ่อนไหวต่อข้อบกพร่องแบบเดียวกันกับที่เราพบในขณะนี้ที่เราตีความพระคัมภีร์ นักแปลที่ดีพยายามอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้เพื่อเอาตัวเองออกมาจากการตีความหมาย เนื่องจากผู้คนส่วนใหญ่อ่านพระคัมภีร์ฉบับแปล ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำความเข้าใจขั้นตอนนี้มากขึ้นและเกี่ยวกับฉบับแปลสมัยใหม่ฉบับต่างๆ ของเรา

ฉบับแปลสมัยใหม่

เมื่อเลือกฉบับแปลสมัยใหม่มีคำถามสำคัญสี่ข้อที่เราต้องพิจารณา (1) ฉบับแปลนี้ใช้ทฤษฎีการแปลอะไร (2) ฉบับแปลนี้ใช้ต้นฉบับพระคัมภีร์ใดสำหรับการแปลของเขา (3) ใครคือผู้แปลและผู้สนับสนุนการแปล (4) ฉบับแปลนี้ถูกใช้เพื่อจุดประสงค์ใด

ทฤษฎีทั่วไปของการแปลมีอยู่ 3 ทฤษฎี ได้แก่ การแปลแบบเทียบเคียงตามรูป (Formal Equivalence) การแปลแบบเทียบเคียงตามหน้าที่ (Functional Equivalence) การแปลแบบสรุปความ (Free Translation)³⁹ ซึ่งทำหน้าที่สลับสับเปลี่ยนกันไปมา การแปลแบบเทียบเคียงตามรูปพยายามจะเดินตามรูปแบบด้านภาษา ศาสตร์ (เช่น คำศัพท์และโครงสร้างด้านไวยากรณ์) ของภาษาเดิมหรือภาษาต้นทางเมื่อมีการแปลภาษาเดิมนี้อันเป็นภาษาเป้าหมายสมัยใหม่ เพราะเหตุนี้จึงมักมีการเรียกการแปลแบบนี้ว่าเป็นการแปลแบบคำต่อคำ ในอีกด้านหนึ่ง การแปลแบบเทียบเคียงตามหน้าที่ให้ความสำคัญกับความหมาย (หรือการทำหน้าที่) ของภาษาต้นฉบับมากกว่าเมื่อมีการแปลภาษานี้ไปเป็นภาษาเป้าหมาย ด้วยเหตุนี้จึงมีการเรียกการแปลแบบนี้ว่าเป็นการแปลแบบความคิดต่อความคิด ทั้งสองวิธีนี้มีจุดแข็งและจุดอ่อนของตน การแปลแบบเทียบเคียงตามรูปพยายามที่จะรักษาระดับของระยะห่างทางด้านประวัติศาสตร์ ดังนั้นเขาจึงลดทอนการตีความหมายลงด้วยการเดินตามเนื้อหาต้นฉบับอย่างใกล้ชิดมากขึ้น สิ่งนี้ทำให้เขายอมสูญเสียความง่ายต่อการอ่านของงานแปลทิ้งไป สำหรับเจ้าของภาษาของภาษาเป้าหมายอาจรู้สึกว่าการแปลแบบนี้ฟังดูดีอาดและเข้าใจยาก การแปลแบบเทียบเคียงตามหน้าที่พยายามสื่อสารความหมายของเนื้อหาต้นฉบับกับผู้อ่านสมัยใหม่ในแนวทางที่ผู้อ่านสมัยใหม่สามารถเข้าใจได้ อย่างไรก็ตาม การแปลแบบนี้ต้องใช้ถ้อยคำมากขึ้นและมีการเปลี่ยนแปลงลำดับถ้อยคำซึ่งทำให้ระยะห่างทางด้านประวัติศาสตร์ลดลงและเหลือพื้นที่ให้กับผู้แปลได้สอดแทรกการตีความของตนมากขึ้น

เมื่อเร็ว ๆ นี้ นักแปลและคณะกรรมการการแปลมักจะเลือกทางสายกลางระหว่างการแปลแบบเทียบเคียงตามรูปกับการแปลแบบเทียบเคียงตามหน้าที่ ด้วยการผลิตสิ่งที่เห็นว่าเป็นอีกหมวดหมู่หนึ่งซึ่งบางครั้งเรียกว่าการแปลแบบสมดุล (Balanced Translation) การแปลแบบนี้พยายามรักษาเนื้อหาต้นฉบับเอาไว้เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะสูญเสียความหมายเพียงเพื่อหลีกเลี่ยงความสับสน การแปลแบบสรุปความ (ซึ่งเป็นทฤษฎีสุดท้ายของการแปล) เป็นการถอดความของเนื้อหาต้นฉบับ บ่อยครั้งการแปลแบบนี้ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของฉบับแปลก่อนหน้าและไม่กลับไปหาภาษาดั้งเดิม พุทธอีกอย่างคือ การแปลแบบนี้จำนวนมากเป็นการแปลงานแปล การแปลแบบสรุปความยังให้ความสำคัญกับการถ่ายทอด

ความหมายของเนื้อหาดั้งเดิม งานแปลแบบสรุปความบางฉบับถึงกับพยายามสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่านสมัยใหม่ด้วยความงดงามอย่างมีศิลปะในสำนวนการแปลของพวกเขา

ภาพที่ 5 พยายามที่จะจัดหมวดหมู่ของฉบับแปลสมัยใหม่ เหมือนที่กล่าวไว้เบื้องต้นว่าสิ่งนี้มีการสลับสับเปลี่ยนกันไปมาและฉบับแปลเหล่านี้บางฉบับอาจเหมาะสมระหว่างสองหมวดหมู่เหล่านี้

เทียบเคียงตามรูป	สมดุล	เทียบเคียงตามหน้าที่	สรุปความ
ฉบับคิงเจมส์ (KJV)	ฉบับนิวอินเตอร์เนชันแนล (NIV)	ฉบับนิวเซนจูรี (NCV)	ฉบับอมตธรรม (TLB)
ฉบับอเมริกันสแตนดาร์ด (ASV)	ฉบับนิวรีไวย์สแตนดาร์ด (NRSV)	ฉบับคอนเทมโพรารีอิงลิช (CEV)	ฉบับทูเดย์อิงลิช (TEV)
ฉบับรีไวย์สแตนดาร์ด (RSV)	ฉบับฮอลแมนคริสเตียนสแตนดาร์ดไบเบิล (HCSB)	ฉบับนิวลิฟวิ่งทรานสเลชัน (NLT)	ฉบับเดอะเมสเสจ (MSG)
ฉบับนิวเยรูซาเล็มไบเบิล (NJB)	ฉบับนิวอิงลิชทรานสเลชัน (NET)	ฉบับรีไวย์อิงลิชไบเบิล (REB)	ฉบับเดอะวอยซ์ไบเบิล (Voice)
ฉบับนิวคิงเจมส์ (NKJV)	ฉบับคอมมอนอิงลิชไบเบิล (CEB)	ฉบับกู๊ดนิวส์ไบเบิล (GNB)	ฉบับเดอะแพสชั่นทรานสเลชัน (TPT)
ฉบับนิวอเมริกันสแตนดาร์ดไบเบิล (NASB)			
ฉบับอิงลิชสแตนดาร์ด (ESV)			

(ภาพที่ 5)

นอกเหนือจากวิธีการที่อยู่เบื้องหลังการแปลฉบับต่างๆ เหล่านี้แล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการรู้ว่าการแปลฉบับเหล่านี้ใช้ต้นฉบับใดของพระคัมภีร์ มีคริสเตียนเพียงไม่กี่คนนึกถึงเรื่องนี้และบางที่อาจคิดเพียงบางส่วนเนื่องจากความซับซ้อนของเรื่องนี้ คริสเตียนหลายคนอาจคิดอย่างซื่อๆ ว่าพระคัมภีร์ที่เขาอ่านแปลมาจากเอกสารที่มาจากแหล่งข้อมูลเดียวซึ่งได้รับสืบทอดมาอย่างครบถ้วน

เป็นเวลาหลายพันปี อย่างไรก็ตาม ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย เราไม่ได้ครอบครองหนังสือที่เป็นต้นตอของพระคัมภีร์ที่ทราบกันว่าเป็นลายมือเขียน ตรงกันข้าม เราครอบครองสำเนาจำนวนหลายพันฉบับมาก เช่น ชิ้นส่วนของเนื้อหา เนื้อหาทั้งหมด คลังข้อมูลสำคัญ (หนังสือหลายเล่มที่รวมอยู่ด้วยกัน) หนังสือหรือบันทึกที่ใช้อ่าน ในพิธีนมัสการ ข้ออ้างอิงเนื้อหาพระคัมภีร์ในงานเขียนเล่มอื่น และฉบับแปลยุคแรก ในภาษาต่างๆ นำเสียดายที่สำเนาของสำเนาหลายชิ้นมีความแตกต่างกันระหว่างเนื้อหาที่หลากหลาย เราเรียกสิ่งเหล่านี้ว่า “ตัวแปร” ตัวแปรเหล่านี้ส่วนใหญ่เกิดจากความผิดพลาดของการคัดลอก ซึ่งประกอบด้วยการข้ามคำบางคำไป การซ้ำคำ การเขียนอักษรบางตัวผสมปนเปกันซึ่งส่งผลให้เกิดคำอีกคำหนึ่งที่แตกต่างออกไป

แม้สิ่งนี้อาจฟังดูน่าวิตก แต่สิ่งที่น่าดีใจสำหรับคริสตจักรก็คือยังมีชายและหญิงอยู่กลุ่มหนึ่งที่อุทิศตนเองให้กับภารกิจทางวิชาการที่รู้จักกันว่าการวิพากษ์เนื้อหา คนกลุ่มนี้ค้นหาต้นฉบับหลากหลายและเอกสารอื่นๆ เพื่อหาแหล่งที่ตั้งและอธิบายตัวแปรที่หลากหลายและเพื่อผลิต “ต้นฉบับวิพากษ์” ทั้งของสารบบภาษาฮีบรู และภาษากรีกในที่สุด ซึ่งนำเอาสำเนาที่ดีที่สุดทั้งหมดที่เราครอบครองอยู่มาพิจารณา กระบวนการนี้นำไปสู่การค้นพบใหม่เกี่ยวกับเนื้อหาต้นฉบับสมัยโบราณ ที่จริงการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบางส่วน (ซึ่งเผยให้เห็นถึงสำเนาที่เก่าแก่ที่สุดที่เราครอบครองอยู่) เกิดขึ้นในช่วง 100 ปีที่ผ่านมา ด้วยเหตุนี้ ถ้าฉบับแปลฉบับหนึ่งของพระคัมภีร์วางอยู่บนพื้นฐานของต้นฉบับวิพากษ์ที่ด้อยกว่า ผู้อ่านอาจเสียโอกาสไป

นี่เป็นสิ่งที่ยุ่งยากที่สุดอย่างหนึ่งของฉบับคิงเจมส์ (KJV) และฉบับนิวคิงเจมส์ (NKJV) ฉบับคิงเจมส์ถูกแปลเป็นครั้งแรกในปี 1611 และวางอยู่บนพื้นฐานของต้นฉบับวิพากษ์ที่ดีที่สุดในยุคนั้น⁴⁰ ถึงกระนั้นก็ตาม ฉบับแปลนี้ไม่เคยได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยบนพื้นฐานของต้นฉบับจำนวนมากที่ถูกค้นพบนับตั้งแต่ปี 1611 เป็นต้นมา ต้นฉบับจำนวนมากเหล่านี้หลายชิ้นอยู่ในบรรดาต้นฉบับที่เก่าแก่ที่สุดที่เราครอบครองอยู่ในเวลานี้ นอกจากนั้น เมื่อมีการผลิตฉบับนิวคิงเจมส์ขึ้นในปี 1982 การผลิตนี้เป็นการปรับปรุงภาษาที่ล้าสมัยของฉบับคิงเจมส์และไม่ได้หารือกับหลักฐานด้านต้นฉบับที่ใหม่กว่าซึ่งมีอยู่ในเวลานั้น พูดอีกอย่างก็คือ ฉบับนิวคิงเจมส์เป็นการนำเอาฉบับแปลมาแปลใหม่แทนที่จะเป็นการแปลจากเอกสารดั้งเดิม

เราไม่อยากจะพูดเลยเถิดเกินไปเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างฉบับ KJV กับ NKJV และฉบับแปลสมัยใหม่อื่นๆ แต่กระนั้น เราก็ไม่อยากจะเลยข้อแตกต่างเหล่านี้เช่นกัน ยกตัวอย่าง มีข้อพระคัมภีร์เพิ่มเติมหลายข้อที่พบใน ฉบับ KJV กับ NKJV ซึ่งเป็นความพยายามที่จะสร้างความกลมกลืนระหว่างตอนต่างๆ ของพระคัมภีร์ใหม่⁴¹ ฉบับแปลสมัยใหม่มักจะละเว้นข้อเหล่านี้ทั้งหมดหรือไม่ก็นำข้อเหล่านี้ไปไว้ในวงเล็บแทนพร้อมกับใส่เชิงอรรถเอาไว้ เพื่อแจ้งให้ผู้อ่านทราบว่าตอนต่างๆ เหล่านี้ไม่พบอยู่ในต้นฉบับเก่าแก่หลายฉบับ (เช่น มาระโก 16:9-20) การลบตอนต่างๆ เหล่านี้ออกไปไม่ได้สร้างความแตกต่างทางด้านหลักคำสอนมากนัก เนื่องจากตอนเหล่านี้มีอยู่ในหนังสือเล่มอื่นของพระคัมภีร์ใหม่ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราละตอนเหล่านี้เอาไว้ สิ่งเหล่านี้อาจบิดเบือนวิธีการที่เราอ่านงานเขียนของผู้เขียนคนนั้น ด้วยเหตุนี้ Gordon Fee และ Douglas Stuart จึงกล่าวไว้ในหนังสือที่สำคัญและมียอดขายสูงสุดของเขาเรื่อง How to Read the Bible for All Its Worth ว่า “เพราะเหตุนี้คุณจึงควรใช้ฉบับแปลสมัยใหม่เกือบทุกฉบับเพื่อการศึกษา แทนที่จะใช้เพียงฉบับ KJV หรือฉบับ NKJV”⁴²

คำถามที่ว่าใครคือผู้แปลและใครคือผู้สนับสนุนก็มีความสำคัญไม่แพ้กัน ฉบับสมัยใหม่หลายฉบับเป็นผลงานการแปลของนักแปลกลุ่มใหญ่ที่ได้รับเลือกจากหลากหลายคณะนิกายและพื้นเพเบื้องหลัง (เช่น ฉบับ NRSV, NIV, CEB, CEV, NASB) วิธีนี้เป็นที่นิยมมากกว่าฉบับที่ใช้ผู้แปลเพียงคนเดียวอย่างเช่นฉบับ MSG หรือ TLB ซึ่งชี้ให้เห็นถึงประสบการณ์ วัฒนธรรม และหลักศาสนศาสตร์ของผู้แปลอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นอกจากนั้น บางครั้งการรู้ว่าใครคือผู้คนที่สนับสนุนอยู่เบื้องหลังการแปลก็บอกให้เราทราบได้อย่างมากถึงความเป็นไปได้ในเรื่องอคติทางด้านศาสนศาสตร์และด้านวัฒนธรรมของฉบับแปลนั้นๆ ตัวอย่างเช่น ฉบับ ASV ได้รับการสนับสนุนจากนักวิชาการชาวอังกฤษที่มาจากหลากหลายคณะนิกาย ฉบับ NJB ได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรโรมันคาทอลิก และฉบับ HCSB ได้รับการสนับสนุนจาก LifeWay Christian Resources of Southern Baptist Convention เป็นต้น

คำถามสุดท้ายสำหรับการเลือกฉบับแปลสมัยใหม่เป็นเรื่องส่วนตัวมากขึ้น เราใช้ฉบับแปลนี้เพื่อจุดประสงค์ใด ถ้าความสนใจหลักของคุณอยู่ที่การอ่านสำหรับ

การเฝ้าเดี่ยวส่วนตัวหรือถ้าคุณต้องการที่จะแนะนำฉบับหนึ่งให้กับผู้เชื่อใหม่ คุณควรเลือกฉบับแปลแบบเทียบเคียงตามหน้าที่หรือฉบับแปลแบบสรุปความ อย่างไรก็ตาม ถ้าความสนใจหลักของคุณอยู่ที่การศึกษาในเชิงลึก (ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาส่วนตัวหรือการเตรียมเพื่อนำกลุ่มหรือการเทศนา) คุณควรเลือกและเปรียบเทียบสักสองสามฉบับจากตารางหมวดหมู่รายชื่อ (ภาพที่ 5) ของทั้งแบบเทียบเคียงตามรูปและแบบสมดุ

การตีความหมายพระคัมภีร์

เมื่อพูดถึงกระบวนการของการตีความหมายพระคัมภีร์เราใช้ศัพท์เทคนิคสำคัญสองคำ คำแรกคือคำว่า exegesis (เอ็กซ์เซเจซิส) มาจากคำภาษากรีกที่หมายถึงการ “นำออกมา” โดยธรรมเนียม กระบวนการของการ “นำออกมา” (exegesis) ส่วนใหญ่จะเห็นได้จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงทางด้านประวัติศาสตร์ซึ่งมุ่งค้นหาเจตนารมณ์ของผู้เขียนว่า อะไรคือสิ่งที่เขากำลังพยายามสื่อกับผู้อ่านดั้งเดิมของตน⁴³ “สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับทั้งสิ่งที่เขาพูด (เนื้อหา) และเหตุใดเขาจึงพูดสิ่งนั้น (บริบทด้านวรรณกรรม)”⁴⁴ คำว่า exegesis มักจะตรงกันข้ามกับคำว่า eisegesis (ไอเซเจซิส) ซึ่งหมายถึงการ “นำเข้า” eisegesis เกิดขึ้นเมื่อเรานำสิ่งที่เราอยากให้พระคัมภีร์พูดในสิ่งที่เราต้องการ แทนที่เราจะพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่พระคัมภีร์กำลังพูด

คำที่สองคือคำว่า hermeneutics (เฮอร์มินิวติกส์) มาจากคำภาษากรีกที่หมายถึง “การตีความหมาย” exegesis กับ hermeneutics มักจะถูกนำมาใช้สลับกันไปมา แต่กระนั้น คำว่า hermeneutics มีความหมายกว้างกว่าซึ่งครอบคลุมถึงการตีความหมายพระคัมภีร์ (exegesis) ตลอดจนคำถามด้านปรัชญาเกี่ยวกับความเข้าใจและความหมาย รวมทั้งคำถามด้านมานุษยวิทยาและด้านสังคมวิทยาเกี่ยวกับผู้ตีความหมายและโลกทัศน์ของเขา/เธอ⁴⁵ พูดอีกอย่างก็คือ hermeneutics ไม่ได้ให้ความสนใจเพียงแคกับเนื้อหาทางประวัติศาสตร์ แต่ให้ความสนใจกับผู้อ่านสมัยใหม่ด้วยเช่นกัน เมื่อเราคิดถึงขอบเขตอย่างครบถ้วนของการตีความหมายเราต้องพิจารณาถึงสิ่งที่มักถูกเรียกว่า “โลกสามใบของเนื้อหาพระคัมภีร์” ซึ่งได้แก่ “โลกที่อยู่ข้างหลังเนื้อหาพระคัมภีร์” “โลกภายในเนื้อหาพระคัมภีร์” และ “โลกที่อยู่ข้างหน้าเนื้อหาพระคัมภีร์”

“โลกที่อยู่ข้างหลังเนื้อหาพระคัมภีร์” มุ่งความสนใจไปที่ผู้เขียนและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล้อมรอบการเขียนเนื้อหา โลกใบนี้มุ่งที่จะเข้าใจผู้เขียนในประวัติศาสตร์ที่เขียนหนังสือเล่มนั้น ชุมชนในประวัติศาสตร์ของเขา และบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของโลกใบนั้น รวมทั้งเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นภายในและรอบข้างผู้เขียนและชุมชนของเขา โลกใบนี้มุ่งให้ความสนใจกับการทำความเข้าใจกับธรรมเนียมที่อยู่เบื้องหลังคำพูด ความคิด และการกระทำบางอย่าง รูปแบบการเล่าเรื่องที่หลากหลายด้วยปากเปล่าในยุคก่อนและเอกสารซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับผู้เขียนหรือผู้เรียบเรียงใช้ โลกใบนี้มุ่งพูดถึงช่องว่างทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่กล่าวถึงเบื้องต้น

“โลกภายในเนื้อหาพระคัมภีร์” มุ่งความสนใจไปที่เนื้อหาพระคัมภีร์และให้ความสนใจเป็นพิเศษกับการพูดถึงช่องว่างทางวรรณกรรมที่กล่าวถึงเบื้องต้น โลกใบนี้ยอมรับว่าแม้พระคัมภีร์จะศักดิ์สิทธิ์ แต่พระคัมภีร์ก็ยังเป็นวรรณกรรม ดังนั้นพระคัมภีร์จึงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์หลายข้อเช่นเดียวกับวรรณกรรมประเภทอื่น ด้วยเหตุนี้ เราจึงสามารถประเมินพระคัมภีร์โดยใช้เครื่องมือและวิธีการหลายอย่างแบบเดียวกัน เพราะเหตุนี้ โลกใบนี้จึงมุ่งทำความเข้าใจประเภทใหญ่และประเภทย่อยที่พบในหนังสือพระคัมภีร์แต่ละเล่ม และพยายามเข้าใจว่าแต่ละประเภทเหล่านี้ทำหน้าที่อย่างไรเพื่อบอกถึงความหมาย โลกใบนี้มองไปที่องค์ประกอบด้านโครงสร้าง เช่น แก่โครงเรื่อง ที่ตั้งของเรื่อง และการอธิบายลักษณะรวมทั้งลีลาน้ำเสียง มุมมอง โครงสร้างภาษา และการเลือกถ้อยคำ เพื่อให้เข้าใจจุดประสงค์ทั่วไปและการสั่นไหวของวรรณกรรม โลกใบนี้มุ่งสำรวจการใช้วรรณกรรมและกลวิธีทางวาทศิลป์และดูว่าผู้เขียนแต่ละคนต่างอ้างอิงและพาดพิงถึงงานเขียนเล่มอื่นอย่างไร

“โลกที่อยู่ข้างหน้าเนื้อหาพระคัมภีร์” มุ่งความสนใจไปที่ผู้อ่านสมัยใหม่และไปที่หลักศาสนศาสตร์ โลกใบนี้น่าจะเป็นที่ได้เถียงมากที่สุดของโลกทั้งสามใบ นักวิชาการบางคนโต้แย้งว่าไม่มีพื้นที่สำหรับการสอดแทรกผู้อ่านสมัยใหม่เข้าไปในกระบวนการการตีความหมาย แต่กระนั้น นักวิชาการคนอื่นอาจโต้แย้งว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะหลีกเลี่ยงการสอดแทรกเช่นนั้น ด้วยการยอมรับบทบาทของผู้อ่านสมัยใหม่ เราสามารถทำได้หลายอย่าง เช่น การระบุถึงและอ้างอิงอคติและสมมุติฐานต่างๆ ของผู้อ่านสมัยใหม่ ซึ่งช่วยทำให้ปรากฏการณ์เหล่านี้ลดน้อยลงในกระบวนการ

การตีความหมาย การประเมินเนื้อหาพระคัมภีร์จากมุมมองใหม่บนพื้นฐานของจุดเริ่มต้นของผู้อ่านสมัยใหม่ที่หลากหลาย (เช่น ด้านเพศ ด้านวัฒนธรรม และด้านประสบการณ์) ซึ่งมีความเป็นไปได้ของการท้าทายแนวทางที่เราอ่านพระคัมภีร์บางตอนมาแต่ดั้งเดิม และการปรับการประยุกต์ใช้ให้เข้ากับบริบทเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อ่านสมัยใหม่และชุมชนของเขาหรือเธอ นอกจากนี้ โลกใบนี้จะประเมินว่าพระคัมภีร์ตอนหนึ่งและการตีความหมายของผู้อ่านสมัยใหม่เหมาะสมกับเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่และหลักศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ทั้งหมดอย่างไร และมุ่งที่จะฟังสิ่งที่คนอื่น (โดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสตจักรยุคแรก) กล่าวไว้เกี่ยวกับเนื้อหาพระคัมภีร์ตอนนั้น

เมื่อโลกทั้งสามใบของเนื้อหาพระคัมภีร์นี้ถูกนำมาใช้ในการตีความหมายพระคัมภีร์ของเรา การตีความหมายของเราก็มีศักยภาพที่จะเชื่อมช่องว่างต่างๆ เข้าด้วยกัน นำพาเราไปสู่ความเข้าใจที่ถูกต้องมากขึ้นเกี่ยวกับเนื้อหาพระคัมภีร์บางตอนที่อยู่ภายใต้การประเมินและเกี่ยวกับพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และช่วยเราสร้างหลักศาสนศาสตร์ที่ครบถ้วนสมบูรณ์มากขึ้นและการประยุกต์ใช้ที่เข้ากับบริบทมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่จะสร้างผลกระทบที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อและในชีวิตของคริสตจักร

สำหรับบางคนการประเมินอย่างเข้มงวดแบบนี้อาจดูเป็นการล่วงเกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากไป จริงๆ แล้วเราได้รับการทรงเรียก ให้นำเอาพระคัมภีร์มาอยู่ภายใต้การตรวจสอบอย่างเข้มงวดแบบนี้หรือ และการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ที่ไหนในการอ่านพระคัมภีร์ของเรา คำถามเหล่านี้มีความสำคัญ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นศูนย์กลางของการศึกษาและการตีความหมายพระคัมภีร์ของเรา ในฐานะคริสตจักร เราทุกคนได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ดังนั้นเราจึงควรเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาอยู่ในกระบวนการนี้เป็นประจำและอย่างสม่ำเสมอ

ถึงกระนั้น เราก็รู้เช่นกันว่าชายและหญิงหลายคนที่ยำเกรงพระเจ้ามีการตีความหมายพระคัมภีร์ที่แตกต่างกันมาก มีชายและหญิงหลายคนที่ไม่ยำเกรงพระเจาก็ได้บิดเบือนพระคัมภีร์เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจและเพื่อควบคุมคนอื่น พระเจ้าทรงมีเหตุผลในการประทานสมองและความสามารถในการใช้เหตุผลแก่เรา

หนึ่งในเหตุผลเหล่านี้ ก็เพื่อเราจะสามารถค้นคว้าเจาะลึกเข้าไปในพระคัมภีร์เพื่อเข้าใจความจริง และดังนั้นเราสามารถอภิปรายหรือแม้กระทั่งโต้เถียงอย่างเผ็ดร้อน (ด้วยความรัก) กับคนอื่นในเรื่องความหมายของพระคัมภีร์และวิธีการประยุกต์ความหมายนั้นกับสถานการณ์และบริบทต่างๆ เราแต่ละคนนำเอาประสบการณ์เรื่องการตีความหมายและการประยุกต์ใช้ของเรามาแบ่งปัน และนี่เป็นสิ่งที่ดี อย่างไรก็ตามความสามารถของเราในการให้เหตุผล (ทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม) ตลอดจนธรรมเนียมปฏิบัติ (การตีความหมายในประวัติศาสตร์และหลักศาสนศาสตร์ที่ถูกต้อง) ของคริสตจักรคือสิ่งป้องกันการตีความหมายและการประยุกต์ใช้ที่ไม่ถูกต้อง

ข้อแนะนำโดยสรุปสำหรับการตีความหมายพระคัมภีร์

กฎข้อแรกของการตีความหมายพระคัมภีร์ก็คือ “เนื้อหาพระคัมภีร์มีสิทธิ์มีเสียง” ของตน สิ่งนี้หมายความว่าเราต้องเรียนรู้ที่จะรับฟังและสดับเสียงของพระคัมภีร์ ในกรณีของเอกสารที่บันทึกไว้อย่างเช่นพระคัมภีร์ สิ่งนี้มีหมายความว่า เราต้องเรียนรู้จักศิลปะของการสังเกตอย่างพิถีพิถันและอย่างระมัดระวัง หัวข้อนี้ตั้งใจที่จะช่วยแต่ละคนในการลบล้างชะงักงันของการสังเกตและการตีความหมายของเขาหรือเธอให้แหลมคมด้วยการนำเอาโลกสามใบของเนื้อหาพระคัมภีร์รวมทั้งประสบการณ์ เหตุผล และธรรมเนียมเข้ามาพิจารณา “ข้อแนะนำ” นี้ แบ่งออกเป็นสี่ตอนพร้อมกับคำถามหลายข้อที่จะช่วยผู้อ่านสมัยใหม่ในการสังเกตเนื้อหาพระคัมภีร์อย่างใกล้ชิดมากขึ้นและตั้งคำถามเชิงวิพากษ์กับเนื้อหาพระคัมภีร์ (ข้อแนะนำ⁴⁶ อย่างครบถ้วนอยู่ในภาคผนวก 1)

แทนที่จะอ่านข้อแนะนำและความเห็นนี้เพียงอย่างเดียว คุณน่าจะได้รับประโยชน์มากกว่าถ้าคุณเลือกพระคัมภีร์สักตอนหนึ่งและทำตามแบบฝึกหัดนี้ เมื่อคุณทำเช่นนี้ อาจมีคำถามบางข้อที่คุณตอบ ไม่ได้ ไม่เป็นไร คำตอบต่างๆ เหล่านี้มีพร้อมอยู่แล้วในพระคัมภีร์ฉบับศึกษา พจนานุกรมพระคัมภีร์ คู่มือแนะนำพระคัมภีร์ และคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ อย่าตกใจถ้าคุณไม่มีคู่มือที่เป็นแหล่งข้อมูลรองเหล่านี้ไว้ในครอบครองเพราะคุณสามารถหาได้ทางออนไลน์ ถึงกระนั้น คำเตือนก็คือไม่ใช่ทุกแหล่งข้อมูลที่คุณพบในออนไลน์จะเป็นประโยชน์หรือน่าเชื่อถือ (ดูภาคผนวก 2 รายชื่อเว็บไซต์ออนไลน์ที่ไว้ใจได้) ถ้าคุณวางแผนที่จะตีความหมาย

พระคัมภีร์เป็นจำนวนมาก อาจเป็นสิ่งที่คุ้มค่าที่จะลงทุนกับแหล่งข้อมูลที่มีเบื้องหลังที่ดีสักสองสามเล่ม เมื่อเราเริ่มต้น ภารกิจแรกที่เรควรย้ำเน้นซ้ำอีก ก็คือการมุ่งให้ความสนใจกับการอ่าน การสังเกต และการฟังเสียงเนื้อหาของพระคัมภีร์ แหล่งข้อมูลรองที่เราเพิ่งกล่าวถึงควรเข้ามามีส่วน เมื่อมีการบ่งชี้ไว้ในคำแนะนำเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งซึ่งอยู่ในช่วงท้ายๆ ของกระบวนการ

ตอนที่ 1 ภารกิจขั้นแรก

ก. เริ่มต้นด้วยการเลือกพระคัมภีร์ตอนหนึ่งเพื่อตีความหมาย

ถ้าครั้งนี้เป็นครั้งแรกของคุณ เป็นการดีที่จะเริ่มต้นกับพระคัมภีร์ตอนที่สั้นกว่าซึ่งมีความยาวระหว่าง 5 ถึง 10 ข้อ (อย่าดึงเอาพระคัมภีร์เพียงข้อเดียวหรือสองข้อออกมาจากบริบท) พระคัมภีร์ฉบับแปลสมัยใหม่ส่วนมากจะแยกเนื้อหาพระคัมภีร์ออกเป็นหัวข้อย่อยต่างๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเลือกตอนพระคัมภีร์ที่ปะติดปะต่อกัน อย่างไรก็ตาม คุณควรรู้ว่าหัวข้อของตอนต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของต้นฉบับที่เป็นภาษาฮีบรูและภาษากรีกดั้งเดิม พูดอีกอย่างก็คือ หัวข้อเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการตีความหมายของผู้แปล ดังนั้นอย่าให้หัวข้อเหล่านี้บงการหรือชี้นำการตีความหมายของคุณ

ข. ใช้เวลาอธิษฐานและขอการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อคุณอ่านและตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้

จำไว้ว่าการตีความหมายพระคัมภีร์เป็นภารกิจฝ่ายวิญญาณที่คุณไม่ควรทำสิ่งนี้ด้วยกำลังหรือสติปัญญาของคุณเอง อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงทำให้คุณมีความคิดและจิตใจที่จดจ่อและขอให้พระองค์ทรงช่วยคุณให้ฟังเสียงและมองเห็นสิ่งใหม่ๆ นอกจากนี้ ควรอธิษฐานขอพระเจ้าให้ทรงช่วยคุณค้นพบวิธีการที่จะประยุกต์ใช้สิ่งที่คุณกำลังศึกษาอยู่อย่างเป็นรูปธรรม

ค. อ่านหนังสือพระคัมภีร์หลาย ๆ รอบโดยละเอียดโดยมุ่งที่จะเข้าใจหัวข้อใหญ่และการไหลลื่นของหนังสือนั้น

บางครั้งเราคิดอย่างผิดๆ ว่าเราเพียงแค่อ่านพระคัมภีร์ตอนที่เรเลือกไว้สำหรับการศึกษาก็พอ สิ่งนี้ไม่เพียงพอและวิธีการเช่นนั้นอาจนำไปสู่การตีความหมายผิดอย่างรวดเร็วย่างง่ายดาย หนังสือเล่มต่างๆ ของพระคัมภีร์เขียนหรือเรียบเรียง

ขึ้นด้วยกันทั้งเล่ม ดังนั้นหนังสือเล่มต่างๆ เหล่านี้ จึงเล่าเรื่องราวที่ครอบคลุมร่วมกันเพื่อนำผู้อ่านไปสู่ความเข้าใจและการกระทำบางอย่าง ด้วยเหตุนี้ เราต้องหยั่งรู้หัวข้อใหญ่และการไหลลื่นของหนังสือพระคัมภีร์ทั้งหมด อย่างเห็นได้ชัดว่าหนังสือพระคัมภีร์บางเล่มจะค่อนข้างยาวและการอ่านหนังสือเล่มเหล่านี้โดยละเอียดหลายๆ ครั้งจะต้องใช้เวลาของคุณมากขึ้น อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ไม่ใช่การแข่งขัน แต่เป้าหมายคือการมีความเข้าใจพระคัมภีร์ทั้งหมดเพิ่มขึ้นและการเติบโตมากยิ่งขึ้นในความเชื่อของคุณ เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์โดยละเอียด จงจดบันทึกถ้อยคำและแนวคิดที่เป็นกุญแจสำคัญที่คุณเห็น อย่าลืมอ่านหนังสือเล่มนั้นในฉบับแปลสมัยใหม่หลายๆ ฉบับที่เราพูดไว้แล้วในเบื้องต้น

ง. จัดทำรายการเกี่ยวกับข้อสันนิษฐานใดก็ตามที่คุณมีเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนนั้นหรือเกี่ยวกับหนังสือทั้งเล่ม

ข้อสันนิษฐานนี้รวมไปถึงแนวคิดต่างๆ ที่คุณได้ยืมมาจากคนอื่นผ่านคำเทศนา หนังสือ และแหล่งอื่นๆ โดยที่เราไม่รู้ตัว บ่อยครั้งเรายอมให้การตีความหมายเนื้อหาพระคัมภีร์ที่เราได้ยืมหรืออ่านมาก่อนหน้านั้นเป็นสิ่งที่นำวิธีการที่เราอ่านหรือฟังเนื้อหาพระคัมภีร์ตอนนั้นในคราวต่อไป สิ่งนี้เป็นจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าการตีความหมายนั้นมาจากคนที่คุณเคารพนับถือ นักเขียนที่คุณชื่นชอบ หรือศิษยาภิบาล นี่ไม่ได้หมายความว่าความหมายของคนที่เหล่านั้นไม่ถูกต้อง อย่างไรก็ตามเป็นการฝึกฝนที่ดี ที่จะปล่อยวางอคติหรือข้อสันนิษฐานเหล่านั้นไว้ก่อน เพื่อคุณจะสามารถรับฟังสิ่งใหม่ๆ ที่พระเจ้าอาจกำลังพยายามสอนคุณ นอกจากนี้ หลังจากที่คุณตีความหมายเสร็จสิ้นแล้ว คุณก็อาจมีบางข้อ (ของข้อสันนิษฐานเหล่านี้) ที่ได้รับการยืนยันหรือบางข้อก็ถูกพิสูจน์ว่าไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นความจริง

ตอนที่ 2 โลกที่อยู่ข้างหลังเนื้อหาพระคัมภีร์: คำถามบนพื้นฐานทางประวัติศาสตร์

ก. ผู้เขียนคือใครและเรารู้อะไรเกี่ยวกับผู้เขียน

การรู้ว่าใครคือผู้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งเล่มใดโดยเฉพาะจะเป็นประโยชน์อย่างมาก ความรู้นี้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งอาจช่วยให้คุณมองเห็นภาพที่สมบูรณ์มากขึ้น

ยกตัวอย่าง ถ้าคุณรู้ว่าผู้เขียนพระกิตติคุณมัทธิวเชื่อว่่าน่าจะเป็นมัทธิวคนเก็บภาษีที่กลายมาเป็นสาวกของพระเยซู คุณก็มีข้อมูลเชิงลึกแล้วเกี่ยวกับเบื้องหลังและประสบการณ์ของเขา ถ้าคุณไม่รู้คำตอบสำหรับคำถามนี้ ตอนนี้คุณอาจต้องค้นคว้าบ้างเล็กน้อยหรือวางไว้ก่อนแล้วค่อยค้นคว้าในภายหลัง ในการค้นคว้าของคุณ คุณอาจพบว่ามีการโต้แย้งกันเรื่อง ใครคือผู้เขียนหนังสือบางเล่มหรือไม่รู้ว่าผู้เขียนคือใคร (เช่น เฉลยธรรมบัญญัติและฮีบรู เป็นต้น) การที่ไม่สามารถระบุได้ว่าผู้เขียนคือใคร ก็ไม่ทำให้การตีความหมายของคุณหยุดชะงัก

ข. ผู้อ่านคือใครและเรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับผู้อ่าน

ในทำนองเดียวกัน การรู้ว่าผู้อ่านคือใคร สามารถช่วยคุณในการค้นคว้าเพิ่มเติมซึ่งจะสร้างความแข็งแกร่งให้กับความเข้าใจของคุณ และการตีความหมายของคุณ ยกตัวอย่าง ถ้าคุณค้นคว้า 2 โครินธ์ การรู้จักประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ บรรทัดฐานทางสังคม และความหลากหลายทางความเชื่อของเมืองโครินธ์จะมีประโยชน์อย่างมาก เช่นเดียวกับการรู้จักประเด็นและปัญหาต่างๆ ที่ชุมชนแห่งนี้ได้เผชิญตามที่บันทึกไว้ใน 1 โครินธ์ อย่าลืมจดบันทึกสิ่งที่คุณสามารถนำไปใช้ได้ อีกในภายหลัง ถ้าคุณเก็บการค้นคว้าไว้ทำในภายหลัง อย่าลืมเขียนคำถามต่างๆ ที่คุณต้องการออกมาเพื่อค้นคว้าในภายหลัง

ค. หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเมื่อใดและมีอะไรสำคัญเกี่ยวกับช่วงเวลาสำหรับผู้เขียนและผู้อ่าน

เราทุกคนได้รับอิทธิพลจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์เหล่านั้นที่เรามีส่วนร่วมเป็นส่วนตัว การรู้บ้างเล็กน้อยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่ห้อมล้อมกรอบเวลาของหนังสือเล่มหนึ่งเล่มใด โดยเฉพาะ สามารถช่วยให้คุณเห็นอกเห็นใจในสิ่งที่ผู้อ่านประสบมา ยกตัวอย่าง หนังสือวิวรณ์เขียนขึ้นในช่วงเวลาที่โรมกำลังข่มเหงคริสเตียน ข้อมูลนี้ช่วยอธิบายถึงความทุกข์ยากลำบากบางอย่างและการใช้ภาษาเชิงสัญลักษณ์อย่างแอบแฝง คุณอาจต้องค้นคว้าบ้างสำหรับคำถามนี้ จงระมัดระวังที่จะไม่ยอมให้การค้นคว้านี้ทำให้คุณไขว่ไขวไปจากจุดประสงค์เบื้องต้นของคุณคือการมีความเข้าใจเนื้อหาดีขึ้นและการตีความหมายเนื้อหานั้นได้ถูกต้องมากขึ้น เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์

คุณอาจพบสิ่งอื่นๆ ที่น่าสนใจที่คุณอยากค้นคว้าในภายหลัง จงเขียนสิ่งเหล่านั้นลงไปและกลับมาหาสิ่งเหล่านั้นอีกเมื่อคุณมีเวลามากขึ้น

ง. อะไรคือจุดประสงค์ทั่วไปของหนังสือเล่มนี้

หลังจากที่อ่านหนังสือที่บรรจุก่อนพระคัมภีร์ของคุณหลายรอบ และอาจได้ทำการค้นคว้าด้านประวัติศาสตร์มาบ้างแล้ว ตอนนี้ได้เวลาที่คุณจะสรุปจุดประสงค์ทั่วไปของหนังสือด้วยคำพูดของคุณเอง โดยในสาระสำคัญแล้วคุณกำลังมุ่งตอบคำถามที่ว่า “ผู้เขียนกำลังพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายใดผ่านทางหนังสือเล่มนี้” ยกตัวอย่าง เช่น คุณอาจสรุปจากจุดประสงค์ของอิสยาห์ว่า “เพื่อตักเตือนอิสราเอลเกี่ยวกับผลลัพธ์ของความบาปและเพื่อเปิดเผยถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับการไถ่และการรื้อฟื้นบรรดาประชาชาติ” เมื่อคุณเขียนข้อความนี้ จงคิดถึงพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่งโดยเฉพาะของคุณและดูว่าพระคัมภีร์ตอนนี้ตรงกับจุดประสงค์นี้และขยายจุดประสงค์นี้อย่างไร ข้อความนี้ไม่จำเป็นต้องสมบูรณ์แบบที่คุณสามารถขัดเกลาได้ในขณะที่คุณเดินหน้าต่อไป

จ. มีประเด็นทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม หรือความเชื่ออื่นใดหรือไม่ที่จำเป็นต้องสำรวจเพิ่มเติมเพื่อช่วยคุณให้เข้าใจบริบทของผู้เขียน ผู้อ่านในพระคัมภีร์ตอนนั้นของคุณ หรือหนังสือทั้งเล่ม

คำถามนี้จะให้ผลดีเป็นพิเศษถ้าคุณพร้อมที่จะอ่านเกี่ยวกับสิ่งที่คุณยัง 모르 และยอมรับถึงความเป็นไปได้ที่ว่าแนวคิด เหตุการณ์ และสถานการณ์บางอย่างที่อาจดูคุ้นเคยสำหรับคุณ สามารถมีความหมายที่แตกต่างออกไปในบริบททางประวัติศาสตร์ของตน ตัวอย่างเช่น เมื่อคุณอ่านสดุดีบทที่ 23 คุณอาจสำรวจแนวคิดของ “ผู้เลี้ยง” ในพระคัมภีร์เดิมและค้นพบความเชื่อมโยงของแนวคิดนี้กับความเป็นกษัตริย์ หรือคุณอาจสำรวจธรรมเนียมของการที่เจ้าภาพคนหนึ่งเจิมศีรษะของอีกคนหนึ่งด้วยน้ำมันและเรียนรู้ถึงความสำคัญทางด้านศาสนาและวัฒนธรรมของธรรมเนียมปฏิบัตินี้ ยิ่งคุณพร้อมที่จะตั้งคำถามมากขึ้นและพร้อมที่จะสำรวจความเป็นไปได้ เพื่อปฏิสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากขึ้นกับบริบททางด้านประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ตอนนั้นของคุณเท่าใด การตีความหมายของคุณก็ยิ่งมีความเป็นไปได้ที่จะถูกต้องมากขึ้นเท่านั้น

ตอนที่ 3 โลกภายในเนื้อหาพระคัมภีร์: คำถามบนพื้นฐานของวรรณกรรม

ก. หนังสือเล่มนี้และพระคัมภีร์ตอนที่กำลังสำรวจเป็นวรรณกรรมประเภทใด

ประเภทหรือชนิดของวรรณกรรมช่วยผู้อ่านให้เข้าใจวิธีการที่จะเข้าหาและวิเคราะห์หนังสือเล่มนั้นและพระคัมภีร์ตอนนั้น ถ้าคุณไม่แน่ใจ ให้หารือกับแหล่งข้อมูลรอง (เช่น คู่มือศึกษาพระคัมภีร์) ในภาคผนวก 2 มีลิงค์ที่เข้าไปยัง “Genre Guide” (คู่มือประเภทวรรณกรรม) โดย Roger Hahn และ Dennis Bratcher ซึ่งจะช่วยให้คุณเข้าใจพื้นฐานของวิธีการตีความหมายวรรณกรรมประเภทต่างๆ⁴⁷ ยกตัวอย่าง ถ้าหนังสือพระคัมภีร์ที่อยู่ในการสำรวจเป็นพระธรรมสุภาพ คุณต้องเข้าใจประเภทของวรรณกรรมหมวดกฏมิบัญญาและความแตกต่างระหว่างกฏมิบัญญาแบบคาดเดากับกฏมิบัญญาแบบสุภาพ เป็นต้น

ข. เมื่อพิจารณาหนังสือทั้งเล่มแล้ว ให้ถามว่าอะไรคือหัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อยของหนังสือ

เมื่อคุณอ่านหนังสือพระคัมภีร์ของคุณโดยละเอียด คุณจะสังเกตเห็นหัวข้อต่างๆ ปรากฏอยู่ทั่วไปในหนังสือ ซึ่งบางอย่างเป็นหัวข้อย่อยและบางอย่างเป็นหัวข้อใหญ่ จงพิจารณาว่าหัวข้อเหล่านี้ช่วยทำให้จุดประสงค์ที่คุณเขียนไว้ข้างบน (ข้อ 2.) สำเร็จได้อย่างไร เมื่อคุณพิจารณาหัวข้อเหล่านี้ คุณอาจต้องขัดเกลาจุดประสงค์ที่คุณเขียนไว้ใหม่ ให้พิจารณาเช่นกันว่าหัวข้อเหล่านี้หัวข้อใดสำคัญที่สุดกับพระคัมภีร์ตอนที่คุณกำลังประเมิน ยกตัวอย่าง หัวข้อใหญ่บางส่วนของอิสยาห์ ได้แก่ ความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม ความชอบธรรมของพระเจ้า ผลลัพธ์ของการไม่เชื่อฟังที่กำลังจะมาถึง ผู้รับใช้ของพระยาเวห์ และการทรงไถ่และการทรงรื้อฟื้นบรรดาประชาชาติของพระเจ้า ถ้าคุณกำลังถอดความหมายของอิสยาห์ 49 ผู้รับใช้ของพระยาเวห์คือหัวข้อใหญ่ที่สำคัญและคุณอาจตั้งคำถามว่า ผู้รับใช้คนนี้ช่วยให้จุดประสงค์ที่ใหญ่กว่าของหนังสือทั้งเล่มสำเร็จได้อย่างไร

ค. เมื่อพิจารณาอุบริบทใกล้เคียง พระคัมภีร์ตอนที่มาก่อนและมาหลังพระคัมภีร์ตอนของคุณแล้ว ให้ถามว่าพระคัมภีร์ตอนต่างๆ เหล่านี้ช่วยให้คุณเข้าใจพระคัมภีร์ตอนของคุณดีขึ้นบ้างไหม

การประเมินบริบทที่ใกล้เคียงของพระคัมภีร์ ตอนของคุณเป็นสิ่งสำคัญมาก บ่อยครั้งพระคัมภีร์ตอนของคุณจะเป็นส่วนหนึ่งของข้อโต้แย้งที่กว้างกว่า หรือตอนที่ใหญ่กว่า หรือหัวข้อหนึ่งโดยเฉพาะในหนังสือ พิจารณาความเชื่อมโยงระหว่างพระคัมภีร์ตอนต่างๆ เหล่านี้และการเดินทางที่พระคัมภีร์ตอนนี้พยายามจะนำเสนอให้กับผู้อ่านอย่างถ่องแท้ พระคัมภีร์บางตอนอาจมีความหมายต่างออกไปอย่างสิ้นเชิงจากที่คุณเคยคิดเอาไว้ เมื่อตอนเหล่านี้ถูกอ่านในบริบททางวรรณกรรมของตน ตัวอย่างที่ดีเยี่ยมของเรื่องนี้คือถ้อยคำที่มีการอ้างถึงอยู่บ่อยครั้งจากเยเรมีย์ 29:11 “พระเจ้าตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกข์ทรมาน เพื่อจะให้นาคตและความหวังใจแก่เจ้า” พระคัมภีร์ข้อนี้อยู่ในตอนที่กำลังบอกให้ยูดาห์ทำตัวให้สบายในดินแดนที่เขาคงตกเป็นไปเชลย เพราะเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลานานและไม่ใช่ความปรารถนาของพระเจ้าที่จะปลดปล่อยเขา ณ จุดนี้ นอกจากนี้ พระคัมภีร์ตอนต่างๆ ที่มาก่อนและมาหลังพระคัมภีร์บทนี้พูดถึงตัวอย่างสองตัวอย่างของผู้เผยพระวจนะที่เยี่ยมแท้ๆ ที่ให้ข้อมูลผิดๆ กับประชาชนและให้ความหวังอันว่างเปล่ากับประชาชนเกี่ยวกับการปลดปล่อยของพระเจ้า ในบริบทของพระคัมภีร์ข้อนี้ เยเรมีย์ 29:11 ยังคงเป็นตอนพระคัมภีร์แห่งความหวังใจและความไว้วางใจ แต่ยิ่งกว่านั้น พระคัมภีร์ตอนนี้เกี่ยวข้องกับความอดทนและการเดินทางอันยาวนานไปสู่การกลับใจด้วยใจถ่อม

ง. ในพระคัมภีร์ตอนของคุณ ในบริบทที่ใกล้เคียง หรือในหนังสือทั้งเล่มมีถ้อยคำ วลี หรือแนวคิดที่ปรากฏซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่หรือไม่ สิ่งเหล่านี้เชื่อมโยงกันอย่างไร

ตรงนี้คือจุดที่เรามองดูฉบับแปลสมัยใหม่หลายๆ ฉบับ และใช้ฉบับแปลแบบเทียบเคียงตามรูปที่เป็นประโยชน์ ฉบับแปลหลายฉบับจะแปลคำภาษาฮีบรูและภาษากรีกคำเดียวกันแตกต่างกันออกไปบนพื้นฐานของบริบทที่พบคำคำนั้น ด้วยเหตุนี้ คุณอาจพลาดการกล่าวซ้ำของคำบางคำไป ตัวอย่างสำคัญคือการใช้ภาษากรีกหลายครั้งและแตกต่างกันของเปาโล ในคำว่า sarx (อ่านว่า “ซาร์ซ” แปลว่า “เนื้อหนัง” “ร่างกาย” “มนุษย์” และ “ธรรมชาติบาป”) เมื่อพบคำ วลี หรือแนวคิดที่ปรากฏซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายครั้ง จงพิจารณาดูว่าสิ่งเหล่านี้เชื่อมโยงกันอย่างไรและแตกต่างจากกันและกันอย่างไร นอกจากนี้ ถ้าผู้เขียนเขียนหนังสือ

พระคัมภีร์มากกว่าหนึ่งเล่ม คุณอาจต้องดูว่าผู้เขียนคนนั้นใช้คำเดียวกันหรือแนวคิดเดียวกันนี้ในหนังสือเล่มอื่นหรือเปล่า อย่าลืมนำคำหรือแนวคิดนั้นกลับไปสู่พระคัมภีร์ตอนของคุณเสมอและถามว่าการค้นพบเหล่านี้ให้ความกระจ่างกับเนื้อหาพระคัมภีร์ของคุณอย่างไรและช่วยให้คุณตีความหมายดีขึ้นในสิ่งที่คุณพยายามจะสื่อสารออกไปอย่างไร

จ. มีการอ้างอิงหรือการพาดพิงถึงเนื้อหาพระคัมภีร์อื่นใดในพระคัมภีร์ตอนของคุณหรือไม่ อะไรคือบริบทของเนื้อหาที่อ้างอิงนั้น มีถ้อยคำ หัวข้อ แนวคิดทางศาสนศาสตร์ที่เชื่อมโยงกันอยู่หรือไม่ คุณตัดสินใจได้หรือไม่ว่าเหตุใดเนื้อหาจึงถูกอ้างอิงถึง

ผู้เขียนพระคัมภีร์มักจะอ้างอิงหรือพาดพิงถึงตอนพระคัมภีร์ก่อนหน้านี้ อยู่บ่อยครั้ง ปกติสิ่งนี้เป็นกรณีที่เกิดขึ้นกับผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ที่ชี้กลับไปยังพระคัมภีร์ตอนหนึ่งจากพระคัมภีร์เดิม อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้อาจเกิดขึ้นภายในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดียวกันก็ได้ ชาวดีก็คือคุณไม่จำเป็นต้องท่องจำพระคัมภีร์ทั้งเล่มเพื่อจะพบเห็นข้ออ้างอิงและการพาดพิงเหล่านี้ พระคัมภีร์สมัยใหม่ส่วนใหญ่จะบรรจุดัชนีของพระคัมภีร์เอาไว้ซึ่งชี้ให้เห็นการอ้างอิงและการพาดพิงและแหล่งที่ตั้งของเนื้อหาพระคัมภีร์ เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องรู้จักข้ออ้างอิงเหล่านี้และเข้าใจความเชื่อมโยงที่ผู้เขียนชี้ให้เห็น เพราะสิ่งนี้สามารถเพิ่มพูนความเข้าใจของคุณและสร้างความคมชัดให้การตีความหมายพระคัมภีร์ของคุณ เหตุผลที่ธรรมดาที่สุดที่ผู้เขียนอ้างอิงหรือพาดพิงพระคัมภีร์ตอนก่อนหน้านี้ได้แก่ (1) เพื่อดึงผู้อ่านเข้าไปสู่เรื่องราวก่อนหน้านี้ (2) เพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งในปัจจุบัน หรือ (3) เพื่อให้เห็นความคล้ายคลึงกัน ตัวอย่างของเหตุผลข้อล่าสุดนี้ปรากฏให้เห็นในการที่เปาโลใช้เรื่องราวของอับราฮัมในกาลาเทียบทที่ 3 และ 4

ฉ. เมื่อนำข้อมูลทั้งหมดเหล่านี้มาพิจารณาแล้ว อะไรคือแนวคิดที่เป็นกุญแจสำคัญในพระคัมภีร์ของคุณตอนนั้น

ถ้าคุณกำลังศึกษาพระคัมภีร์ตอนที่ยาวกว่า ควรแบ่งเนื้อหาพระคัมภีร์ออกเป็นโครงร่างที่มีตอนแยกย่อยออกไป ใส่หัวข้อให้กับแต่ละตอนที่ครอบคลุมแนวคิดหลักของตอนนั้น นี่เป็นความพยายามครั้งแรกของคุณที่จะสรุปและจัดระเบียบสิ่งที่

คุณได้เรียนรู้จากการประเมินพระคัมภีร์ตอนของคุณอย่างถี่ถ้วนในบริบทของพระคัมภีร์ตอนนั้น การจัดแบ่งและการทำโครงร่างพระคัมภีร์ตอนของคุณสามารถให้ข้อมูลเชิงลึกในเรื่องความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เขียนพยายามจะสื่อและวิธีการที่เขาพยายามจะสื่อสาร ในสาระสำคัญ สิ่งนี้ทำให้คุณมองเห็นภาพการตีความหมายของคุณ สังเกตว่านี่ไม่ได้เป็นเพียงแคโครงร่างทั่วไปของเนื้อหาพระคัมภีร์ของคุณ แต่ตั้งใจให้เป็นโครงร่างเชิงตีความของคุณ ซึ่งสามารถเห็นได้จากตัวอย่างของนางรูธ 1:6-18 (ดูภาพที่ 6)

โครงร่างทั่วไป	โครงร่างเชิงตีความ
1:6-18 นาโอมีกับลูกสะใภ้ของตน	1:6-18 ความรักอันซื่อสัตย์ของพระเจ้าในรูปแบบของมนุษย์
1:6-10 การขอร้องครั้งแรกของนาโอมี การปฏิเสธของโอโรปาห์และของรูธ	1:6-10 การขอร้องต่อพระเจ้าของนาโอมี เพื่อให้สำแดงความรักอันซื่อสัตย์ต่อลูกสะใภ้ทั้งสองคนของตน
1:11-14 การขอร้องครั้งที่สองของนาโอมี การยอมรับของโอโรปาห์และการปฏิเสธของรูธ	1:11-14 ความเข้าใจผิดของนาโอมีเกี่ยวกับความรักอันซื่อสัตย์ของพระองค์ที่มีต่อเธอ
1:15-18 การขอร้องครั้งที่สามของนาโอมี การปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยวของรูธ การยินยอมของนาโอมี	1:15-18 รูธคือตัวอย่างของความรักอันซื่อสัตย์ของพระเจ้าที่มีต่อนาโอมีอย่างต่อเนื่อง

(ภาพที่ 6)

อย่าท้อใจถ้าคุณยังทำสิ่งนี้ไม่ได้ โครงร่างเชิงตีความแบบนี้ต้องอาศัยการฝึกฝน อีกทางเลือกหนึ่งก็คือ คุณอาจเขียนการถอดความเชิงตีความหมายของพระคัมภีร์ตอนนั้น ซึ่งพยายามจับใจความสำคัญของสิ่งเดียวกันกับสิ่งที่โครงร่างเชิงตีความมุ่งที่จะจับอยู่ก็ได้

ข. แนวคิดที่เป็นกุญแจสำคัญเหล่านี้ตรงกับจุดประสงค์ทั่วไปที่ผู้เขียนกำลังพยายามจะทำให้สำเร็จในหนังสือเล่มนี้อย่างไร สิ่งนี้ตรงกันไหม ถ้าไม่มีแนวทางอื่นใดที่จะตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่

ขั้นตอนนี้เป็นเครื่องป้องกันสำคัญในกระบวนการการตีความหมาย คุณควรสามารถมองเห็นความเชื่อมโยงกันระหว่างแนวคิดที่เป็นกุญแจสำคัญกับจุดประสงค์ที่คุณระบุไว้สำหรับพระคัมภีร์ตอนของคุณ (ขั้นตอนที่ 3 จ.) และจุดประสงค์โดยรวมที่คุณบอกไว้สำหรับหนังสือ (ขั้นตอนที่ 2 ง.) ถ้าคุณไม่สามารถสร้างความเชื่อมโยงกัน คุณควรพิจารณาที่จะประเมินการตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนั้น หนังสือทั้งเล่ม หรือทั้งสองอย่างของคุณอีกครั้งหนึ่ง

ซ. เขียน “คำพูดสรุป” ที่พยายามจะจับใจความแนวคิดหลักที่สำคัญของพระคัมภีร์ตอนนั้นด้วยคำพูดของคุณเอง

คำพูดสรุปนี้ควรชัดเจน เรียบง่าย และเน้นให้เห็นถึงความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับแนวคิดที่เป็นกุญแจสำคัญ ตัวอย่างคำพูดสรุปจากสดุดีบทที่ 23 ได้แก่ “ดาวิดเขียนบทเพลงแห่งการขอบพระคุณนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงความไว้วางใจในพระเจ้าของท่านอย่างเต็มที่ แม้จะอยู่ในห้วงเวลาแห่งความยากลำบาก”

ตอนที่ 4 โลกที่อยู่ข้างหน้าเนื้อหาพระคัมภีร์: คำถามบนพื้นฐานด้านศาสนศาสตร์

ก. การตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณตรงกับเรื่องราวด้านศาสนศาสตร์โดยรวมของพระคัมภีร์อย่างไร สิ่งนี้ตรงกันไหม ถ้าไม่ มีแนวทางอื่นใดที่จะตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่

สามขั้นตอนแรกในตอนที่ 4 นี้คือเครื่องป้องกันเพิ่มเติม แต่จะอยู่ระดับที่กว้างขวางกว่าขั้นตอน 3 ซ. ขั้นตอนปัจจุบันกำหนดให้คุณต้องมีความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับเรื่องราวสำคัญของพระคัมภีร์และหลักคำสอนทางศาสนศาสตร์ ทั้งที่พบอยู่ภายในนั้นและที่ถูกสร้างขึ้นผ่านการวิเคราะห์พระคัมภีร์ทั้งหมดอย่างเป็นระบบและถี่ถ้วน (หวังว่าบทที่ 3 และบทที่ 4 ได้ให้จุดเริ่มต้นกับคุณสำหรับการตอบคำถามนี้) เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจว่าพระคัมภีร์แต่ละตอนที่คุณกำลังตีความหมายนั้นสอดคล้องกับพระคัมภีร์โดยรวมอย่างไร (ทั้งในแง่ของเรื่องราวและของหลักศาสนศาสตร์) กระบวนการนี้สร้างความลึกซึ้งและความแข็งแกร่งให้กับความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ของคุณและทดสอบความกลมกลืนและความสอดคล้องกันของความเข้าใจดังกล่าว ในหลายจุด คุณจะได้รับการท้าทายให้ตีความหมายเนื้อหาพระ

คัมภีร์ในปัจจุบันของคุณใหม่หรือประเมินโครงสร้างทางศาสนศาสตร์ในวงกว้างใหม่ โดยคำนึงถึงสิ่งที่คุณกำลังเรียนรู้จากส่วนที่เล็กกว่า นี่เป็นกระบวนการที่ดีซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้ใหญ่ด้านวิญญานจิตและด้านสติปัญญา

ข. การตีความหมายพระคัมภีร์ตอนใหม่ของคุณตรงกับโลกทัศน์ด้านศาสนศาสตร์ของคุณอย่างไร สิ่งนี้ตรงกันไหม ถ้าไม่ มีแนวทางอื่นใดที่จะตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่ หรือ ถ้าไม่ คุณจำเป็น ต้องสำรวจจุดยืนทางด้านศาสนศาสตร์ของคุณใหม่หรือไม่

ขั้นตอนนี้เป็นการย่อส่วนขั้นตอนก่อนหน้านี้ให้แคบลง เพราะขั้นตอนนี้พิจารณาโลกทัศน์ทางด้านศาสนศาสตร์ของคุณโดยเฉพาะ สำหรับผู้คนส่วนใหญ่ที่อ่านหนังสือเล่มนี้จะรู้ว่าเป็นทักษะแบบเวสเลียน ถ้าคุณไม่แน่ใจถึงจุดยืนสำคัญด้านศาสนศาสตร์ของคุณหรือของคริสตจักรของคุณ จงศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องนี้สำหรับผู้ที่เป็นเวสเลียน จุดเริ่มต้นที่ดีคือหนังสือ “เจาะลึกหลักศาสนศาสตร์สายเวสเลียน” โดย David McEwan ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือชุดนี้ (กรอบความคิดสำหรับผู้นำมาราสา)⁴⁸

ค. คนอื่นพูดถึงพระคัมภีร์ตอนนี้อย่างไรบ้าง สิ่งที่คุณเหล่านั้นพูดไว้มีสิ่งใดที่ทำให้คุณจำเป็น ต้องสำรวจพระคัมภีร์ตอนนี้ใหม่โดยคำนึงถึงข้อมูลใหม่ขึ้นนี้

นี่คือจุดหนึ่งที่ทำให้การศึกษาวรรณกรรมแหล่งรองในเชิงลึกเป็นทั้งสิ่งที่เหมาะสมและสำคัญ ถ้าเก็บการศึกษาค้นคว้าจากขั้นตอนแรกๆ ไว้มาจนถึงบัดนี้ ตอนนี้เป็นเวลาที่จะใช้การค้นคว้านั้น นอกจากนั้น การหารือกับคู่มืออธิบายพระคัมภีร์ (ซึ่งเป็นหนังสือที่มุ่งตีความหมายพระคัมภีร์) เป็นแนวทางหนึ่งที่จะแน่ใจว่าคุณไม่ได้ตีความหมายพระคัมภีร์ตอนของคุณผิด หรือคุณยังไม่พลาดประเด็นสำคัญในการตีความหมายของคุณไป นับเป็นสิ่งสำคัญที่ขั้นตอนนี้เกิดในจุดนี้และเวลานี้แทนที่จะเกิดขึ้นในช่วงก่อนหน้านี้ในกระบวนการตีความหมาย เพื่อว่าการตีความหมายพระคัมภีร์ตอนหนึ่งของคนอื่นจะไม่กลายเป็นแว่นในการอ่านพระคัมภีร์ตอนหนึ่งของคุณ แม้จะเป็นความจริงที่ว่าผู้เขียนหนังสืออธิบายพระคัมภีร์เหล่านี้มักจะเป็นนักวิชาการที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี แต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า

ว่าคนเหล่านี้เท่านั้นที่ตีความหมายพระคัมภีร์ได้ “ถูกต้อง” นอกจากนี้ หนังสืออธิบายพระคัมภีร์หลายเล่มมีการประยุกต์ใช้น้อยมากหรือแทบไม่มีเลย และแม้หลายเล่มจะมีการประยุกต์ใช้ แต่คนเหล่านั้นก็ไม่ได้รู้จักสถานการณ์และบริบทของคุณด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่สามารถให้การประยุกต์ใช้ที่เหมาะสมและเป็นรูปธรรมแก่คุณได้ ถ้าเป้าหมายของคุณคือการมีความเข้าใจมากขึ้นและการประยุกต์ใช้ได้ดีขึ้น คุณต้องทุ่มเทให้กับกระบวนการทั้งหมดและจดจ่ออยู่กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยใจอธิษฐาน

ง. อะไรคือความเกี่ยวพัน (หรือความหมายแฝง) ทางด้านศาสนศาสตร์ของการตีความพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณ

อาจกล่าวได้ว่าทั้งขั้นตอนนี้และขั้นตอนต่อไปน่าจะเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญที่สุด แต่กระนั้น ทั้งสองขั้นตอนนี้จะนำไปได้ (และจะได้ผลมากที่สุด) อย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อทั้งสองขั้นตอนนี้เกิดขึ้นในช่วงสุดท้ายของกระบวนการแห่งการรับฟังและการตีความนี้เท่านั้น ขั้นตอนนี้จะให้ข้อมูลกับคุณเพื่อให้ตอบคำถามต่างๆ ในขั้นตอนที่ 4ก. และ 4 ข. ได้ถูกต้องมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งคุณอาจต้องกลับไปดูหลังจากที่คุณตอบคำถามนี้แล้ว ณ จุดนี้ คุณกำลังพยายามที่จะตอบคำถาม 3 คำถามเหมือนกับที่เราสำรวจไว้ในบทที่ 3 และบทที่ 4 ซึ่งได้แก่ (1) เราเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า (2) เราเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด (3) เราเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับบทบาทของเราในเรื่องราวที่เปิดเผยออกมา ข้อแตกต่างเดียวก็คือว่าคุณกำลังพิจารณาดูพระคัมภีร์ตอนของคุณโดยเฉพาะเมื่อคุณตอบคำถามเหล่านี้

จ. อะไรคือการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติของการตีความพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณ มีขั้นตอนใดบ้างที่เราต้องทำตามเพื่อสำแดงความจริงนี้ในบริบทของคุณ

นี่เป็นคำถามข้อใหญ่ที่ว่า “แล้วไงล่ะ” และเป็นโอกาสที่จะค้นหาแนวทางที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมของการประยุกต์ใช้ความจริงจากพระคัมภีร์ตอนนี้ในบริบทของคุณ คุณต้องระมัดระวังที่จะไม่ทำให้การประยุกต์ใช้กว้างจนเกินไป การพูดว่าพระคัมภีร์ตอนนี้เรียกร้องให้คุณอธิษฐานมากขึ้นหรือช่วยคนที่ขัดสนมากขึ้นอาจเป็นความจริง แต่เป็นการดีกว่า ถ้าคุณจะเจาะจงมากขึ้นและค้นหาแนวทาง

ที่ทำให้ความเชื่อของคุณเข้มแข็งขึ้นด้วยเนื้อหาพระคัมภีร์ตอนนั้น โดยการทำให้คุณก้าวออกไปจากความเคยชินของคุณ การประยุกต์ที่ดีมักเริ่มต้นกับการประเมินตนเองอย่างตรงไปตรงมา ตัวอย่างเช่น การเข้าใจว่าคุณอยู่ในจุดใดในการเดินทางแห่งความเชื่อของคุณ อะไรคือการทดลองและความอ่อนแอของคุณ และเวลานี้สิ่งใดมีอิทธิพลต่อคุณค่าและอัตลักษณ์ของคุณ สิ่งเหล่านี้จะทำให้การประยุกต์ใช้ของคุณมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้นซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคุณมากขึ้น ในทำนองเดียวกัน ถ้าคุณกำลังมุ่งที่จะประยุกต์ใช้การตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณกับชุมชนผ่านทางการสอน การเทศนา หรือการประกาศ คุณต้องเข้าใจชุมชนและประเมินความต้องการของชุมชนเพื่อปรับการประยุกต์ใช้ของคุณให้เข้ากับบริบทได้มากขึ้น

วงจรของการตีความหมาย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า กระบวนการข้างต้นจะเป็นประโยชน์ในการชี้นำเราไปสู่การตีความหมายที่สัตย์ซื่อและการประยุกต์ใช้ที่เกิดผลมากยิ่งขึ้น ผู้อ่านบางคนอาจสังเกตเห็นแบบแผนรูปร่างกลมหรือแบบขดเป็นวงภายในกระบวนการของการตีความนี้ เมื่อเปลี่ยนผ่านจากภาพใหญ่ไปไปสู่ภาพเล็กและกลับไปสู่ขั้นตอนนั้นหลายๆ ครั้ง เราเคลื่อนจากความเข้าใจก่อนหน้านี้ของเรา ไปสู่การถอดความหมายของพระคัมภีร์ตอนหนึ่งตอนใด โดยเฉพาะในบริบทที่กว้างกว่าของพระคัมภีร์ตอนนั้น ไปสู่การมองหาคำตีความหมายที่เจาะจงในโครงสร้างด้านศาสนศาสตร์ที่กว้างกว่า ไปสู่การประยุกต์ใช้ข้อมูลนี้ภายในชีวิตและงานรับใช้ของบุคคล ในแง่ของการเคลื่อนที่ไปตามลำดับนี้เราได้รับการเชิญชวนให้กลับไปสู่จุดเริ่มต้นของเราและประเมินความเข้าใจที่เรามีก่อนหน้านี้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง ด้วยวิธีนี้ จึงมีความเคลื่อนไหวและการขัดเกลาเรื่องความเข้าใจ การตีความ และการประยุกต์ใช้พระคำของพระเจ้าของเราอย่างต่อเนื่อง นี่คือนิยามของวงจรของการตีความหมาย

คำถามเพื่อการอภิปราย

1. ใน “ช่องว่าง” ของการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพทั้งห้าช่อง คุณมีปัญหา กับช่องว่างใดมากที่สุดในเรื่องความเข้าใจพระคัมภีร์ คุณจะทำความเข้าใจ ของคุณในด้านนี้ดีขึ้นได้อย่างไร
2. มีสิ่งใดบ้างที่ทำให้คุณประหลาดใจเกี่ยวกับฉบับแปลสมัยใหม่ของพระคัมภีร์ ข้อมูลนี้ช่วยคุณอย่างไรบ้าง
3. อะไรคือความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับการทำงานร่วมกันของผู้ตีความสมัย ใหม่กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในกระบวนการของการตีความหมาย
4. คุณมีปัญหาเกี่ยวกับขั้นตอนใดบ้างใน ข้อเสนอแนะโดยย่อสำหรับการตีความหมาย พระคัมภีร์ คุณคิดว่าเหตุใดคุณจึงมีปัญหาเกี่ยวกับขั้นตอนเหล่านี้
5. คุณคิดว่าขั้นตอนใดในข้อเสนอแนะมีประโยชน์ที่สุด เพราะอะไร
6. ถ้าคุณทำตามข้อเสนอแนะทั้งหมดในพระคัมภีร์ตอนของคุณ คุณรู้สึกอย่างไร เกี่ยวกับข้อสรุปของการตีความและการประยุกต์ใช้ที่คุณได้มา คุณเต็มใจที่จะ แบ่งปันสิ่งเหล่านี้กับชุมชนคริสเตียนของคุณเพื่อให้เขาประเมิน ท้าทาย และยืนยันการอ่านพระคัมภีร์ของคุณหรือไม่
7. เหตุใดวงจรการตีความหมายจึงมีความสำคัญในกระบวนการของการ ตีความ
8. อะไรคือประโยชน์สำหรับตัวคุณเอง สำหรับคริสตจักรของคุณ สำหรับค ริสตจักรโดยรวม และสำหรับโลกเมื่อคริสเตียนเอาจริงเอาจังมากขึ้นกับ กระบวนการของการตีความหมายพระคัมภีร์อย่างครบถ้วน

บทที่ 6

บทสรุป

ความเป็นจริงเกี่ยวกับพระวาที่ที่มีชีวิตก็คือว่า ความจริงเรื่องนี้เคลื่อนไปข้างหน้าด้วยการตรัสเข้าไปในชีวิตของผู้คนในยุคใหม่แต่ละยุคเมื่อเขามีส่วนร่วมในเนื้อหาของความจริงนั้น เช่นเดียวกับยาโคบและคนอิสราเอลที่ค้นพบเอกลักษณ์ของเขาในการปล้ำสู้กับพระเจ้า เราได้รับคำเชิญชวนให้ปล้ำสู้กับพระวาที่เช่นกัน⁴⁹ และในการทำเช่นนั้น เราค้นพบความสนิทสนมอย่างลึกซึ้งกับพระเจ้า และการฟังฟังพระองค์ แนวคิดนี้ ได้รับการสรุปใจความไว้ในถ้อยคำของดาวิด แจสเปอร์ ซึ่งพูดถึงวิธีการที่ชาวยิวเข้าหาพระคัมภีร์ที่ว่า “ชาวยิวไม่ได้แสวงหาความหมายในถ้อยคำมากนัก แต่เขามองเห็นจากถ้อยคำในรูปของการสนทนาแทนซึ่งเป็นการสนทนาที่ไม่สิ้นสุดและไม่มีข้อสรุป เว้นแต่การสนทนานั้นจะถูกโอบล้อมอยู่ในความเงียบของพระเจ้าซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบของทุกสิ่ง”⁵⁰

เหมือนที่ได้ตั้งข้อสังเกตไว้แล้วว่าพระคัมภีร์เป็นมากกว่าหนังสือที่หมดสภาพไปแล้ว ซึ่งเป็นแหล่งที่เราค้นหาข้อมูล พระคัมภีร์เป็นสถานที่พบปะที่เราค้นพบว่าพระเจ้าคือใครและเราคือใครในพระเจ้า ในที่นั้นเรามีคำเชิญชวนอย่างต่อเนื่องให้เปิดรับเอาพระวาที่ที่มีชีวิตเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงในการคิด การเป็นและการใช้ชีวิตของเรา ในการทำเช่นนั้น เรายอมให้พระเจ้าเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจคนสุดท้ายในชีวิตของเรา

การตีความหมายแห่งความรัก

เมื่อเราพิจารณาถึงเรื่องราวสำคัญของพระคัมภีร์ในบทที่ 3 และบทที่ 4 เราเห็นความรักของพระเจ้าปรากฏอย่างชัดเจนตั้งแต่ต้นจนจบ ความจริงนี้สำคัญมาก ถ้าความรักเป็นรากฐานว่าพระเจ้าคือใครและพระองค์ทรงทำอะไร (1 ยอห์น 4:9-10, 16) และถ้าความรักเป็นหัวใจสำคัญของการเป็นคริสเตียนของเรา (มัทธิว 22:37-39) เราควรพิจารณาอย่างจริงจังว่าความรักนี้จะให้ข้อมูลกับการตีความพระคัมภีร์ของเราอย่างไร ทั้งในการตีความบางส่วนและการตีความทั้งเล่ม ดังนั้นเราจึงสามารถพูดถึงการตีความหมายแห่งความรักได้ ซึ่งความรักถูกนิยามโดยพระเจ้าและไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกดีมาของมนุษย์หรือ “บางสิ่งบางอย่างทางด้านจิตใจ” นักวิชาการสมัยใหม่บางคนเสนอว่าความรักเป็นเหมือนแว่นขยายของการอ่านพระคัมภีร์ของเรา⁵¹ แต่เราสามารถแกะรอยแนวคิดนี้กลับไปสู่อกัสตินในราวปี คศ. 400 ซึ่งเขาได้กล่าวว่า “แล้วก็ ใครก็ตามที่คิดว่าเขาหรือเธอเข้าใจพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์หรือบางส่วนของพระคัมภีร์นั้น แต่กลับตีความหมายพระคัมภีร์เหล่านั้นว่า ไม่มีแนวโน้มที่จะสร้างความรักทวิคูณต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนบ้านของเราขึ้น คนเช่นนี้ยังไม่เข้าใจพระคัมภีร์เหล่านั้นตามที่เขาหรือเธอควรจะเข้าใจ”⁵²

อกัสตินเข้าใจว่าการตีความหมายของเราต้องยังคงซื่อสัตย์เป็นจริงกับสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับพระเจ้าผ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เราได้กล่าวถึงประเด็นนี้แล้วในข้อแนะนำของการตีความหมายในบทที่ 5 (ขั้นตอนที่ 4ก. ข. ง.) เหมือนที่บอกไปแล้วว่า การอ่านพระคัมภีร์เชิงศาสนศาสตร์ในวงกว้างของเราทำหน้าที่เป็นเครื่องป้องกันการตีความหมายพระคัมภีร์ตอนหนึ่งตอนใดของเรา บางคนอาจถือว่าการตีความหมายแห่งความรักเป็นเรื่องไร้เดียงสาหรือมีเลศนัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคำนึงถึงจุดสนใจของการถอดความหมายเพื่อค้นหาเจตนารมณ์ของผู้เขียน อกัสตินมีคำตอบสำหรับเรื่องนี้เช่นกัน ท่านเขียนไว้ว่า “ในอีกด้านหนึ่ง ถ้าชายหรือหญิงคนหนึ่งดึงความหมายออกมาจากพระคัมภีร์ที่อาจถูกนำไปใช้เพื่อสร้างความรัก แม้ว่าเขาหรือเธอไม่ได้พบความหมายที่แน่นอนซึ่งผู้เขียนตั้งใจที่จะกล่าวในที่นั้น...เขาหรือเธอก็พ้นข้อกล่าวหาของการหลอกลวงอย่างสิ้นเชิง”⁵³ พูดอีกอย่างก็คือ เรามักได้รับการทรงเรียกให้ผิดพลาดในด้านของความรักเสมอ

ถ้าเราเชื่อในทฤษฎีพลวัตเรื่องการตัดสินใจ เราก็ยอมรับถึงความเป็นไปได้ว่า พระคัมภีร์บางตอนอาจสะท้อนให้เห็นถึงหลักศาสนศาสตร์และโลกทัศน์ของผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ แทนที่จะสะท้อนถึงภาพที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า นอกจากนี้ เรามั่นใจได้ว่าการตีความหมายของมนุษย์เรามักจะมีข้อบกพร่อง เมื่อเราตีความพระคัมภีร์ตอนที่ยากจากมุมมองที่แตกต่างกัน เราอาจค้นพบการตีความหมายที่อยู่ในแนวเดียวกันกับเจตนารมณ์ของผู้เขียนและเรื่องราวสำคัญที่ครอบคลุม จอห์น เวสเลย์ มีวิธีการคล้ายคลึงกันเมื่อท่านต่อสู้กับหลักศาสน-ศาสตร์ที่ผิดพลาดเรื่องกำหนดไว้ล่วงหน้าของพระเจ้าซึ่งพยายามที่จะจำกัดการเลือกสรรของพระเจ้าไว้กับผู้ถูกเลือกสรรเพียงไม่กี่คน ซึ่งเป็นทัศนคติที่เวสเลย์เชื่อว่าปฏิเสธความรักของพระเจ้าและไม่ได้รับการสนับสนุนจากพระคัมภีร์อย่างแท้จริง ท่านเขียนไว้ว่า “ไม่มีพระคัมภีร์ตอนไหนที่สามารถให้ความหมายว่าพระเจ้าไม่ใช่ความรัก หรือที่ว่าพระเมตตาของพระองค์ไม่ได้ครอบคลุมอยู่เหนือพระราชกิจของพระองค์”⁵⁴ ในฐานะคริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คนที่มาจากมุมมองแบบเวสเลียน เรามีความรับผิดชอบที่ต้องค้นหาแนวทางเพื่อจะเข้าใจและอธิบายพระคัมภีร์ตอนที่ยาก ที่ดูเหมือนจะนำเสนอภาพที่ขัดแย้งกันของพระเจ้า สิ่งนี้ “อาจกำหนดให้เราต้องยกระดับบางด้านของพระคัมภีร์ที่ดูเด่นมีบทบาทสำคัญกว่าและมีหัวข้อที่ครอบคลุม เช่น ความรัก พระคุณ สันติสุข (ความยุติธรรม) และคุณค่าของมนุษย์ ตลอดจนเรื่องราวที่ครอบคลุมเกี่ยวกับการทรงรื้อฟื้นของพระเจ้าผ่านการมีส่วนร่วมของมนุษย์”⁵⁵

เหนือสิ่งอื่นใด เราต้องจำไว้ว่าเราเป็นพระฉายาของพระเจ้า (imago Dei) ในโลกของเรา คำพูดของเรา การกระทำของเรา และแม้กระทั่งการตีความหมายพระคัมภีร์ของเรา ล้วนเป็นการนำเสนอภาพของพระเจ้าต่อโลกของเรา คำถามที่เราต้องถามตัวเราเองอยู่ตลอดเวลา (ทั้งเป็นส่วนตัวและเป็นส่วนรวม) ก็คือว่า “เรากำลังแสดงให้เห็นพระเจ้าอย่างถูกต้องหรือไม่”

สรุป

หวังว่าหนังสือเล็กๆ เล่มนี้ได้ปลูกฝังระดับของความมั่นใจไว้ภายในเราแต่ละคน ด้วยการหนุนใจเราให้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างครบถ้วนมากขึ้น 1 ยอห์น 4:18 เตือนเราให้ระลึกว่า “ในความรักนั้นไม่มีความกลัวแต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย เพราะความกลัวเข้ากับการลงโทษและผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์” เราไม่ควรกลัวที่จะเจาะลึกลงไปในพระคำของพระเจ้าเพื่อเข้าใจพระองค์มากขึ้น และในการทำเช่นนั้นก็ทำให้เราเข้าใจตัวเราเองดีขึ้น ถ้าแรงจูงใจของเราคือการมีความสัมพันธ์อย่างแท้จริง เราก็สามารถเข้าหาพระเจ้าและพระคัมภีร์ด้วยความกล้าหาญอย่างเคารพยำเกรง เราสามารถแน่ใจในความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราแต่ละคน และเราสามารถมั่นใจได้ว่าพระองค์จะเสด็จมาพบเราในสภาพที่เราเป็นอยู่และทรงทำทนายเราให้เป็นเหมือนพระองค์มากขึ้น เราสามารถแน่ใจได้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงเราและทรงใช้เราเพื่อกระทำพันธกิจของพระเจ้า (missio Dei) ในโลก เราเป็นคริสตจักรและเราได้รับการทรงเรียกให้สานต่อเรื่องราวของพระเจ้าในทุกที่ทุกแห่งที่พระเจ้าทรงวางตัวเราไว้

คำถามเพื่อการอภิปราย

1. อะไรที่คุณเห็นว่าเป็นข้อดีและข้อเสียของการตีความหมายแห่งความรัก
2. คุณจะประยุกต์ใช้การตีความหมายแห่งความรักกับเฉลยธรรมบัญญัติ 20:10-18 และ 1 ซามูเอล 15:1-3 อย่างไร คุณจะประยุกต์ใช้การตีความหมายแบบนี้กับพระคัมภีร์ตอนอื่นหรือเรื่องอื่นหรือไม่
3. คุณจะสานต่อเรื่องราวของพระเจ้าอย่างเป็นรูปธรรมในบริบทของชุมชนของคุณได้อย่างไร

ข้อเสนอแนะสำหรับการอ่านเพิ่มเติม

ผู้อ่านระดับต้น

- Fee, Gordon D. and Douglas Stuart. *How to Read the Bible for All Its Worth*. Third edition. Grand Rapids: Zondervan, 2003.
- Hamilton, Adam. *Making Sense of the Bible: Rediscovering the Power of Scripture Today*. New York: HarperOne, 2014.
- McKnight, Scot. *The Blue Parakeet: Rethinking How You Read the Bible*. Grand Rapids: Zondervan, 2008.
- Schenck, Kenneth. *Making Sense of God's Word*. Indianapolis: Wesleyan Publishing House, 2009.
- Thompson, David L. *Bible Study that Works*. Anderson, IN: Francis Asbury, 1994.

ผู้อ่านระดับกลางถึงระดับสูง

- Bartholomew, Craig G. and Michael W. Goheen, *The Drama of Scripture: Finding Our Place in the Biblical Story*, second edition (London: SPCK, 2014).
- Callen, Barry L. and Richard P. Thompson, eds. *Reading the Bible in Wesleyan Ways: Some Constructive Proposals*. Kansas City: Beacon Hill Press, 2004.
- Green, Joel B. *Reading Scripture as Wesleyans*. Nashville: Abingdon, 2010.
- Lodahl, Michael. *The Story of God: A Narrative Theology*. Second edition. Kansas City: Beacon Hill Press, 2008.
- Varughese, Alex, et al., eds. *Discovering the Bible: Story and Faith of the Biblical Communities*. Kansas City: Beacon Hill, 2006.
- Wall, Robert W. and David R. Nienhuis, eds. *A Compact Guide to the Whole Bible: Learning to Read Scripture's Story*. Grand Rapids: Baker Academic, 2015.
- Wright, N. T. *Scripture and the Authority of God: How to Read the Bible Today*. New York: HarperOne, 2011.

ภาคผนวก 1

ข้อเสนอแนะโดยย่อสำหรับ การตีความหมายพระคัมภีร์

1. การกิจในขั้นแรก

- ก. เริ่มต้นด้วยการเลือกพระคัมภีร์หนึ่งตอนเพื่อตีความหมาย
- ข. ใช้เวลาในการอธิษฐานและทูลขอการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อคุณอ่านและตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้
- ค. อ่านหนังสือพระคัมภีร์ตั้งแต่ต้นจนจบหลาย ๆ รอบเพื่อทำความเข้าใจหัวข้อใหญ่และการลึกลับของหนังสือ
- ง. เขียนข้อสันนิษฐานต่าง ๆ ที่คุณมีเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนนั้นหรือเกี่ยวกับหนังสือเล่มนั้นทั้งเล่ม (สิ่งนี้รวมถึงแนวคิดต่าง ๆ ที่คุณเคยได้ยินมาจากคนอื่นผ่านคำเทศนา หนังสือ และอื่นๆ พยายามวางสิ่งเหล่านี้ไว้ก่อนสักครู่หนึ่งเนื่องจากข้อมูลเหล่านี้มักจะควบคุม/ปรับเปลี่ยนการตีความหมายของคุณ)

2. โลกที่อยู่ข้างหลังเนื้อหาพระคัมภีร์: คำถามบนพื้นฐานทางประวัติศาสตร์

- ก. ใครคือผู้เขียนและเรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับตัวผู้เขียน
- ข. ใครคือผู้อ่านและเรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับพวกเขา
- ค. หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเมื่อไหร่และมีอะไรสำคัญเกี่ยวกับช่วงเวลาสำหรับผู้เขียนและผู้อ่าน

- ง. อะไรคือจุดประสงค์ทั่วไปของหนังสือเล่มนี้ (ผู้เขียนต้องการที่จะบรรลุถึงสิ่งใดผ่านทางหนังสือเล่มนี้)
- จ. มีประเด็นทางด้านศาสนา วัฒนธรรม หรือประวัติศาสตร์อื่นใดหรือไม่ที่ต้องรับการตรวจสอบเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้คุณให้เข้าใจบริบทของผู้เขียน ผู้อ่าน พระคัมภีร์ตอนนี้ หรือหนังสือทั้งเล่ม

3. โลกภายในเนื้อหาพระคัมภีร์: คำถามบนพื้นฐานของวรรณกรรม

- ก. หนังสือเล่มนี้และพระคัมภีร์ตอนที่คุณกำลังตรวจสอบอยู่ในวรรณกรรมประเภทใด (เรื่องราว บทกวี ธรรมเนียมปฏิบัติ พระกิตติคุณ และอื่นๆ)
- ข. เมื่อมองดูหนังสือทั้งเล่ม อะไรคือหัวข้อหลักและหัวข้อรองของหนังสือเล่มนี้ (ปกติสิ่งนี้จะป็นยุทธวิธีสำหรับการทำให้เป้าหมายสำเร็จ)
- ค. เมื่อมองดูบริบทใกล้เคียง (พระคัมภีร์ตอนที่อยู่ก่อนและอยู่หลังพระคัมภีร์ตอนนี้) พระคัมภีร์ตอนต่างๆ เหล่านี้ช่วยให้คุณให้เข้าใจพระคัมภีร์ตอนของคุณดีขึ้นหรือไม่
- ง. มีถ้อยคำ วลี หรือแนวคิดที่ปรากฏซ้ำแล้วซ้ำอีกในพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณ ในบริบทใกล้เคียง หรือในหนังสือทั้งเล่มหรือไม่ สิ่งเหล่านั้นเชื่อมโยงกันอย่างไร
- จ. มีการอ้างอิงหรือการพาดพิงถึงเนื้อหาพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่ (บ่อยครั้งสิ่งนี้มักจะปรากฏอยู่ในรูปของเชิงอรรถ) อะไรคือบริบทของเนื้อหาที่ถูกอ้างอิง มีถ้อยคำ หัวข้อ หรือแนวคิดทางด้านศาสนศาสตร์ที่เชื่อมโยงกันหรือไม่ คุณวินิจฉัยได้หรือไม่ว่าเหตุใดจึงมีการอ้างอิงเนื้อหา (บ่อยครั้งมักจะใช้การอ้างอิง [1] เพื่อตั้งผู้อ่านเข้าไปในเรื่องราวก่อนหน้านี้ [2] เพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งที่มีอยู่ในปัจจุบัน [3] เพื่อให้ข้อเปรียบเทียบ)
- ฉ. เมื่อนำข้อมูลทั้งหมดเหล่านี้มาพิจารณาแล้ว อะไรคือแนวคิดที่เป็นกุญแจสำคัญในพระคัมภีร์ของคุณตอนนั้น (ถ้าคุณกำลังศึกษาพระคัมภีร์ตอนที่ยาวกว่า ควรแบ่งเนื้อหาพระคัมภีร์ออกเป็นโครงร่างที่มีตอนแยกย่อยออกไป ใส่ชื่อหัวข้อให้กับแต่ละตอนที่ครอบคลุมแนวคิดหลักของตอนนั้น คุณอาจลองเขียนการถอดความเชิงตีความหมายของพระคัมภีร์ตอนนั้นได้เช่นกัน)

- ข. แนวคิดที่เป็นกุญแจสำคัญเหล่านี้ตรงกับจุดประสงค์ทั่วไปที่ผู้เขียนกำลังพยายามจะทำให้สำเร็จในหนังสือเล่มนี้อย่างไร สิ่งนี้ตรงกันไหม ถ้าไม่ มีแนวทางอื่นใดที่จะตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่
- ข. เขียน “คำพูดสรุป” ที่พยายามจะจับใจความแนวคิดที่เป็นกุญแจสำคัญของพระคัมภีร์ตอนนั้นด้วยคำพูดของคุณเอง

4. โลกที่อยู่ข้างหน้าเนื้อหาพระคัมภีร์: คำถามบนพื้นฐานด้านศาสนศาสตร์

- ก. การตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณตรงกับเรื่องราวด้านศาสนศาสตร์โดยรวมของพระคัมภีร์อย่างไร สิ่งนี้ตรงกันไหม ถ้าไม่ มีแนวทางอื่นใดที่จะตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่
- ข. การตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณตรงกับโลกทัศน์ด้านศาสนศาสตร์ของคุณอย่างไร สิ่งนี้ตรงกันไหม ถ้าไม่ มีแนวทางอื่นใดที่จะตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่ หรือ ถ้าไม่ คุณต้องสำรวจจุดยืนทางด้านศาสนศาสตร์ของคุณใหม่หรือไม่
- ค. คนอื่นพูดถึงพระคัมภีร์ตอนนี้ไว้ว่าอย่างไรบ้าง สิ่งที่คนเหล่านั้นพูดไว้มีสิ่งใดที่ทำให้คุณจำเป็นต้องสำรวจพระคัมภีร์ตอนนี้ใหม่โดยคำนึงถึงข้อมูลใหม่ขึ้นนี้
- ง. อะไรคือความเกี่ยวพัน (หรือความหมายแฝง) ทางด้านศาสนศาสตร์ของการตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณ (สิ่งนั้นสอนอะไรคุณเกี่ยวกับพระเจ้า แผนการของพระเจ้า และบทบาทของมนุษย์)
- จ. อะไรคือการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติของการตีความหมายพระคัมภีร์ตอนนี้ของคุณ มีขั้นตอนใดบ้างที่เราต้องทำเพื่อสำแดงและดำเนินชีวิตตามความจริงนี้ ในบริบทของคุณ

ภาคผนวก 2

เว็บไซต์ออนไลน์ที่เชื่อถือได้

แหล่งข้อมูลสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์

- Ancient Near Eastern Sacred Texts: www.sacred-texts.com/ane
- Best Commentaries: www.bestcommentaries.com
- Bible Gateway: www.biblegateway.com
- Bible Study Tools: www.biblestudytools.com
- Biblical Studies: www.biblicalstudies.org.uk/index.html
- Blue Letter Bible: www.blueletterbible.org
- Catholic Resources: catholic-resources.org/Bible/Exegesis.htm
- Christian Classics Ethereal Library: www.ccel.org
- Early Christian Writings: www.earlychristianwritings.com
- Early Jewish Writings: www.earlyjewishwritings.com
- Genre Guide: [www.whdl.org/sites/default/files/media/Bangkok 2017-Fringer-Handout - Genre Criticism.pdf](http://www.whdl.org/sites/default/files/media/Bangkok%2017-Fringer-Handout%20-%20Genre%20Criticism.pdf)
- NT Gateway: www.ntgateway.com
- N. T. Wright Page: ntwrightpage.com
- OT Gateway: www.otgateway.com/pentateuch.htm

- OT Story: otstory.wordpress.com/web-resources-for-ot-studies
- Paul and Scripture: paulandscripture.blogspot.com
- The Paul Page: www.thepaulpage.com

แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับเวสเลียน

- A Plain Account Lectionary: www.aplainaccount.org
- Australasian Centre for Wesleyan Research: acwr.edu.au
- Christian Resource Institute: www.crivoice.org/index.html
- Didache: didache.nazarene.org
- Methodist and Wesleyan Studies Collection: www.globethics.net/web/gtl/collections/methodist-and-wesleyan-studies-collection
- NTS Center for Pastoral Leadership: cpl.nts.edu/index.php/resources
- Seedbed: www.seedbed.com
- The Discipleship Place: discipleshipplace.org
- Wesleyan Holiness Digital Library: whdl.org
- Wesley Center Online: wesley.nnu.edu

หมายเหตุ

- 1 James Barr, *The Semantics of Biblical Language* (London: SCM Press, 1983), esp. 206-65. Note also the importance of Semantic range in determining meaning.
- 2 N. T. Wright, “How Can the Bible be Authoritative? (The Laing Lecture for 1989),” *Vox Evangelica* 21 (1991): 9.
- 3 Cf. N. T. Wright, *Scripture and the Authority of God: How to Read the Bible Today* (New York: HarperOne, 2011), 20. Wright says, “the phrase ‘authority of scripture’ can make Christian sense only if it is a shorthand for ‘the authority of the triune God, exercised somehow through scripture,’” emphasis his.
- 4 Daniel Castelo and Robert W. Wall, “Reading the Bible as Scripture,” in *A Compact Guide to the Whole Bible: Learning to Read Scripture’s Story*, edited by Robert W. Wall and David R. Nienhuis (Grand Rapids: Baker Academic, 2015), 25.
- 5 Paul Enns, *The Moody Handbook of Theology*, revised and expanded (Chicago: Moody, 2008), 158-59.
- 6 H. Orton Wiley, *Christian Theology*, Volume 1 (Kansas City: Beacon Hill, 1940), 176.
- 7 Roger E. Olsen, “Is the Bible ‘Inerrant’ or ‘Infallible’?,” found at <http://www.patheos.com/blogs/rogereolson/2015/11/is-the-bible-inerrant-or-infallible> (accessed 20 March 2018).
- 8 *Church of the Nazarene, Manual 2017–2021: History, Constitution, Government, Sacraments and Rituals* (Kansas City: Nazarene Publishing House, 2017), 27. This statement closely aligns with the statement of the United Methodist Church, which closely aligns with the statement of the Anglican Church, from which John Wesley came.
- 9 See Michael Lodahl, *All Things Necessary to Our Salvation: The Hermeneutical and Theological Implications of the Article on the Holy Scriptures in the Manual of the Church of the Nazarene* (San Diego: Point Loma, 2004), 29-31.

- 10 The numbers in this chart indicate the standard order in which these 24 books are found in the Hebrew Bible. Sometimes these are divided differently with Judges-Ruth and Jeremiah-Lamentations combined giving a total of only 22 books.
- 11 Dating of the biblical books varies considerably. For example, some maintain a much later starting date ranging from 1200 – 750 BC, and some maintain an earlier ending date of around 400 BC.
- 12 Cf. Michael J. Broyde, “Defilement of the Hands, Canonization of the Bible, and the Special Status of Esther, Ecclesiastes, and Song of Songs,” *Judaism* 44.1 (1995): 65-79. Some other books may have been considered authoritative by early Jewish Rabbis and especially the Hebrew version of Wisdom of Ben Sira. See Michael Satlow, “The Wisdom of Ben Sira: How Jewish?,” found at: <https://thetorah.com/the-wisdom-of-ben-sira-how-jewish> (accessed 18 January 2018).
- 13 Roger T. Beckwith, *The Old Testament Canon of the New Testament Church: and its Background in Early Judaism* (Eugene, OR: Wipf & Stock, 2008), 76-77.
- 14 We should also note the significance of the Dead Sea Scrolls, which were discovered in a series of caves near Qumran in the 1940’s and 50’s. Of the more than 800 manuscripts discovered there, about 220 were copies of Old Testament books, which included all but Esther and Nehemiah.
- 15 Craig L. Blomberg, *Can We Still Believe the Bible? An Evangelical Engagement with Contemporary Questions* (Grand Rapids: Brazos, 2014), 47-51. Nevertheless, there does appear to be allusions to these books in the New Testament.
- 16 James H. Charlesworth, “The Wesleys and the Canon: An Unperceived Openness,” *Proceedings of the Charles Wesley Society* 3 (1996): 63-88.
- 17 This quotation has been modernised. It is attributed to Jerome in various places including the Anglican Communion “Thirty-nine Articles of Religion,” found at: <http://www.anglicancommunion.org/media/109014/Thirty-Nine-Articles-of-Religion.pdf> (accessed 4 February 2018).

- 18 Blomberg, *Can We Still Believe the Bible*, 55-56.
- 19 Lee M. McDonald, "Lists and Catalogues of New Testament Collections," in *The Canon Debate*, ed. Lee M. McDonald and James A. Sanders (Peabody, MA: Hendrickson, 2002), 591-98.
- 20 Wright, *Scripture and the Authority of God*, 116.
- 21 For a fuller picture of this loving, relational God see: Rob A. Fringer and Jeff K. Lane, *Theology of Luck: Fate, Chaos, and Faith* (Kansas City: Beacon Hill, 2015).
- 22 Paul R. Williamson, *Sealed with an Oath: Covenant in God's Unfolding Purpose* (Downers Grove: InterVarsity, 2007), 44.
- 23 Gordon J. Wenham, *Exploring the Old Testament, Volume 1: A Guide to the Pentateuch* (Downers Grove: InterVarsity, 2003), 86.
- 24 John Goldingay, *Old Testament Theology Volume 1: Israel's Gospel* (Downers Grove: IVP Academic, 2003), 534-538.
- 25 Cf. Goldingay, *Israel's Gospel*, 544-548.
- 26 Carol Meyers, "Temple, Jerusalem," *The Anchor Bible Dictionary Volume 6 Si-Z*, edited by David N. Freedman (New York: Doubleday, 1992): 350-369
- 27 See Fringer and Lane, *Theology of Luck*, 69-72.
- 28 Dennis Bratcher, "Patterns for Life: Structure, Genre, and Theology in Psalms," found at: <http://www.crivoice.org/psalmgenre.html#Lament> (accessed 11 January 2018).
- 29 Alex Varughese, et al., eds., *Discovering the Bible: Story and Faith of the Biblical Communities* (Kansas City: Beacon Hill, 2006), 185.
- 30 Gordon D. Fee and Douglas Stuart, *How to Read the Bible for All Its Worth*, Third Edition (Grand Rapids: Zondervan, 2003), 187.
- 31 T. F. Torrance, *Incarnation: The Person and Life of Christ*, ed. Robert T. Walker (Downers Grove: InterVarsity, 2008), 95, 106.
- 32 Ajith Fernando, Acts, The NIV Application Commentary (Grand Rapids: Zondervan, 1998), 90-91.

- 33 Cf. Richard S. Briggs and Joel N. Lohr, eds., *A Theological Introduction to the Pentateuch: Interpreting the Torah as Christian Scripture* (Grand Rapids: Baker Academic, 2012), 47-49.
- 34 Dean Flemming, *Recovering the Full Mission of God: A Biblical Perspective on Being, Doing and Telling* (Downers Grove: IVP Academic, 2013), 135.
- 35 G. R. Beasley-Murray, *Gospel of Life: Theology in the Fourth Gospel* (Peabody, MA: Hendrickson, 1991), 82.
- 36 Scot McKnight, *1 Peter*, The NIV Application Commentary (Grand Rapids: Zondervan, 1996), 23-24.
- 37 For more information on this subject see: Hugh Halter and Matt Sma, *And: The Gathered and Scattered Church* (Grand Rapids: Zondervan, 2010).
- 38 Michael J. Gorman, *Reading Revelation Responsibly: Uncivil Worship and Witness: Following the Lamb into the New Creation* (Eugene, OR: Cascade Books, 2011), 38.
- 39 For more information on this subject see: Fee and Stuart, *How to Read the Bible*, 33-55; and Michael J. Gorman, *Elements of Biblical Exegesis: A Basic Guide for Students and Ministers*, Revised and Expanded Edition (Grand Rapids: Baker Academic, 2009), 35-59.
- 40 *Masoretic Text* for Hebrew and *Textus Receptus* for Greek
- 41 See Lincoln H. Blumell, "A Text-Critical Comparison of the King James New Testament with Certain Modern Translations," *Studies in the Bible and Antiquity* 3 (2011): 67-126, for a list of the 21 most significant differences.
- 42 Fee and Stuart, *How to Read the Bible*, 40, emphasis theirs.
- 43 The masculine pronoun is used because it is believed that all the biblical authors were male. Although, some have argued a female for the writing of the book of Hebrews.
- 44 Gordon D. Fee, *New Testament Exegesis: A Handbook for Students and Pastors*, Third Edition (Louisville: Westminster John Knox, 2002), 1.
- 45 For more on Hermeneutics see: Anthony C. Thiselton, *Hermeneutics: An Introduction* (Grand Rapids: Eerdmans, 2009).

- 46 This “guide” is a significantly modified and simplified version of the one found in Jeannine K. Brown, *Scripture as Communication: Introducing Biblical Hermeneutics* (Grand Rapids: Baker Academic, 2007), 275-80.
- 47 Additionally, see Fee and Staurt, *How to Read the Bible for All Its Worth*.
- 48 David B. McEwan, *Exploring a Wesleyan Theology*. Frameworks for Lay Leadership, edited by Rob A. Fringer (Lenexa, KS: Global Nazarene Publications, 2017).
- 49 Geoffrey Hartman, *The Third Pillar: Essays in Judaic Studies* (Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2011), 17-31.
- 50 David Jasper, *A Short Introduction to Hermeneutics* (Louisville: Westminster John Knox, 2004), 25-26.
- 51 E.g., N. T. Wright, *The New Testament and the People of God* (Minneapolis: Fortress, 1992), 64; Alan Jacobs, *A Theology of Reading: The Hermeneutics of Love* (New York: Routledge, 2002).
- 52 Augustine, On Christian Doctrine, I.36.40, found at: <http://www.ccel.org/ccel/augustine/doctrine.xxxvi.html> (accessed on 26 January 2018).
- 53 Augustine, On Christian Doctrine, I.36.40, found at: <http://www.ccel.org/ccel/augustine/doctrine.xxxvi.html> (accessed on 26 January 2018).
- 54 John Wesley, “Sermon 110: Free Grace,” *The Works of John Wesley: Volume 3, Sermons III 71-114*, ed. by Albert C. Outler (Nashville: Abingdon, 1986), 556.
- 55 Fringer and Lane, *Theology of Luck*, 178.

กรอบความคิดสำหรับผู้นำฆราวาส

เกี่ยวกับผู้เรียบเรียง

Rob A. Fringer (Ph.D) อาจารย์และวิทยากรหลักในสาขาวิชา Biblical Studies และ Biblical Language แห่งวิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซารีน (NTC) ในเมืองบริสเบน ประเทศออสเตรเลีย ท่านเป็นผู้รับใช้สถาปนาในคริสตจักรนาซารีนและมีประสบการณ์ในงานอภิบาลด้านการสร้างสาวกกับเยาวชนและผู้ใหญ่และการประกาศกับชุมชนเป็นเวลา 15 ปี ท่านเป็นผู้ร่วมเขียนหนังสือเรื่อง Theology of Luck: Fate, Chaos, and Faith และ The Samaritan Project ซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Beacon Hill Press แห่งเมืองแคนซัสซิตี ท่านสมรสกับคุณเวเนซา พร้อมกับบุตรสาวหนึ่งคน (เชียร์รา) และบุตรชายหนึ่งคน (เบรندن)

หนังสือเล่มต่าง ๆ

ที่รวมอยู่ในชุดกรอบความคิดสำหรับผู้นำฆราวาส

มีส่วนในเรื่องราวของพระเจ้า

Rob A. Fringer

เจาะลึกศาสนศาสตร์สายเวสเลียน

David B. McEwan

ประมวลศาสนศาสตร์ของพันธกิจและภาวะผู้นำ

Bruce G. Allder

เข้าสู่พันธกิจของพระเจ้า

Richard Giesken

แสดงออกถึงอัตลักษณ์นาซารีน

Floyd Cunningham

เปิดรับหลักคำสอนเรื่องความบริสุทธิ์

David B. McEwan and Rob A. Fringer